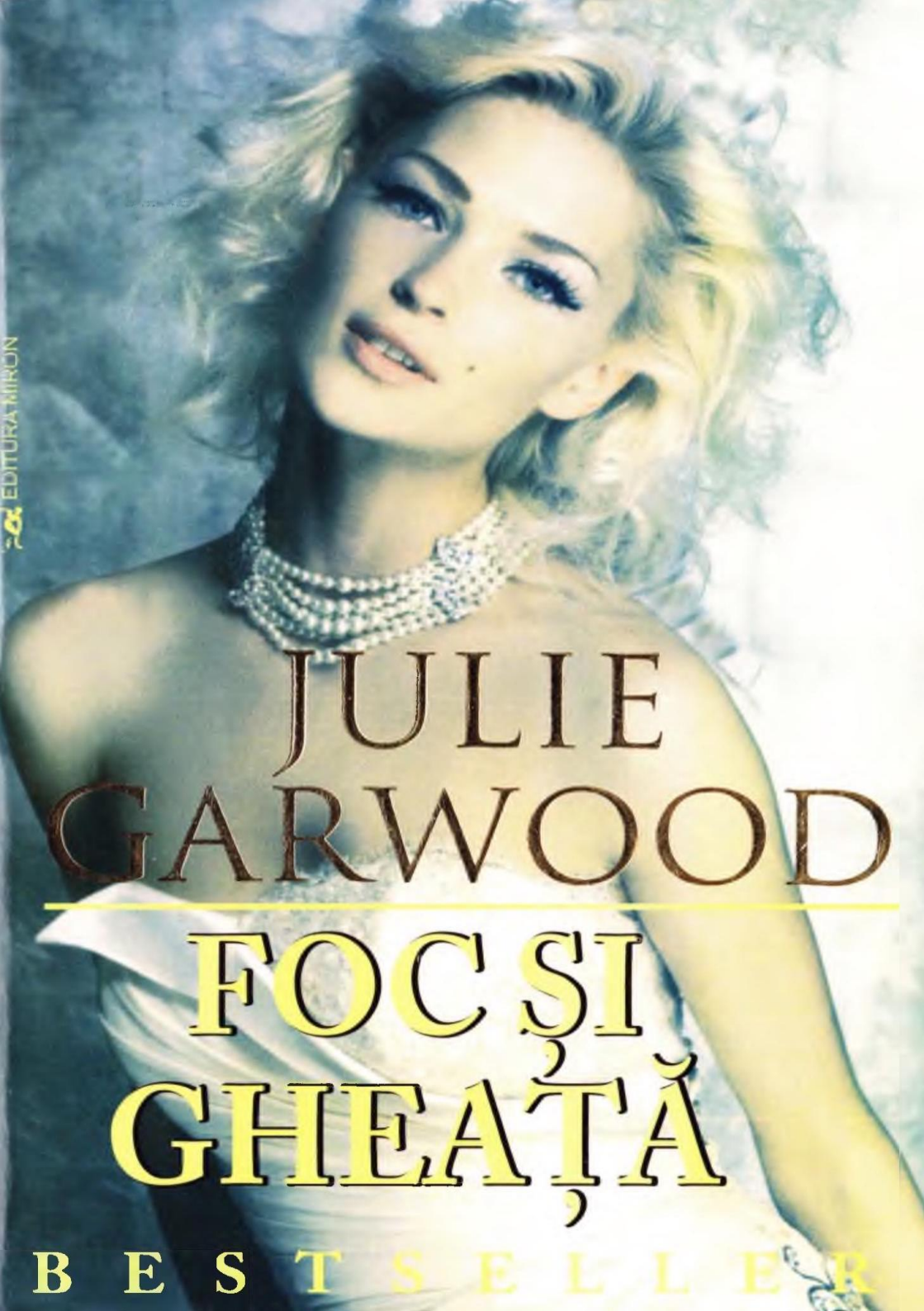
EDITURA MIRON
JULIE
GARWOOD
FOC ȘI
GHEAȚĂ
BESTSELLER

Hielo y fuego
«Una aventura electrizante»
Romantic Times
JULIE GARWOOD
VERGARA

JULIE GARWOOD

FOC ȘI GHEAȚĂ

Traducere:
Dagmar Heidrun Popescu

Editura

MIRON

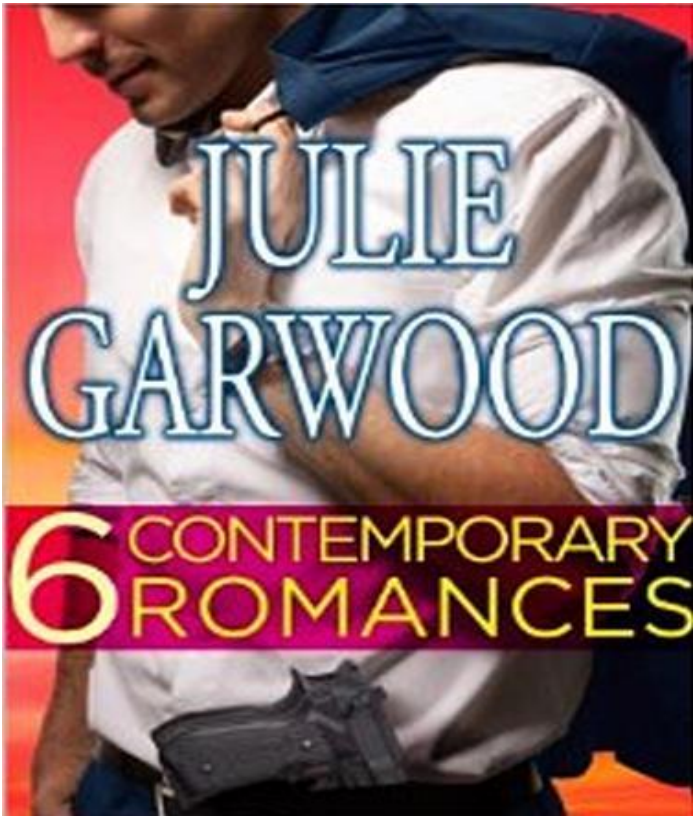

Fire and Ice
by Julie Garwood

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii **MIRON**

JURNAL 1

CHICAGO

Astăzi sărbătorim. Fundaţia a aprobat, în sfârşit, banii pentru subvenţionarea studiului nostru. Suntem patru, toţi cu doctorate, dar ne comportăm ca nişte adolescenţi iresponsabili, râzând şi făcându-ne de cap. Probabil că mai târziu o să fim beţi ca nişte boschetari. Am muncit din greu ca să ajungem aici.

Formaţiile noastre sunt total diferite. Kirk a venit la noi din St. Cloud, Minnesotta, unde a făcut cercetări extinse asupra lupilor cenuşii din Câmp Ripley. Cunoştinţele lui în ceea ce priveşte dinamica de familie a unei haite de lupi vor fi de nepreţuit pentru noi.

Eric vine de la prestigiosul institut de cercetări TNI din Chicago. Este cel mai tânăr dintre noi dar are cele mai multe titluri. Zice despre el că este un şoarece de laborator, pentru că nu a ieşit din laborator în timpul cercetărilor laborioase pentru două proiecte ale Companiei Farmaceutice Kenton. Este biolog şi chimist, iar eu cred că formaţia lui în domeniul imunologiei va complementa celelalte studii.

Brandon, şeful nostru, a trăit unsprezece ani în Dakota de nord. A urmărit şi a studiat deplasările lupilor pe o distanţă de mai bine de două mii de mile. Intenţionează să fixeze pe două perechi separate de masculi şi femele alaf, zgărzi controlate prin unde radio şi dispozitive de urmărire. Preocuparea lui o reprezintă obiceiurile comportamentale.

Eu sunt singurul cercetător de aici, specializat în studiul comportamentului, dar sunt şi biolog. Preocupările mele sunt altele decât ale celorlalţi, dar sper să nu existe niciun conflict.

Cu toţii suntem interesaţi de dinamica din interiorul haitei, doar că pe mine mă mai interesează şi efectele stresului asupra individului… stresul extrem.

UNU

UN URS POLAR I-A VENIT DE HAC. CEL MAI afurisit de mare urs polar văzut, vreodată de cineva, în ultimii douăzeci şi cinci de ani, în jurul Proudhoe Bay-ului. Sau aşa s-a raportat.

Totuşi, infatuarea a fost cea care l-a ucis şi dacă William Emmett Harrington nu ar fi fost atât de narcisist, poate că ar mai fi trăit şi acum. Dar era narcisist şi fanfaron, pe deasupra.

Singurul subiect de discuţie care-l interesa pe William era William şi cum nu realizase nimic semnificativ în cei douăzeci şi opt de ani ai săi pe acest pământ, era dureros de plictisitor.

William a trăit din solidul fond fiduciar înfiinţat de bunicul lui, Henry Emmett Harrington, care trebuie să fi avut o predispoziţie pentru gena leneşă pe care a transmis-o, pentru că fiul lui, Morris Emmett Harrington, nu muncise o zi, în viaţa lui. Iar William i-a urmat, fericit, paşii.

Ca toţi bărbaţii Harrington dinaintea lui, William era al naibii de frumos şi ştia asta. Nu avea nicio problemă să-şi bage femeile în pat, dar niciodată nu reuşea să le convingă să repete experienţa. Nicio mirare. Pentru William, sexul era ca o cursă pe care trebuia să o câştige ca să dovedească că era cel mai bun, dar pentru că era într-adevăr narcisist, nu se obosea să-şi satisfacă partenera. Nu conta nimic decât ceea ce voia *el.*

Cuceririle sale trecute scoteau diverse porecle la adresa lui. Una era *Porcul.* Alta era *La-o-rapidă.* Dar cea care revenea cel mai des era *Bărbatul-Minutar.* Toate femeile

care se culcaseră cu el ştiau exact ce însemna asta.

În afară de auto-adulare, cealaltă pasiune a lui William erau alergările. Făcuse din asta o adevărată meserie pentru că, la fel ca şi în cazul sexului, avea o viteză uluitoare. În ultimul an acumulase douăzeci şi patru de premii întâi pe o rază de şase state şi se pregătea să participe la cursa de 5000 în din oraşul său natal Chicago, pentru a-l colecţiona pe al douăzeci şi cincilea. Fiind convins că trecerea liniei de sosire pe primul loc avea să fie un eveniment memorabil pentru toată suflarea din Chicago, a sunat la *Chicago Tribune,* sugerându-le să publice un articol dedicat lui, în ziarul de duminică. Le-a repetat de câteva ori şi cât era el de fotogenic şi câtă greutate va conferi articolului o poză a lui, color.

La telefon i-a răspuns unul din editorii pentru ştiri locale de la *Tribune,* care i-a ascultat răbdător bazaconiile, apoi l-a pasat unuia dintre editorii de la divertisment, care l-a pasat repede unuia dintre ziariştii sportivi, care l-a pasat unuia dintre editorii de la sănătate şi fitness, care, în timp ce-i asculta sporovăială, şi-a scris un întreg articol despre cei cinci principali factori alergenici care năpăstuiau oraşul Chicago. Niciunul dintre ei nu a fost impresionat sau interesat. Ultimul editor care a stat de vorbă cu William i-a sugerat să revină cu un telefon când va ajunge la cel de al nouăzeci şi nouălea premiu şi va fi pe cale să-l cucerească pe al o sutălea.

William nu s-a descurajat. A sunat imediat la *Chicago Sun Times* şi le-a explicat ideile lui despre un articol. Dar a fost din nou refuzat.

William şi-a dat seama că trebuia să-şi coboare ştacheta pretenţiilor dacă voia să-şi vadă numele tipărit şi a sunat la *Illinois Chronicle,* un ziar local mic, dar popular, orientat în principal pe evenimentele şi divertismentele din zonă.

Editorul şef, Herman Anthony Bitterman, era un tăbăcit veteran al presei, cu un pronunţat accent de Brooklyn.

Vreme de treizeci de ani lucrase la *The New York Times,* la ştiri externe şi adunase câteva premii prestigioase, inclusiv Premiul pentru jurnalism RFK şi Premiul Polk, dar când licheaua lui de ginere fugise cu o altă femeie — instructoarea de yoga a fiicei sale, Dumnezeule – Hermann şi-a dat demisia de la *Times* şi s-a mutat împreună cu Marissa, soţia lui, la Chicago, oraşul natal al acesteia şi unde locuia acum fiica lor, cu cele patru fete ale ei.

Om de presă până în măduva oaselor, Herman nu a putut sta însă multă vreme pe tuşă. Când s-a ivit ocazia, s-a angajat la *Chronicle* ca să scape de plictiseală şi de hoarda de rude pisăloage, prin alianţă.

Îi plăcea Chicago. Studiase la Universitatea Northwestern, unde a şi cunoscut-o pe Marissa. După terminare, s-au întors la New York, oraşul lui natal, ca să se poată angaja la *Times.* Reîntoarcerea în Chicago, după decenii petrecute la New York, necesita o adevărată reajustare. Trăise atâta vreme într-un apartament înghesuit, cu două dormitoare, din Manhattan, încât i-a luat ceva timp ca să se obişnuiască să trăiască într-o casă cu două etaje. Unica lui autentică nemulţumire era lipsa zgomotului. Îi lipsea să adoarmă în sunetele liniştitoare ale scârţâitului de frâne, claxoanelor şi sirenelor stridente.

În atâta linişte, lui Herman îi era greu să facă ceva, chiar şi la birou. Ca să compenseze, şi-a adus de acasă un televizor vechi, l-a cocoţat pe mini frigiderul lui şi-l lăsa toată ziua cu sonorul deschis.

Când a sunat William Harrington şi înainte de a lua receptorul, Herman a oprit televizorul. L-a ascultat pe Harrington îndrugându-şi povestea în timp ce îşi lua prânzul – un sandviş cu cârnat italienesc şi ardei verde, muiat în ketchup şi dat pe gât cu o băutură răcoritoare *Kelly'fs Root,* de la gheaţă.

Nu i-a trebuit lui Bitterman mai mult de o jumătate de

minut ca să-l cântărească pe William Harrington. Omul ăsta suferea de manie egocentrică.

— Roşii, zici? La orice cursă, porţi întotdeauna şosete roşii şi maieu roşu. Şi şort alb. Da, interesant. Chiar şi când alergi iama? Şi atunci, tot şort porţi?

Întrebarea lui l-a încurajat pe William să turuie şi mai mult, permiţându-i lui Bitterman să-şi termine sandvişul. Luă o lungă înghiţitură din „berea“ lui din rădăcini de plante, după care îi întrerupse lui Harrington grandioasa opinie despre propria-i persoană:

— Da, desigur. O să publicăm povestea. De ce nu?

După ce îşi notă datele de referinţă, Bitterman întrerupse convorbirea, apoi făcu cocoloş punga maro în care se aflase prânzul lui şi o aruncă la coş.

Traversă biroul spre uşă – deloc mic, având în vedere că fiecare centimetru din încăpere era plin de lăzi cu băutura răcoritoare din rădăcinoase, *Kelly'fs Old Fashioned Root Beer,* stivuite până la jumătatea pereţilor. Dar cum uşa nu era blocată, biroul nu fusese declarat un pericol de incendiu, cel puţin nu, încă. Tezauriza ce mai rămăsese din *Kelly'fs Root Beer* pentru că, după el, era cea mai afurisită băutură răcoritoare din rădăcini de plante pe care o băuse vreodată şi când auzise că firma fusese obligată să-şi închidă porţile şi să-şi înceteze activitatea, a făcut ce ar fi făcut orice dependent de băutură răcoritoare din rădăcini şi s-a grăbit să cumpere câte sticle a mai putut apuca.

— Blondino! strigă el, mai am o poveste pentru tine.

Ceva de zile mari.

Sophie Summerfield Rose încercă să ignore urletul lui Bitterman, în timp ce făcea ultimele corecturi la un articol pe care se pregătea să i-l trimită pe e-mail.

— Hei, Sophie, am senzaţia că te strigă Bitterman.

Gary Warner, o brută de bărbat şi turnătorul biroului, se aplecă peste paravanul separeului ei. Zâmbetul acestuia îi

aminti lui Sophie de un vulpoi din desene animate, cu dinţii dezgoliţi. Chiar şi aducea puţin cu un vulpoi. Avea nasul lung şi ascuţit şi tenul la fel de şters ca şi părul lung, încâlcit. Frizura *mullet* nu a fost niciodată cu adevărat la modă, dar lui Gary îi plăcea a lui şi folosea atâta fixativ încât arata de parcă ar fi fost apretată.

— Cum astăzi eşti singura femeie de pe aici şi cum eşti singura blondă din tot serviciul, sunt mai mult ca sigur că „Blondina" eşti tu. Râse cu poftă de ceea ce considera o observaţie nostimă.

Sophie nu-i răspunse. Oricât de nesuferit devenise Gary, iar el acaparase de mult piaţa nesuferiţilor, refuză să-l lase să o irite. Îşi împinse scaunul în spate cu grijă, ca să nu mai lovească dulapul care avea deja atâtea urme încât arăta ca ciomăgit cu un batac de baseball.

Chronicle îşi avea sediul într-un vechi depozit. Era o clădire uriaşă din piatră cenuşie, cu dale cenuşii din ciment, cu ziduri cenuşii din cărămidă şi cu un plafon sumbru, cenuşiu, pe care Sophie îl suspecta că odinioară fusese alb. Iluminatul fluorescent era aproape la fel de bătrân ca şi clădirea. Tipografia se afla la subsol. Difuzarea şi celelalte departamente se aflau la primul nivel, iar birourile redacţiei, la al doilea. Era un spaţiu uriaş şi totuşi fiecare separeu, din placaj cenuşiu, inclusiv al ei, era de mărimea unui frigider. Cu două uşi, dar totuşi, un frigider.

Chronicle putea fi un loc de muncă trist, dar nu era. Postere colorate atârnau deasupra fişierelor cenuşii care se aliniau de-a lungul peretelui opus şi fiecare separeu era puternic colorat. Unii erau mai creativi decât alţii, dar fiecare îţi făcea o părere despre personalitatea ocupantului.

Separeul lui Gary era decorat cu sandvişuri pe jumătate mâncate şi cu produse de patiserie, unele vechi de cel puţin o săptămână. Nu lăsa echipa care se ocupa de curăţenie să se atingă de biroul lui iar Sophie bănuia că acesta nu fusese

debarasat niciodată de toate vechiturile de pe el. Nu ar fi fost surprinsă să găsească gândaci fojgăind sub tot gunoiul acela, dar lui Gary probabil că nici nu i-ar fi păsat. De fapt, mai mult ca sigur că era înrudit cu unii dintre aceştia.

Atârnând încă deasupra separeului ei, carcasa lui era atât de masivă încât Sophie îşi spuse că placajul s-ar putea efectiv fisura sub greutatea lui. Când se ridică în picioare, apropierea lui Gary deveni atât de mare, încât copleşi totul cu after-shave-ul lui rânced.

Ca acesta să nu poată trage cu ochiul în timp ce ea se alia în biroul lui Bitterman, Sophie închise computerul, asigurându-se că este văzută făcând asta. Nu era paranoică. Dar nu mai departe de săptămâna trecută îl surprinsese la biroul ei, încercând să-i spargă parola de acces la e-mail. Scotocise deja. Două sertare erau deschise şi nici măcar nu se obosise să pună teancul de hârtii înapoi, unde îl lăsase ea. Când l-a întrebat ce căuta la biroul ei, bâlbâi ceva despre computerul lui care se stinsese şi despre cum voia să verifice dacă nu cumva se stinsese şi al ei.

Bitterman tună din nou şi Sophie, simţindu-se ca un şoricel navigând într-un labirint, alergă în zigzag printre separeuri spre biroul acestuia, aflat tocmai în cealaltă parte a lungii hale. Îşi imagină o bucată de brânză galbenă bălăbănindu-se la capătul unei sfori agăţată deasupra uşii şefului ei. Nu era oare aceasta recompensa pentru micuţul şoricel ajuns la ieşirea din labirint?

— Ei, Sophie, mai ştii ceva de tatăl tău? strigă Gary din spate.

Îi pusese aceeaşi întrebare cam la zece minute după ce începuse lucrul la *Chronicle* şi probabil acesta şi era motivul pentru care îl antipatizase de la bun început. Gary nu era doar turnător, dar uneori putea fi de-a dreptul duşmănos. De obicei, când făceau cunoştinţă cu ea, oamenii evitau să pomenească de tatăl ei, Bobby Rose. Dar nu Gary. Abia

începuse să lucreze la primul ei articol, când Gary îi strigase pe deasupra separeului:

— Ei, Sophie Rose… pardon, Sophie Summerfield, da? Am uitat că nu foloseşti numele tatălui tău. Presupun că nu vrei ca lumea să ştie cine eşti, nu? Nici eu n-aş vrea, dacă bătrânul meu ar fi un escroc. Pe cine a mai păcălit în ultima vreme? Se zice c-ar fi făcut un sac de bani. Dacă te mai vezi vreodată cu el, spune-i că bătrânului Gary nu i-ar strica un împrumut. Spune-i că vreo două milioane ar fi suficiente…

Nu-i răspunsese nici atunci, nici de vreo sută de alte dăţi când o mai întrebase despre tatăl ei şi nu avea de gând să-i răspundă nici acum.

Gary nu era singurul interesat să-l găsească pe tatăl ei. Primea vizite regulate de la FBI, de la IRS, de la CIA şi aproape de la orice agenţie guvernamentală cu iniţiale. Toate acestea voiau să ştie unde se afla Boby Rose; toate acestea voiau o halcă din carnea lui.

Îl auzi pe Gary strigându-i din nou întrebarea, dar continuă să-l ignore, în timp ce ocolea ultimul separeu, ajungând la biroul lui Bitterman.

— Închide te rog uşa, ordonă Bitterman. Nu se osteni să-şi ridice privirea.

Nevoia de a trânti uşa era puternică, dar cu toate că asta i-ar fi oferit o enormă satisfacţie pentru o clipă zburătoare, cu norocul ei din ultimele zile ar fi spart cu siguranţă geamul şi Bitterman ar fi pus-o să plătească înlocuirea acestuia. În plus, dacă era să spună adevărul, de fapt îi plăcea de şeful ei. Cu toate tunetele şi urletele lui, era un om bun. Îşi iubea soţia şi familia şi îi păsa de angajaţii lui, cel puţin de o parte dintre aceştia.

Una dintre condiţiile puse de ea ca să accepte postul la *Chronicle* a fost ca Bitterman să nu o forţeze să vorbească sau să scrie despre tatăl ei, motivul pentru care plecase de la ultimul ei serviciu. Bitterman şi-a dat cuvântul şi până acum

şi-l păstrase. Mai mult, şi-a dus chiar ceva mai departe promisiunea. O proteja cât putea de ceea ce numea el acei infami, tociţi, nişte gioarse care se hrăneau cu râul – refuza categoric să le spună jurnalişti – care o vânau continuu pentru interviuri. Bitterman mai încercase, dar eşuase lamentabil, să o protejeze chiar de FBI, citind orice amendament şi lege despre care ar fi crezut că îi oferea ei dreptul de a fi lăsată în pace.

Nu, astăzi nu o să trântească nicio uşă. Indiferent cât o scosese din sărite, Sophie îl va trata pe domnul Bitterman cu respectul pe care îl merita. Închise încet uşa, ocoli o ladă cu bere din rădăcini şi aşteptă ca acesta să-şi ridice privirea din teancul de hârtii deasupra cărora era aplecat.

— Domnule, chiar trebuie să încetaţi să-mi mai spuneţi „blondino“. Este sexist, vulgar şi înjositor. Lucrez de suficient de mult timp aici ca să-mi cunoaşteţi numele, dar pentru amuzament, îl mai repet o dată. Sophie Summerfield Rose. Asta este. Nu e chiar atât de greu de reţinut, nu?

— Nu, nu este, agree el, iar în articole foloseşti numele de fată al mamei tale. Summerfield, corect?

Cum tocmai îi. Amintise numele întreg, Sophie nu mai crezu necesar să răspundă. Bitterman nu se putu împiedica sa nu observe că ea era în continuare încruntată.

— În regulă. Gata cu „blondino“. Îţi promit.

— Mulţumesc.

O privi vreme de un minut bun şi apoi spuse:

— Sophie, toată lumea din Chicago ştie cine eşti. Eşti fata lui Bobby Rose.

— Da, sunt. Fata lui, consimţi ea. Totuşi, nu cred că *toată lumea* din Chicago ştie de ce folosesc în articole numele mamei mele.

Bitterman încercă să se lase pe spate, în fotoliu, dar fu împiedicat de cutiile de bere.

Nedorind să continue discuţia despre tatăl ei, Sophie

spuse repede:

— Am terminat articolul despre invazia termitelor, pe care l-aţi dorit. Este bătut în cuie. Vi l-am trimis prin e-mail acum un minut. Mai aveţi ceva scârbos pentru mine, să mă documentez şi să scriu – Canalizare? Paraziţi? Obiceiurile de împerechere la gândaci?

Bitterman râse.

— Ce faci, Sophie Rose, îmi dai o lecţie? Presupun că da. Îmi dau seama de la primele cuvinte. Mi-ajunge morala celor opt nepoate ale mele. Nu simt nevoia să o mai aud şi de la angajaţii mei, nici măcar de la favorita mea.

Sophie râse.

— Domnule, dar aveţi patru nepoate, nu opt.

Bitterman se întinse după berea lui din rădăcini.

— Când se pun cu gura pe mine, parcă ar fi opt. Şi da, chiar se întâmplă să am ceva diferit pentru tine. M-a sunat un bărbat pe nume William Harrington şi mi-a îndrugat o idee de poveste. Ai alergat vreodată la o cursă de 5000 în?

Îi explică interesul uman al povestirii, îi spuse cât de lung se gândea el să fie articolul, îi dădu însemnările lui şi adăugă:

— Sună-l şi stabileşte o oră de întâlnire, înainte de cursă. Poate că o să-i poţi face şi vreo două poze. Da, fă câteva înainte şi după cursă. Ştii tu, fă una bună cu el luând startul şi una trecând linia de sosire. Harrington mi-a jurat că este fotogenic. Părea să-şi închipuie că era important faptul că arată bine.

— Nu Matt ar trebui să facă pozele? Spune într-una, la toată lumea de aici, că el este fotograful oficial la *Chronicle;* urăsc să-l enervez. Ştiţi bine cum este el. Sophie nu a folosit cuvântul „nevrotic“, dar s-a gândit la el. Cu cât se enervează mai tare, cu atât mai mult ridică vocea. Dacă ar încerca, ar putea sparge şi sticlă. Cu atâta bere din rădăcini aici, ar fi un dezastru.

Bitterman dădu din cap.

— Ai dreptate. Matt ar trebui să facă pozele… dacă ar mai lucra aici. A plecat. M-a anunţat aseară şi mi-a spus că nu mai vrea să se învârtă încă două săptămâni în rahatul ăsta – el a spus-o, nu eu. Mi-a spus că ar fi o pierdere pentru preţiosul lui timp. Într-o clipă şi-a făcut lună în separeu. Bitterman îşi flutură mâinile, una peste alta, ca un crupier profesionist care semnalizează camerelor de luat vederi din tavanul unui cazinou.

— Nu ştiu dacă are în vedere altceva. Mi-a spus că vrea să facă fotografii *importante* pentru ziare *importante.*

Sophie nu-l cunoscuse prea bine pe Matt. Lucrase cu el doar la vreo două articole şi de fiecare dată acesta avusese accese de furie teritorială.

— Ca să fiu sincer, oricum era un fotograf jalnic, spuse Bitterman. Întotdeauna tăia scăfârliile oamenilor, iar în plus, tu ai o cameră mai bună decât străvechea cameră de la

Chronicle. Cred că Jimmy Olsen a folosit una ca asta în filmul *Superman.* Iar fotografiile pe care le-ai făcut luna trecută, cu tipul care reconstruia bucătării, au fost bune, chiar bune.

— O să mă dau peste cap, spuse Sophie. Se uită peste însemnările lui, încercând să-i descifreze mâzgălelile. Domnule, nu înţeleg… când are loc cursa?

— Sâmbătă. Ridică o mână ca să oprească orice eventual argument al acesteia. Ştiu ce vrei să spui. Este prea din scurt.

Sophie râse.

— Prea din scurt? Sâmbătă este mâine.

Ridică din umeri.

— Ce pot să-ţi spun? Este clar că nu noi am fost prima opţiune a lui Harrington… presupun că nici măcar a doua, sau a treia. Tipul a sunat abia adineauri.

— Nu o să am timp pentru prea multe cercetări.

— Ziarul de duminică este deja închis, aşa că nu o să publicăm articolul decât duminica viitoare, iar dacă

Harrington se dovedeşte a fi un excentric, ar putea chiar ieşi ceva interesant. Aici nu alergi după premiul Pulitzer. Faci ce poţi, iar dacă nu iese, dacă tipul este într-adevăr un balon de săpun, o să publicăm altceva. Hai că pierzi vremea. Mai bine du-te.

Închidea uşa în urma ei când el adăugă:

— Ştii regula. Te întâlneşti cu el într-un loc public, dar şi mai bine, ia-ţi o prietenă cu tine. Să fii în siguranţă, nu să-ţi pară rău.

Întotdeauna îi spunea exact aceleaşi cuvinte, când pleca la o astfel de întâlnire. Să fii în siguranţă, nu să-ţi pară râu.

Ritualul era într-adevăr liniştitor. Bitterman, decise ea, avea o dublă personalitate. Acum lătra ordine ca un Doberman nebun, acum juca rolul unei mame excesiv de protectoare. Cel puţin aşa credea ea că ar trebui să se poarte o mamă. Dar nu avea suficientă experienţă ca să ştie.

Înapoi în separeul ei, Sophie tastă „William Harrington“ la computer şi în câteva secunde începură să ţâşnească pe ecran tot felul de informaţii despre acesta. Omul avea propriul lui website, un blog şi în curând, aşa cum anunţa el, va avea un video despre el pe Mysace, pe You Tube şi pe Facebook. Scrisese eseuri lungi despre copilăria lui, despre verile în Europa – care ar fi trebuit să fie interesante, dar nu erau – şi despre campania lui de fitness.

Sophie nu va avea probleme să-l recunoască. Pe website-ul lui existau o duzină de fotografii.

După ce-şi notă câte ceva despre celelalte curse de 5000 în câştigate, îl sună. Probabil că îi aştepta telefonul, pentru că răspunse la primul ţârâit. Sophie îşi închipuise că nu-i vor trebui mai mult de câteva minute ca să stabilească un loc şi o oră de întâlnire, dar Harrington era o moară neferecată şi a ţinut-o pe fir cincisprezece minute bune, înainte de a ajunge la momentul fixării interviului.

— Concursul este mâine, firește că ştii asta, aşa că o să

trebuiască să ne întâlnim diseară. Sper că eşti matinală, pentru că 5000 în începe devreme şi o să vrei să fii acolo, corect? Cu un fotograf, adăugă el repede. Cursa se ţine în Lincoln Park, aşa că ce-ar fi ca diseară să ne întâlnim undeva pe acolo?

— Ce zici de *Cosmo'fs Pub*? îl întrebă ea şi-i dădu adresa..

— Nu am fost niciodată la *Cosmo'fs.* Eu frecventez restaurante mai bine cotate. Dar e la doar câteva străzi de locul de unde se dă mâine startul. Ne-am putea întâlni la şapte. Nu, haide mai bine la şase treizeci, ca să avem mai mult timp. Te aranjează şase treizeci? O să trebuiască să mă culc devreme. Vreau să fiu în cea mai bună formă mâine, mai ales că o să fiu filmat.

— Filmează cineva cursa?

— Nu, mă filmează pe *mine,* în cursă, o corectă el. Vor sta cu mine tot traseul.

— Ai de gând să-ţi pui filmul pe website?

— Desigur.

Omul părea serios. Cine altcineva în afară de William Harrington se va uita film? se întrebă Sophie.

— Deci o să plăteşti pe cineva care să filmeze toată cursa? întrebă ea, încă îndoită.

— Douăzeci şi cinci de victorii înseamnă ceva mai mult decât impresionant, cel puţin pentru câţiva oameni foarte importanţi. Iar după concurs o să mai am un film pe website, care, fără îndoială, o să fie la fel de impresionant. Douăzeci şi cinci de victorii sunt o realizare uriaşă. Nu eşti de acord?

Să alergi la maratonul Bostonului era impresionant, iar să câştigi cursa era, categoric, o realizare. Dar o 5000 în? Nici chiar aşa. Totuşi, Sophie îşi păstră părerea pentru ea, nedorind să-i dezumfle entuziasmul sau să şi-l facă ostil. Harrington avea un ego de mărimea Ulinois-ului dar era politicos şi părea destul de inofensiv.

S-a dovedit o adevărată provocare să-l facă să se oprească

din a vorbi într-una despre el, iar timpul zbura. Era deja trecut de trei.

— Ce voiai să spui despre un alt video după probe? Ce probe?

— Am fost invitat să ader la Proiectul Alfa. Este ceva foarte exclusivist, se fuduli el. Sunt solicitaţi doar cei mai bine pregătiţi iar eu am de gând să bat recordul la cursa asta. O să rad două minute. Dacă nu mă crezi, vino cu un cronometru.

Când se opri în sfârşit ca să inspire, Sophie se repezi:

— Deci avem ce discuta diseară. Ne vedem la şase treizeci. Acum te las.

El încă mai vorbea, când Sophie întrerupse legătura. Îşi adună repede lucrurile de pe birou şi alergă printre separeuri, spre lift. În grabă, aproape că intră într-un comisionar care manevra un cărucior cu alte cutii de „bere“ *Kelly'fs Root.* Îi arătă direcţia spre biroul lui Bitterman.

JURNAL 2

CHICAGO

Suntem gata să o pornim spre nord. După ani de studiere a lupilor polari în captivitate, Brandon şi Kirk vor putea în sfârşit să urmărească aceste magnifice animale, în habitatul lor natural. Eric şi cu mine suntem novici, dar entuziasmul nostru este la fel de mare. Dacă o să meargă totul conform planului, vom şti mult mai multe despre socializarea acestei subspecii, dar şi despre adaptarea la mediul ambiant; ceea ce de fapt mă interesează pe mine.

Nu aştept cu nerăbdare frigul, dar informaţiile despre aceste misterioase animale, pe care le vom putea aduce comunităţii ştiinţifice, vor merita orice sacrificiu personal pe care ar fi posibil să-l facem.

Cine ştie? Poate că vom deveni renumiţi.

DOI

TOT CE-ŞI DOREA ERA UN CHEESEBURGER.

Agentul Jack MacAlister încheiase tocmai o misiune sub acoperire, de două zile, într-unul dintre cele mai dure cartiere din Chicago şi era obosit şi murdar şi flămând. Ultimul lucru de care avea nevoie intrând într-o dugheană cu burgeri, era să întrerupă un jaf curmat.

Singurul glonţ, direct în centrul inimii, îl propulsă pe bărbat în spate, departe de adolescenta pe care o luase ostatecă şi îl trânti la pământ. Un singur fir de sânge se prelingea de-a lungul maieului murdar al atacatorului.

Jack nu a fost nevoit să-l ucidă pe celălalt. Câteva mişcări iuţi şi tipul era dezarmat şi cu faţa în jos, pe podea, îl ţinu acolo, cu un picior proptit în spinare.

Afară, partenerul lui Jack, Alee Buchanan, auzi împuşcătura. Scoţându-şi arma în timp ce se strecura iute afară din maşină, Alee se repezi la uşă. În restaurant izbucnise balamucul. Adolescenta urla din toţi plămânii şi se îndepărta, cu spatele, de Jack. Când se întoarse şi îl văzu pe Alee – deşi omeneşte părea imposibil – ţipetele ei deveniră şi mai stridente. Era clar că era la fel de îngrozită de ei cum fusese de cei doi bărbaţi care probabil că ar fi omorât-o.

Jack îşi flutură legitimaţia.

— FBI! strigă el, acum eşti în afară de orice pericol. Poţi să te opreşti din urlat. Şi dumneavoastră, doamnă, adăugă el spre femeia aproape isterică care îşi făcea vânt cu un şervet de masă boţit, sărind în sus şi în jos ca şi cum ar fi fost o marionetă nebună.

Alee se scormoni în buzunar după legitimaţie şi o ţinu în sus în timp ce se îndrepta spre partenerul lui.. Se aşeză pe vine lângă cadavru.

— Frumoasă lovitură, remarcă el când văzu unde

pătrunsese glonţul.

— Nu am avut variantă, răspunse Jack încet, ca să-l audă doar Alee.

Omul pe care-l ţinea proptit la pământ începu să se agite.

— Dacă te ridici, te trântesc la loc.

Alee apasă cu piciorul mai tare pe coloana acestuia, ca să-l împiedice să se mai mişte.

Trei maşini de poliţie, cu sirenele urlând, opriră cu frânele scârţâind, în parcare. Ca să evite să fie ciuruiţi de gloanţe, Jack şi Alee continuau să-şi ţină legitimaţiile în sus. Cum amândoi se aflau într-o misiune sub acoperire, cu părul lung şi gras, cu barba crescută, arătau mai curând ca nişte ucigaşi surprinşi, decât ca doi agenţi FBI.

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat? îl întrebă Jack pe Alee, întorcându-şi capul spre bărbatul ucis.

— Presupun că nu ţi-a înţeles comanda.

— A luat ceva. Dumnezeu ştie ce anume. Fără îndoială că avea de gând să omoare fata. Se uită în jos, în timp ce-şi mişcă piciorul, ca să apese cu mai multă greutate pe omul captiv.

— Ochii tipului ăstuia sunt atât de dilataţi încât seamănă cu nişte cârnaţi.

Alee observă un alt adolescent care-şi ridica mobilul. Se întrebă de cât timp făcea poze puştiul. Bombănind o înjurătură, se întoarse cu spatele spre şi spuse:

— Tocmai am dat-o în bară cu acoperirea noastră. Pe cât pariezi că într-o oră suntem pe Internet?

Jack ridică din umeri.

— Oricum, astăzi ne-am terminat misiunea.

Jack şi Alee se dădură de-o parte, în timp ce poliţia se bulucea pe uşă.

Primul ofiţer îngenunche lângă cadavru.

— Este Jessup, le strigă el celorlalţi.

Doi poliţişti se apropiară ca să se uite.

— Al naibii să fiu, spuse unul dintre ei, n-aş fi crezut niciodată că o să fie doborât.

— Cine este Jessup? întrebă Alee.

Ofiţerul îngenunchiat se uită în sus.

— Un mare furnizor de droguri. De ani de zile încercăm să-l anihilăm. Arată ca şi cum a început să-şi testeze marfa pe el.

Îşi făcură apariţia şi paramedicii cu tărgile şi în curând mica dugheană cu burgeri era ticsită.

Jack se sprijini de tejghea şi se întoarse spre Alee.

— Mai eşti flămând?

Alee luă un meniu scris pe hârtie laminată.

— Aş putea mânca ceva.

Trei ore mai târziu, după ce şi-au terminat rapoartele şi au predat cazul poliţiei, se aflau în sfârşit înapoi, pe drumul spre sediu. În clipa în care au intrat pe uşă, li s-a spus să se prezinte la biroul şefului. Ştiau ce va urma. Nimic mai explicit. Patru cuvinte scurte, care spuneau cât tomuri întregi: în biroul meu. Acum.

Margaret Nu-mi-Spune-NiciodatăMaggie Pittman stătea în spatele biroului masiv. Un grup de agenţi formase un semicerc în spatele ei, urmărind cu toţii, foarte concentraţi, ecranul computerului.

— Uite cine s-a decis să ni se alăture, spuse ea agale, cu accentul ei nazalizat, din Arkansas. Agentul Marfă-de-Marfă şi partenerul lui, Pistolar-de-Pistolar.

— YouTube? întrebă Alee.

Toţi agenţii din încăpere dădură din cap, la unison.

— Gata, acum, spuse Pittman, îndepărtând mulţimea din jurul ei. V-aţi distrat destul. Înapoi la treabă, în timp ce eu o să stau de vorbă cu vedetele de cinema.

Dacă ar fi zâmbit, comentariul ei ar fi fost amuzant.

— Domnilor, apropiaţi-vă. Agent MacAlister, poate îmi spui ce s-a întâmplat aici, spuse ea arătând spre monitor.

La naiba. Puştiul prinsese totul. Jack tresări când se văzu sprijinindu-se de maşina lui Alee. Cu picioarele încrucişate, îşi devora cheeseburgerul, în timp ce paramedicii transportau cadavrul prin dreptul lui.

— Ştii a ce arată asta, Agent? O să-ţi spun eu. Ai omorât un om, ai pus la pământ un altul, cu karate şi tae kwon, după care ţi-ai savurat superbul cheeseburger în soarele după-amiezii, ca şi cum nimic din toate astea nu te-ar fi afectat. Aşa arată.

Jack îşi închipui că aceasta terminase.

— În apărarea mea…

— Sigur, noi ştim că de fapt înseamnă pentru noi o zi de muncă şi nu ne putem lăsa copleşiţi de aşa ceva, dar lumea nu înţelege neapărat la fel, Agent şi se aşteaptă de la noi să fim… sensibili. Da, am spus sensibili, Agent Buchanan. Lumea nu vrea să fim nepăsători sau blazaţi, după ce am împuşcat un om.

Sensibili? se gândi Jack. Vorbea serios? Nu, imposibil. Cum Alee lucrase cu Agentul Special Pittman de mai mult timp decât el, Jack se uită la el ca să-i vadă reacţia. Nimic.

Expresia lui Alee era de nescrutat.

— Care este după dumneavoastră comportamentul corespunzător, doamnă? întrebă Jack.

Pittman îi aruncă o privire.

— O să-ţi spun ce înseamnă un comportament *necorespunzător.* Să mănânci un nenorocit de hamburger în timp ce un cadavru este transportat pe lângă tine.

Jack avea bănuiala că nu terminase. Şi aşa era.

— Luaţi loc, amândoi. Am obosit să-mi tot ridic gâtul spre voi.

Aşteptă până ce se aşezară de partea cealaltă a biroului şi spuse:

— Astăzi există însă o excepţie interesantă. Superiorii nu vor fi prea încântaţi când vor vedea clipul ăsta. Oftă şi

continuă:

— Probabil că l-au şi văzut. Totuşi, publicul, cel puţin publicul care se uită la acest film, v-a transformat în staruri rock.

— Staruri rock? spuse Alee.

— E o nebunie, spuse Jack în acelaşi timp.

— Exact, staruri rock. Până acum filmuleţul ăsta a avut peste două mii de vizitatori şi numărătoarea continuă. Să sperăm că după ce o să vă spălaţi şi o să scăpaţi de bărbi şi de plete, nu veţi mai fi recunoscuţi de fan-clubul vostru.

Jack oftă.

— Fan-club? glumiţi.

Pittman se uită lung la el.

— Las impresia că glumesc, Agent MacAlister?

Ştiind că acesteia îi plăcea să-şi răspundă singură întrebărilor, Jack tăcu.

— Nu, nu glumesc, izbucni ea, media este o altă poveste. Toţi vor încerca să vă ia interviuri, ori noi nu vrem asta, nu? Ezită câteva secunde bune, apoi îşi răspunse.

— Nu, nu vrem. Din fericire v-aţi terminat ultima misiune şi firește, multă, multă vreme de acum înainte nu vor mai exista alte misiuni sub acoperire. Până când chestia asta nu se va dezumfla iar publicul nu va găsi altceva interesant de care să se ocupe, voi doi veţi sta mai retraşi. Aţi priceput? Cât mai retraşi. Cred că n-ar fi o idee rea ca amândoi să vă luaţi o vacanţă, o vreme.

— Nu-mi propusesem… începu Alee.

— Agent Buchanan, crezi cumva că vă făceam o propunere? Haideţi să clarificăm chiar acum această neînţelegere. *Îţi iei liber.* Şi tu, Agent MacAlister. Nu este vorba de o alegere. Ah şi veţi rămâne în Chicago pe perioada vacanţei.

— Atunci de ce nu-i spuneţi pe nume? întrebă Alee,

— Şi care ar fi acela?

— Suspendare.

Ea scutură din cap.

— O suspendare ar arăta că eu aş crede că aţi făcut ceva greşit.

— Cât timp vom fi în vacanţă? întrebă Jack. Îşi încrucişa braţele pe piept, aşteptând.

Nu-i răspunse la întrebare, dar spuse:

— În timp ce vă veţi bucura de concediul vostru *în Chicago,* accentuă ea, veţi raporta prin e-mail sau telefon, în fiecare dimineaţă. Veţi evita să staţi de vorbă cu media, prin asta înţelegând şi că nu le vei spune că bănuieşti unde anume şi-ar planta aceştia microfoanele, Agent MacAlister. Veţi fi gata să vă întoarceţi la muncă în termen de douăzeci şi patru de ore după ce veţi fi notificaţi, de aceea trebuie să staţi aproape, în cazul în care am nevoie de voi.

Jack dădu să comenteze, dar Alee i-o luă înainte.

— Când începe vacanţa noastră?

— Acum.

Jack o porni după Alee spre ieşire, când Pittman strigă:

— Agent MacAlister?

— Doamnă?

— Ai făcut o treabă bună astăzi.

Ce… Nu exprimă cu voce tare ceea ce avea în gând.

Dădu doar din cap spre superiorul lui şi-şi continuă drumul, dar odată în lift, împreună cu Alee, repetă remarca ei.

— O treabă bună astăzi? Ce înseamnă asta? Ai lucrat cu ca mai mult ca mine, aşa că tu trebuie să-mi spui dacă a fost sarcastică sau a fost stilul ei de umor?

— Niciuna, nici alta. Ai făcut o treabă bună astăzi şi ea a confirmat. Ai văzut filmul. Puştiul a surprins totul, din clipa în care ticăloşii ăia drogaţi au intrat acolo, până când s-a terminat. Ai prevenit o baie de sânge.

— Unul dintre noi ar fi trebuit să-i smulgă puştiului

telefonul, înainte de a comanda cheeseburgerii.

Alee râse.

— Da, aici am dat-o noi în bară. Şi nici măcar nu erau nişte cheeseburgeri ca lumea.

Uşile liftului se deschiseră la etajul B. Alee o luă într-o direcţie şi Jack în cealaltă.

— La ce oră, mâine seară? strigă Jack.

— Încearcă să fii acolo pe la nouă şi vino şi cu bani, Jack. Cu mulţi. Am de gând să câştig înapoi ce-am pierdut.

Jack râse.

— Da, asta s-o crezi tu.

JURNAL 8

FAIRBANKS

Am sosit la Fairbanks în după-amiaza aceasta. Este primăvara, dar încă este ger.

Ne-am adus cu toţii echipamente suplimentare. Brandon ne-a asigurat că tot ce vom avea nevoie se află deja la tabăra noastră, aşteptând doar să fie despachetat. Mâine vom zbura la Barrow, iar de acolo vom mai avea doar o etapă spre locul unde se află facilităţile noastre pentru cercetare. Brandon ne-a arătat fotografiile. Laboratorul este destul de spaţios, conform majorităţii standardelor şi este legat de două structuri temporare, unde vom locui noi.

În afara activităţii ştiinţifice, fiecare dintre noi îşi are propriile obligaţii. Eric este medicul nostru desemnat. Vor exista perioade, în lunile de iarnă, când va fi imposibil să primeşti vreun ajutor, chiar şi în caz de urgenţă. A aprovizionat laboratorul cu medicamente şi diverse, dar ştim cu toţii ce pericole ne aşteaptă, ducând o viaţă atât de izolată, pe perioada cercetărilor.

Kirk este responsabil cu armele. Nu dorim să rănim niciun

animal. În fond, noi suntem intruşii, nu ele, dar dacă vom da peste un grizzly, sperăm ca sunetul puştii noastre să îl alunge. Nici unul dintre noi nu va părăsi siguranţa adăpostului, fără protecţie. Se ştie că vulpea polară este purtătoare de rabie şi vom ucide orice vulpe turbată pe care o vom întâlni.

Da, vor exista provocări. Ne vom întâlni cu ele la tot pasul.

TREI

SOPHIE ŞTIA CĂ ERA DEJA TÂRZIU DAR LA prânz se stropise cu sos de salată pe bluză şi trebuia să treacă mai întâi pe acasă să se schimbe, înainte de a se întâlni cu William Harrington, la *Cosmo'fs.* Şi mai trebuia să-şi ia şi reportofonul.

În zile ca cea de azi, când alerga din colo încoace ca o femeie nebună, Sophie îşi dorea să mai fi avut încă maşina. Avea de străbătut trei străzi pe tocuri înalte – trei străzi lungi – ca să ajungă la trenul aerian, EL, iar la ora asta din zi trenul avea să fie înţesat de mulţimea posomorâtă care-se-întorcea-acasă-de-la-muncă.

Se înghesui în vagon exact când se închideau uşile. Aerul dinăuntru era greu şi mirosea a dezinfectant vechi. Sophie îşi făcu încet drum spre spatele vagonului. Doi adolescenţi încercară să o atragă într-o conversaţie dar în afară de un zâmbet rapid îi ignoră şi-şi continuă drumul. Trecu pe lângă un bărbat între două vârste care duhnea a whisky şi care era clar că nu se mai atinsese de multă vreme de o bucată de săpun. Îşi spuse că a avut noroc să găsească un loc gol pe bancheta din spatele acestuia şi se aşeză. Beţivul se întoarse spre ea. Avea pleoapele pe jumătate închise şi începu să se încline spre stânga dar se scutură şi se apropie de ea. Se ţinea de bara de deasupra capului şi încerca să-i atragă atenţia, scoţând sunete ciudate în timp ce o privea pofticios „Bătrân împuţit", aceasta era sintagma pe care o întruchipa.

Sophie se gândi că ar putea fi rudă cu Gary: privirea lui respingătoare era aproape identică.

Cei doi adolescenţi se dovediră a fi nişte adevăraţi cavaleri. Ca toată lumea din vagon, observaseră şi ei comportamentul bărbatului. Sărind în picioare, se strecurară în jurul lui, împiedicându-i apropierea de Sophie. L-au împiedicat şi să coboare din EL, când ea se dădu jos.

Le zâmbi apreciativ băieţilor, deşi gestul lor dulce nu fusese chiar necesar. Sophie era cât se poate de capabilă să se protejeze singură. Chiar avea asupra ei un spray iute. Iar în clipa în care a coborât din tren, şi-a luat şi mina de pe flacon.

Avea o jumătate de oră până la întâlnire. Din fericire, blocul ei de garsoniere din Lincoln Park se afla doar la vreo două străzi de *Cosmo'fs,* un lucru pe care în mod deliberat nu i-l menţionase lui Harrington. Puţină lume, în afara autorităţilor, ştia unde locuieşte ea, sau cel puţin aşa spera şi era decisă ca viaţa ei privată să rămână exact aşa: privată.

Tatăl ei îi dăruise garsoniera la cea de a şaisprezecea aniversare şi de îndată ce împlinise vârsta, i-a trecut-o pe numele ei. Cu anumite condiţii. Nu o putea vinde, ceea ce pentru ea era ca şi cum nu ar fi avut-o. Totuşi nu era ipotecată şi era recunoscătoare pentru asta. Tatăl ei o plătise cu banii jos iar pe vremea adolescenţei, Sophie nu se întreba de unde veneau banii. Fusese prea ocupată cu grija de a nu fi luată de Asistenţa Socială, după arestarea acestuia, lucru pe care-l crezuse inevitabil. La vremea aceea pur şi simplu nu mai avea loc în mintea ei, ca să se gândească la bani sau la cum putea tatăl ei, fără niciun serviciu notabil, să ducă o viaţă atât de extravagantă. Pe vremea aceea, extravagant însemna, pentru ea, obişnuit. Sophie nu a cunoscut niciodată altceva.

Moralitatea situaţiei ei nu a apărut decât după absolvirea facultăţii. Datorită insistenţelor celor două prietene

apropiate, a încetat în final să mai accepte bani de la tatăl ei, ceea ce a însemnat o drastică schimbare a stilului ei de viaţă. Când maşina a avut nevoie de reparaţii costisitoare, a vândut-o şi a început să meargă pe jos sau cu trenul aerian. Viaţa ei a devenit mai obositoare, dar era, categoric, mai simplu acum şi îi plăcea aşa. Era mândră că devenise o femeie puternică, independentă, care putea reuşi cu propriile ci forţe.

Astăzi era în formă, decise. E drept, avea ea o problemă cu întârziatul, dar făcea reale eforturi ca să îşi schimbe acest prost obicei. După o scurtă oprire acasă, în cinci minute se afla la bar.

Cosmo'fs era frecventat de o lume diversă. Se aflau întotdeauna acolo directori executivi tineri, care umblau pe net în timp ce-şi sorbeau vinul alb sau martiniurile, lucrători în construcţii care se relaxau după o zi grea de muncă, ciugulind gustări şi bând bere rece, cupluri şi oameni singuri din cartier, care se opreau aici să bea o bere rece şi să afle ultimele noutăţi.

Barul era renumit pentru berea la sticlă, servită la două grade doar peste nivelul de îngheţ. Cosmo, ca şi tatăl lui, înainte, era un fanatic al temperaturii. Exista şi o selecţie mica, dar corespunzătoare, din podgoriile californiene şi bere la halbă, făcută chiar aici, în Chicago. Grilul era popular pentru hamburgerii lui jalape? o care parcă erau de la an la an tot mai iuţi. Nu era nimic pretenţios la *Cosmo'fs* şi poate că tocmai de aceea îi plăcea ei aici. Era confortabil şi primitor, un loc unde toţi localnicii puteau veni îmbrăcaţi în haine de seară sau jinşi şi se simţeau ca acasă.

Decorul era eclectic, ca şi proprietarul. Mobilierul era elegant şi contemporan, cu mese din crom lucios şi fotolii cu perne negre groase, moi. Separeuri cu banchete pluşate, cu ciucuri, erau aliniate de-a lungul pereţilor. Totuşi, tavanul era cel care-ţi atrăgea privirea. Cosmo iubea astronomia şi

cum avea barul deschis aproape în fiecare seară, decisese să aducă cerul înăuntru. Vopsise tavanul boltit în albastru închis, îl împestriţase cu cercuri galbene care întruchipau planetele, iar de-a lungul grinzilor întinsese luminiţe mici, albe, de Crăciun. Când le aprindea, tavanul devenea propria lui noapte, uluitoare, plină de stele.

Cosmo o văzu pe Sophie în clipa în care aceasta intră pe uşă. O strigă pe nume ca să-i atragă atenţia, îi trimise o sărutare, apoi se bătu de două ori pe piept, ca să-i arate că inima lui bătea sălbatic pentru ea. Începuse să o simpatizeze în mod deosebit după ce scrisese un articol laudativ despre barul lui. Cosmo fusese atât de încântat, încât îl mărise şi îl înrămase. Îl ţinea agăţat în spatele barului, unde putea fi văzut de toată lumea. Sophie observă că în seara aceasta, lângă articolul ei se mai afla un bilet. Cu litere mari, îngroşate, Cosmo scrisese: „Nu mai avem bere *Kelly's Root.*

Sophie îşi croi drum prin mulţime, uitându-se după William Harrington. ÎI găsi în spate, aşezat într-un separeu. Părea îngrijorat.

— Domnul Harrington?

Acesta sări în picioare şi-i întinse mâna.

— Sunteţi Sophie Summerfield? întrebă el. Părea şocat şi uluit.

Sophie nu-i putea înţelege reacţia.

— Da, eu sunt, răspunse ea, aţi spus şase treizeci.

— Da, da, aşa am spus. Continua să rămână în picioare, perplex.

— Ne aşezăm şi începem? sugeră ea.

Se strecură în separeu, aşteptând ca acesta să se aşeze pe locul din faţa ei, apoi îşi scoase reportofonul digital.

— Este prima oară că îl folosesc, aşa că vă rog să fiţi răbdător, spuse ea. În mod normal, un recorder atât de mic şi de elegant ar fi costat o avere cumplită, dar fabricarea acestui model special fusese întreruptă, aşa că l-a putut

cumpăra cu o reducere uriaşă. Cum intra în cheltuielile firmei, era sigură că dl. Bitterman o va rambursa. Înainte de a pune reportofonul între ei, verifică dacă este încărcat.

Harrington continua să o privească intens.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Ştiam că eşti tânără, spuse el, mi-am dat seama după voce, la telefon, dar nu m-am aşteptat să fii atât de drăguţă.

Cum ea nu răspunse, o întrebă:

— Ai fost surprinsă când m-ai văzut?

Se aştepta oare să-i întoarcă complimentul?

— V-am văzut fotografiile pe website, răspunse ea, aşa că nu, nu am fost surprinsă. Ştiam cum arătaţi. Dar ce-ar fi să începem?

— Nu vreţi mai întâi ceva de băut?

Insistă ca ea să comande ceva, aşa că ceru un ceai rece. El comandă apă gazoasă.

— Am făcut o regulă din a nu bea niciodată alcool sau cafeină, în seara dinaintea unei curse. Ştii, nu, ce înseamnă 5ooo în? Peste trei mile. Nu-mi pot permite să fiu încet, să-mi afectez timpul, de aceea rămân pe apă.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi ceva despre prima dumneavoastră cursă?

În următoarea oră nu a mai pus nicio altă întrebare şi nici n-a mai scos vreun cuvânt. Îndată ce a început să vorbească, nu s-a mai oprit. Era agonizant de plictisitor, dar fie că ei îi plăcea sau nu, era decis să treacă în revistă toate cele douăzeci şi patru de curse, de la start la sosire – şi le ţinea minte pe toate.

Dacă recorderul ei ar fi fost un model vechi, ar fi schimbat deja pe puţin două casete. Îşi spuse că im reporter bun l-ar fi întrerupt şi ar fi preluat controlul interviului. Sau cel puţin şi-ar fi dat silinţa să asculte ce spunea. În apărarea ei, da, încercase de câteva ori să-l întrerupă. Şi încercase chiar să-l asculte, dar vocea lui monotonă ar fi adormit chiar şi un

insomniac. Ajunsese la a zecea cursă când Sophie s-a deconectat complet şi a început să se gândească la toate cursele pe care trebuia să le facă peste weekend.

Odată programul făcut în minte, începu să viseze cu ochii deschişi la o nouă o călătorie prin Europa. Mai fusese o dată, după absolvirea facultăţii, dar ratase câte ceva din vestul Europei. Data viitoare ar vrea să viziteze Spania şi Portugalia. O croazieră frumoasă ar putea fi un mod relaxant de a vedea frumuseţile acestor ţări. Chiar i-ar prinde bine o vacanţă liniştită. Sau să facă o rezervare la acel elegant spa despre care a citit în *Vogue* şi care abia a fost inaugurat la St. Barts…

Dar realitatea şi-a reintrat repede în drepturi. În clipa asta nu avea suficienţi bani în cont pentru un bilet de avion indiferent unde, dacă nu se decidea să nu mai mănânce nimic o lună sau două.

— Am făcut o tradiţie din a purta şosete de un roşu aprins.

Atenţia ei se întoarse la Harrington.

— Da, aţi spus asta. Şosete roşii, şort alb, maieu roşu.

— Am spus că şosetele mele sunt un model special? Fiecare are o bandă subţire, albă, în partea de sus, de jur împrejur. Un singur magazin are aşa ceva şi am cumpărat peste o sută de perechi. Mi-e teamă să nu rămân fără, adăugă el. Apoi, ridicând din umeri, adăugă:

— Cred că sunt superstiţios. Aţi reţinut toate astea?

— Da. Sophie arătă spre reportofon.

— Bine, perfect. Să vorbim atunci puţin despre băşici. Cititorii vor dori probabil să ştie totul despre ele. Unele au fost într-adevăr groaznice. Am avut o dată una…

Îmi urăsc meseria, cel puţin în clipa asta, o urăsc. Şi urăsc să fiu săracă. Dar cine nu urăşte să fie sărac? se întrebă ea. Poate Gandhi sau Maica Tereza, dar amândoi au fost consideraţi sfinţi, ori Sophie cu siguranţă nu era o sfântă.

Harrington îşi termină disertaţia despre cremele pentru

picioare şi fără să se oprească să respire, spuse:

— Haide acum să ne întoarcem la curse, da? Ei bine, în dimineaţa celei de a unsprezecea…

Dumnezeule, ucide-mă acum, pe loc.

Oare oftase tare? Harrington fie că nu observase, fie nu se sinchisea că ochii ei priveau aiurea.

Sophie inspiră adânc şi îşi imagină că se afla la cursul ei de yoga. Va înlătura din mintea ei toată energia negativă şi se va gândi doar la lucruri pozitive. Mâine seară va cina cu Regan Buchanan şi Cordie Kane, prietenele ei cele mai bune, încă de la grădiniţă. Abia aştepta să se vadă cu ele. Regan călătorise cu afaceri, dar la noapte va fi înapoi la Chicago. Cordie lucra la teza ei de doctorat în chimie şi Sophie nu o mai văzuse de două săptămâni. Se întreba unde vor cina, când îşi dădu seama că Harrington se oprise din vorbit şi se uita la ea, aşteptând.

— Îmi pare rău. Vreţi să repetaţi ultima…

— V-am întrebat dacă aveţi un prieten.

— Ah… nu, nu am, răspunse ea. Apoi, înainte ca el să mai pună vreo altă întrebare personală, scotoci în geanta, îşi scoase blocnotesul şi îl răsfoi.

— Aţi menţionat la telefon că aţi fost invitat să aderaţi la nu ştiu ce proiect exclusivist şi aţi mai pomenit ce. Va de nişte probe. Parcă i-aţi spus Proiectul Alfa. Despre ce anume, exact, este vorba?

— Nu-mi amintesc să fi pomenit ceva despre un proiect sau nişte probe. Privea în jos, la masă, în timp ce răspundea, un semn sigur că nu spunea adevărul.

Sophie nu era suficient de interesată ca să continue.

— Bine, atunci presupun că am terminat.

Îşi băga carnetul înapoi în geantă, când el se întinse peste masă şi luă reportofonul.

— Cum îl închid?

— Îl închid eu.

— Nu, am găsit. Apăsă un buton, apoi un altul.

— Aşa, acum nu mai înregistrează. Nu vreau pe niciun recorder ceea ce o să vă spun acum. Asta este strict „neoficial“. Nu aşa spuneţi voi reporterii?

— De fapt… începu ea, dar el o întrerupse, fluturând din mână.

— Am încredere că nu o să spuneţi nimănui. Este ceva foarte secret. Se aplecă peste masă şi îi spuse, aproape şoptit:

— Este ca Olimpiadele. Cel puţin aşa mi s-a explicat.

Sophie îşi puse geanta înapoi pe locul de lângă ea şi îi acorda toată atenţia.

— Ce anume este ca Olimpiadele?

Nervos, se uită în jur, să se asigure că nu îl auzea nimeni şi spuse:

— Sunt într-o formă excelentă şi de aceea am fost calificat.

Era exasperant.

— Calificat pentru ce anume?

— Pentru probe, explică el. Este exact ca la probele pentru olimpiade… Ştii, calificările. Examinarea fizică a durat trei zile în cap şi jur că mi-au luat jumătate din sânge, pentru analize. Ah, şi m-au scanat de jos până sus şi mi-au făcut şi un RMN. Nu mi-au spus de ce erau necesare toate analizele astea, dar cred că se asigurau că nu am nicio problemă majoră, cum ar fi un anevrism sau un blocaj, orice mi-ar putea inhiba performanţa sau m-ar descalifica. Adăugă apoi, zâmbind:

— Este într-adevăr ceva, să fii invitat să participi. Numai câţiva inşi speciali sunt aleşi.

Ochii lui înconjurau încăperea, în timp ce bău repede puţină apă şi spuse:

— Sper că nu v-am făcut o impresie greşită. Nu vreau să credeţi că bat câmpii, dar puteţi vedea de ce anume am fost ales, nu? Vreau să spun, uitaţi-vă la mine.

Îşi jură că dacă o să-şi încordeze muşchii, o să se scoale să plece, cu sau fără articol. Din fericire, acesta n-o făcu.

— Pentru ce anume aţi fost ales, Domnule Harrington?

— William, o corecta el. Vă rog, fără formalisme. Pot deja să spun că noi doi suntem pe cale să ne apropiem.

Pui pariu? Sophie îşi dădu nerăbdătoare bretonul la o parte de pe ochi, repetând întrebarea pentru cel puţin a zecea oară.

— Pentru ce anume ai fost ales, William?

Domnul Vorbă-lungă deveni dintr-o dată evaziv.

— Chiar nu ar trebui să discutăm despre asta.

— Dar tu ai adus vorba.

— Ştiu, dar nu trebuie să vorbesc despre asta. Nu, până când nu se termina totul.

Decise să nu îl preseze. Se uită însă la ceas. Era deja aproape de nouă. Harrington vorbise vreme de două ore non stop despre el şi despre cele douăzeci şi patru de curse ale sale şi despre băşici şi acum, când subiectul începea să o intereseze, devenise reticent. I se părea atât de bizar, încât bănui că Harrington inventase totul ca să o mai ţină aici.

— Înţeleg, William, spuse ea, dacă nu poţi vorbi despre asta…

— Este confidenţial, spuse el brusc.

Sophie dădu din cap.

— Confidenţial. Atunci presupun că am terminat. Mulţumesc pentru interviu.

— Mai vrei să bei ceva? o întrebă el în timp ce ridica mână spre chelner.

— Nu, mulţumesc.

Bietul chelner îi urmărise de aproape o oră, cu privirea aruncând pumnale. Părea ostil când le arunca nota pe masă. Un ceai rece şi o apă minerala – ce bacşiş putea primi la aşa ceva?

Lui Sophie îi era foame, dar nu voia să mănânce cu

Harrington. O să aştepte să ajungă acasă şi să-şi arunce pantofii din picioare. O să se relaxeze, în timp ce o să-şi butoneze o cină rece, la microunde.

— Uite ce-o să facem, spuse el într-o şoapta confidenţială. Dacă o să ieşi mâine seară cu mine, să cinăm împreună, o să-ţi explic atunci totul. Garantez că o să fii fericită.

— Fericita că o să cinez cu tine sau fericita pentru ce-o să-mi spui?

Acesta zâmbi.

— Amândouă, sper. Te interesează?

— Îmi pare rău. Am deja un program pentru mâine seară.. Şi pentru duminica.

— Atunci luni seara?

Sophie cântări răul, în comparaţie cu binele posibil. Pe de o parte va trebui să-l suporte încă o seară trăncănind monoton, iară şi iară, despre el, dar pe de altă parte, dacă o să-i spună adevărul? Dacă era vorba despre cine ştie ce club secret la care erau invitaţi să adere doar câţiva oameni speciali? Care ar fi scopul unui asemenea club? Iar dacă toţi trebuiau să fie super atleţi, să fi fost oare vorba despre un club al supraoamenilor? Care ar fi ideea?

O prostie. Precis era o prostie. Dar totuşi…

— Da, bine, o să cinez cu tine, dar…

— Da? întrebă el, nerăbdător.

— Vom cina aici, la *Cosmo'fs,* Luni seara, la şapte treizeci.

— Nu, nu, nu vreau să mănânc aici. Vreau să te duc la un restaurant de cinci stele. Poate la *Nuvay* sau la J'fAdore. Amândouă sunt grozave. Dă-mi adresa şi o să trimit un şofer să te ia la ora şapte. Nu-ţi face griji, adăugă el mişcând degetul, îmi pot permite să îţi ofer o cină oriunde, în lumea asta.

Sophie nu a fost impresionată.

— Oricât de ademenitor ar suna, eu prefer totuşi să cinez aici, la şapte şi jumătate, sau deloc, William. Acceptă sau nu.

— Nu-mi place mâncarea de bar, se bosumflă el.

Chiar dacă Sophie ar fi fost încântată să mănânce într-un restaurant renumit, se simţea sigură la *Cosmo'fs* iar despre William Harrington nu ştia prea multe, în afară de faptul că părea total absorbit de propria-i persoană.

Probabil că simţise din tăcerea ei că era de neclintit.

— Ah, în regulă. O să cinăm aici, cedă el. Dacă nu ai fi fost aşa de drăguţă, nu mi-aş fi bătut atâta capul cu tine, dar sunt înnebunit după blonde cu forme şi după ochii ăştia albaştri, fabuloşi… îşi mută privirea şi spuse aproape stânjenit:

— Eşti uluitoare. Presupun că ai mai auzit spunându-ţi-se asta. Ridică din umeri. Privirea i se întoarse spre picioarele ci şi se ridică, încet, de-a lungul trupului.

— Ştii, Sophie, de obicei femeile nu îmi rezistă prea mult.

Decise să ignore surâsul lasciv.

— Unde vrei să ne întâlnim mâine, înainte de cursă? îl întrebă ea, nerăbdătoare.

Îi mai trebuiră acestuia alte zece minute ca să stabilească ora şi locul, după care, în sfârşit, era liberă să plece acasă. El se ridică şi îi întinse mâna în timp ce Sophie se strecura afară din separeu.

— Atunci pe mâine, spuse el.

— Noapte bună, răspunse ea, dând din cap.

O porni spre uşă, uitându-se la ceas. Incredibil, se gândi.

Dacă nu ar fi existat eventualitatea unui alt subiect de articol, în ruptul capului nu ar mai fi pierdut o secundă cu omul ăsta. Era de nesuportat. Şi ce a vrut el să spună prin „forme"? Voia să-i spună că avea un aer sănătos? Că arăta bine hrănită? Plinuţă? Sau supradotată? Din clipa în care se aşezaseră la masă, şi-a aruncat tot timpul privirile spre pieptul ei. Şi remarca aceea, că nu şi-ar fi bătut atâta capul cu ea dacă nu era drăguţă? Ar fi trebuit să fie un compliment? Omul era incredibil de nemanierat, iar egoul lui se afla pe undeva prin stratosfera.

Sophie se calmase deja când a ajuns acasă şi încuie uşa din spatele ei. Nu i se întâmpla decât rar să fie acasă vinerea seara. Adevărul este că nu îşi mai putea aminti când se întâmplase asta ultima oară şi îşi propuse să ia partea bună şi să îşi citească e-mail-urile şi să se culce devreme.

Dar timpul părea să i-o ia întotdeauna înainte lui Sophie şi noaptea aceasta nu era o excepţie. Nu s-a culcat mai devreme de ora unu, ceea ce ar fi fost perfect dacă nu ar fi trebuit să se scoale a doua zi în zori, pentru cea de a doua rundă a ei cu William Harrington.

JURNAL 22

TABĂRA DIN ARCTICA

Brandon şi cu mine am ieşit din nou. A fost o zi cumplit de geroasă, dar ne-am. Luat toate precauţiile împotriva degerăturilor. Săptămâna trecută Eric şi Kirk au văzut o haită de lupi traversând platoul şi au urmărit-o, ca să afle unde aveau să se stabilească. Brandon şi cu mine nu vom monta echipamentul de monitorizare până când nu vom fi siguri că am găsit o mostră stabilă.

PATRU

HARRINGTON INSISTASE SĂ SE ÎNTÂLNEASCĂ CU două ore înainte de cursă. O aştepta la locul potrivit, în faţa unei fântâni care era una din preferatele Sophiei. Avea forma unei sălcii plângătoare iar apa cădea în cascade blânde, din crengile de sus.

Când se apropie ea, Harrington făcea exerciţii de întindere. Respectându-şi cuvântul, îşi purta uniforma; şort alb de alergări, care, îşi spuse ea, era parcă puţin prea pe corp; maieu alb; ghete negre, de alergări şi şosete roşii cu o

fâşie subţire, albă, în jurul părţii de sus. Făcu câteva poze în timp ce el sporovăia şi-i dădea sugestii. Sophie nu prea era genul matinal, dar Domnul Preocupat-Numai-De-El nu păru să observe sau să-i pese că ei nu-i ardea de vorbă. Cum ar fi putut vedea aşa ceva? Nu se oprea niciodată din vorbit… sau din dat indicaţii.

— Eşti sigură că o să ai camera pregătită pentru finiş? Ştii unde trebuie să aştepţi? Eu cred că treptele din partea cealaltă a străzii liniei de sosire sunt cel mai bun loc. Este important să faci o fotografie bună, nu crezi? Mai ales că o să apară pe prima pagină. Vocea i se ascuţi şi întrebă:

— Acolo o să apară, nu?

— Nu ştiu. O să verific…

O întrerupse. — Mi s-a promis prima pagină.

— Da? Păi atunci…

O întrerupse din nou.

— Era de la sine înţeles.

— Înţeleg. Nu înţelegea, dar altceva nu-i trecuse prin cap să spună. Ciudat, dar răspunsul ei păru să-l blocheze.

— Şi acum să vorbim despre fotografii, începu el. Trebuie să fii pregătită. Un fotograf profesionist ar şti asta. Sincer să fiu, nu înţeleg de *ce faci tu* fotografiile. Ar fi trebuit să vii cu unul din fotografii ziarului. Măcar ştii ce ai de făcut? Asigură-te că o să ai cel puţin o poză cu mine la start şi trebuie să găseşti unghiul corect, cu soarele în spatele meu, când trec linia de sosire. Nu chiar în spatele meu, înţelegi, ca să nu ai lumină prea puternică, ori noi nu vrem asta, nu? Dar trebuie să fii pregătită, altfel ratezi momentul.

Jură că dacă o să-i mai spună o dată că trebuie să fie pregătită, o să înceapă să urle.

— Da, ai mai spus asta. *Cam de vreo douăzeci de ori,* adăugă ea, în tăcere. Şi te asigur, o să fiu pregătită.

Se comportă ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Ştiu ce putem face. Ai cumva la tine o carte de vizită?

Găsi una în fundul genţii şi i-o înmână. Nu avea vreun logo sau adresa ziarului pe cărţile ei de vizită, ci doar numele şi numărul mobilului ei. Le făcuse după ce plecase de la ultimul ei serviciu. Încercând să tragă de fiecare dolar, ci a decisă să le folosească pe toate, înainte de a face altele.

Harrington deschise fermoarul de la spatele şortului şi scoase de acolo un portofel din piele. Îl deschise ca să bage cartea ei de vizită dar se. Opri, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut o altă idee prin minte. Vârând la loc în buzunar portofelul, spuse:

— Cred că o s-o dau cuiva din echipa de filmare. Se aplecă din genunchi şi vârî cartea de vizită în şoseta dreaptă.

— O să te poată suna când sunt aproape de finiş. Ştii, aşa o să poţi să fii pregătită.

Pregătită pentru ce? Murea să-l întrebe asta, doar ca să vadă cum reacţionează. Nu prea bine, presupuse ea. Nu prea părea să aibă cine ştie ce simţ al umorului iar în mod normal, la ora asta, nici ea.

Îşi întinse braţele deasupra capului, îşi roti umerii ca şi cum ar fi încercat să scape de un junghi din ceafă, apoi spuse:

— Bine, acum plec. Îmi place să fiu primul şi simt nevoia să mă mai dezmorţesc puţin. Eu le acord treizeci de minute exerciţiilor de întindere.

— Exact treizeci de minute?

— Da, desigur. Nu-mi place să fiu luat prin surprindere, aşa că îmi planific totul până la ultimul detaliu. Cred că este important să fii precis. Ai putea menţiona asta în articolul despre mine.

— Atunci ar fi bine să pleci… dacă vrei să te ţii de program.

— Da, ai dreptate.

Alerga în ritm de jogging spre alee, când Sophie îi strigă în urmă:

— Bafta.

Se uită peste umăr.

— Eu nu am nevoie de baftă. Pe curând.

Sophie era fericită să scape de el pentru o vreme. Se întoarse la o cafenea, trei cvartale mici mai încolo, bău două cești de ceai și simțindu-se din nou umană, se îndreptă spre linia de pornire, ca să vadă cursa.

Alergătorii se mișcau în cerc în jurul străzii, cu numerele fixate bine pe maieuri. Avea camera pregătită să îl pozeze pe Harrington luând startul, presupunând că acesta urma să fie în fața plutonului, dar nu-l vedea nicăieri. Dădu ocol spre cealaltă parte a liniei de plecare, găsi o bancă de parc neocupată, se sui pe ea, întinzându-și gâtul să-l zărească pe Harrington în grămadă. Din nou, nici urmă de el. Cu maieul lui roșu i-ar fi fost ușor să-l depisteze în mulțime, dar cine să știe că atâta lume purta roșu, astăzi?

Pocnitura sonoră a pistolului îi trimise pe oameni în pas alergător spre poziția de start. O mare de chipuri se revărsa în fața ei, dar niciunul dintre acestea nu îi aparținea lui William Harrington. Îl pierduse.

Iritată, Sophie se trânti pe bancă, cu aparatul de fotografiat în poală. Dacă Harrington fusese atât de hotărât ca ca să-i facă o poză la începutul cursei, de ce nu se afla în față? Fusese unul dintre primii alergători care ajunseseră în parc, chiar înainte ca organizatorii să-și fi instalat mesele, deci ar fi avut timp suficient să-și găsească un loc bun. De ce să-i fi lăsat pe alții să i-o ia înainte? Cu miile de alergători care viermuiau pe stradă, ca o uriașă colonie de furnici, îi era imposibil să distingă vreo figură.

Se uită în jur, în mulțimea spectatorilor, după vreo echipă de filmare, dar nu văzu niciuna.

Nu mai avea nimic altceva de făcut decât să aștepte. Traseul cursei se depăna printre străzi și se termina Ta o jumătate de cvartal de locul unde stătea ea. Își croi drum

spre linia de sosire, aşteptând apariţia câştigătorului.

Peste câteva minute văzu o siluetă dând colţul, câteva cvartale mai încolo. Mulţimea îl aplauda, în timp ce se apropia.

În regulă, s-a făcut, îşi spuse Sophie. Ridică aparatul de fotografiat, pregătită să facă poza trecerii liniei de sosire.

Alergătorul se apropia tot mai mult şi abia când acesta ajunse la mai puţin de o sută de metri de linie, apărură în raza vizuală şi ceilalţi concurenţi, departe, în urma lui.

Sophie lăsă jos camera ca să poată vedea mai bine. Ahah. Câştigătorilor nu era William Harrington. Era un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Îşi mută repede privirea spre ceilalţi care începuseră să se apropie. Harrington nu era printre ei.

Alergător după alergător trecea linia de sosire, dar nici urmă de Harrington. Nu era primul – şi nu era nici ultimul – Şi nicăieri, între.

Omul acesta dispăruse, pur şi simplu.

JURNAL 23

TABĂRA DIN ARCTICA

Evrika! Am identificat haita. Şase adulţi şi trei pui. Am reuşit imediat să depistăm masculul alfa. Este foarte uşor de identificat, datorită blănii lui albe, dese, spoită cu o mică pată întunecată de-a lungul spinării. Totodată, este mai mare decât ceilalţi. Brandon este înnebunit de această nouă familie pe care o vom studia.

Masculul alfa este magnific.

CINCI

ERA RÂNDUL SOPHIEI SĂ PLĂTEASCĂ MASA.

Regan insistase să cineze la *The Hamilton,* nava amiral a lanţului de hoteluri al familiei. Rezervase unul din saloanele private, adiacent holului. Ferestrele înalte dădeau spre Lacul Michigan.

În timp ce Regan deschidea drumul spre masă, cu Sophie şi Cordie în urma ei, Sophie spuse:

— Nu înţeleg de ce ai insistat să mâncăm aici.

— Ţi-am spus. Aveam poftă de scoici şi ador cum le pregăteşte Eduardo, declară Regan.

Sophie nu se lăsă păcălită. Chiar dacă era adevărat că scoicile lui Eduardo erau nemaipomenite, cunoştea motivul real pentru care Regan ţinuse să vină aici. Dacă mâncau la hotelul familiei, nu se prezenta nicio notă de plată. Convenabil, de vreme ce era rândul lui Sophie să plătească.

— Faci asta doar pentru că ştii că sunt săracă, spuse ea.

Un chelner trase scaunul pentru ea. Sophie îi zâmbi, îi mulţumi pentru meniul oferit, apoi se întoarse iar spre Regan.

— Recunoaşte asta.

— Nu-ţi place sa mănânci aici? întrebă Cordie. Se uita la Sophie pe deasupra meniului.

— Ador să mănânc aici, dar asta nu este o soluţie. Nu vreau decât ca Regan să recunoască.

— Ce, că eşti săracă? Bine, eşti săracă, spuse Regan, veselă.

Cordie dădu din cap.

— Da, eşti săracă. Foarte săracă. Aş spune că eşti de o sărăcie lucie, doar că expresia asta nu îmi spune mie nimic. Ce înseamnă sărăcie lucie?

Sophie se încruntă.

— Nu mă ajuţi cu asta, Cordie. Regan, vreau să recunoşti că sărăcia mea este motivul pentru care mâncăm noi acum aici.

— Fireşte că ăsta este motivul, spuse Cordie.

— Da, ăsta este, recunoscu Regan, împăciuitoare.

Cordie puse meniul jos.

— Doar n-o să te bosumfli acum, nu, Soph? Zâmbetul ei arăta că nu era prea preocupată de această posibilitate.

— Faptul că sunt săracă este numai şi numai din vina ta, Regan şi a ta, Cordie. Eram cât se poate de fericită cu viaţa mea, cumpărându-mi tot ce-mi doream. Aveam o maşină frumoasă, cărţi de credit fără limită, haine uluitoare şi nu aveam nici măcar un rid cauzat de griji.

— Nu erai fericită, o contrazise Regan. Da, a trebuit să renunţi la maşină, dar e mai bine pentru tine să mergi pe jos, decât cu maşina. Haine frumoase tot mai ai, chiar dacă sunt din sezonul trecut. De cărţi de credit nu ai nevoie iar cât despre riduri provocate de griji, încă nu ai niciunul.

— Sărăcia îţi priește, spuse Cordie râzând.

— Tu ne-ai rugat să te ajutăm să te dezbari de banii tatălui tău, îi reaminti Regan.

— Da, dar chiar trebuia să fiţi atât de… entuziaste? Atât de categorice? Ce e rău să-ţi cumperi o bluză de ocazie de la Prada? spuse Sophie.

— Banii pe care ţi-i dădea tatăl tău erau obţinuţi prin mijloace ilegale, spuse Regan. Sophie se întinse după paharul ei cu apă.

— De unde eşti aşa de sigură de asta? Nu a fost niciodată condamnat pentru vreo crimă şi nu se spune că eşti considerat nevinovat până când ţi se dovedeşte vinovăţia?

— Nu ştiu cu certitudine, spuse Regan. Dar asta ne-ai spus tu, de aceea Cordie şi cu mine am acceptat să te ajutăm.

— Să mă ajutaţi să devin săracă?

— Să te ajutăm să faci ceea ce era corect.

Sophie îşi îndepărtă nervoasă bretonul din ochi şi se lăsă pe spate.

— Urăsc cu toată fiinţa mea să fiu săracă.

— Asta nu e rău, spuse Cordie, aşa o să înveţi să te administrezi ca mine.

— Ah, te rog, tu nu eşti săracă. Tu ai un fond fiduciar uriaş, asigurat de tatăl tău pentru tine, iar *Kane Automotive* s-a extins acum în toată ţara. Tu ştii care este problema ta? Ţie nu-ţi pasă de bani pentru că îi ai. Eu aş vrea să cumpăr… fel de fel de chestii… Ah, Doamne, sun a tinichea.

Până să apuce Cordie să riposteze ceva, Sophie spuse:

— Dar haide să nu mai discutăm despre bani. Mor de foame. Aş vrea să comand.

Deşi salonul era elegant, cu lumânări şi cristale, niciuna dintre ele nu a comandat şampanie şi gustări. Sophie a comandat salată şi supă. Cordie a vrut un pui pregătit la grill iar Regan a comandat brânză, în loc de scoici. Niciuna dintre ele nu a vrut să bea altceva mai tare decât un ice tea.

— Voi vă daţi seama că a trecut un milion de ani de când ne-am cunoscut toate trei, la grădiniţa de la *Briarwood School?* Întrebă Regan.

— Din ziua aceea, voi două aţi devenit surorile mele, spuse Cordie.

— Mi-amintesc sosirea ta în maşină, îi spuse Regan lui Sophie. Mi-am zis că erai o prinţesă, cu părul tău blond deschis şi cu ochii ăştia albaştri.

— Şi tu ai venit cu limuzina, spuse Sophie.

— Tata m-a adus în bătrâna lui camionetă, râse Cordie.

— Sophie, tu ne-ai băgat în atâtea necazuri cu schemele tale, spuse Regan. Erai campionul oricui credeai tu că era tratat cum nu trebuia.

— Şi aşa ai rămas, spuse Cordie.

— Ţineţi minte când am rămas încuiate în vestiar? întrebă Regan.

Cordie continuă:

— Eram convinse că nimeni nu o să ne găsească. Şi când am găsit un baton cu bomboane în haina lui Billy Miller, am fost atât de fericite, crezând că dacă îl raţionalizăm între noi, vom putea supravieţui câteva zile.

O amintire o aducea pe alta şi pe alta, pe măsură ce acestea reînviau momente din îndepărtata lor copilărie. Masa a fost servită şi devorată, în timp ce fiecare îşi depăna poveştile preferate.

— M-am întrebat de ce ai rezervat un salon privat, dar acum ştiu. Facem atâta zgomot, râzând şi sporovăind, zâmbi Cordie.

— Aiden mi-a sugerat salonul ăsta, spuse Regan. Zice că devenim gălăgioase.

— Fratele tău are dreptate.

— Când ai vorbit cu Aiden? întrebă Cordie. Vine curând? îşi dădu seama cât de nerăbdătoare păruse şi adăugă repede:

— Sunt doar curioasă. Atâta tot. Duc o viaţă foarte plicticoasă. Chiar aşa, insistă ea, dându-şi seama că prietenele ei intenţionau să protesteze. Gândiţi-vă. Predau chimia la liceu, unor puşti care nu se gândesc decât la droguri şi când nu predau sau nu-mi fac schema pentru lecţii, lucrez la teza mea de doctorat. Nici măcar nu mai ştiu de ce fac asta. Dacă un singur elev mai vine cu Mentos şi sticle de Coka la laborator, nu o să mai răspund pentru gesturile mele. Vreau şi eu să ştiu că mai există oameni care fac lucruri înnebunitoare. Toţi cei trei fraţi ai tăi cutreieră lumea, construind hoteluri. Duc o viaţă strălucitoare şi fascinantă şi îmi place să aud despre ei.

— Nu despre ei, despre el, spuse Sophie. Îţi place să auzi despre Aiden.

— Şi de ce nu? El este cel mai mare şi cel mai sofisticat. Probabil că în weekendul ăsta este într-un jet, zburând peste Australia. Ştiţi ce am făcut ieri după amiază şi azi toată ziua? Cercetări. M-am închis într-o bibliotecă, făcând cercetări.

— Ah, te rog. Aici te-am bătut, spuse Sophie. Am renunţat la seara mea de vineri ca să-l ascult pe cel mai nesuferit, egocentrist şi narcisist bărbat, vorbind despre el. Şi a mai şi trebuit să mă scol înainte de a se crăpa de ziuă, ca să mă

întâlnesc cu el în parc şi să-l ascult din nou. Îl cheamă William Harrington. Şeful meu a vrut să scriu un articol despre el, dar Harrington mi-a tras clapa.

Le povesti despre cursa de 5ooo în şi despre dispariţia lui Harrington.

— Crezi că i s-a făcut rău? întrebă Cordie.

— Poate că a păţit ceva în timpul încălzirii, se oferi Regan.

— Nu, cred că ştiu ce s-a întâmplat, spuse Sophie. Am vorbit cu doi dintre coordonatorii cursei. Mi-au spus că I Harrington nu a apărut deloc. Câştigătorul cursei a fost un nou venit, Brett Mason şi toată lumea vorbea despre rapiditatea lui. Eu cred că Harrington a auzit discuţiile înainte de cursă şi s-a temut de competiţie. Nu îşi putea permite să riște să piardă cea de. A douăzeci şi cincea cursă, aşa că a şters-o. Nu pot să cred că am pierdut atâta timp ca să sfârşesc fără un articol. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, dar sunt decisă să aflu şi să-l oblig să-şi ceară scuze.

Regan clătină din cap spre cele două prietene ale ei, cu frustrările lor.

— Ştiţi ce vă trebuie vouă? spuse ea

Sophie oftă.

Cordie suspină şi spuse:

— Lasă-mă să ghicesc. Tu crezi că trebuie să ne îndrăgostim şi să ne măritäm. Ţie ţi-e uşor să spui asta, tu ai găsit bărbatul perfect.

Buzele lui Regan se curbară în sus, într-un zâmbet visător.

— Da, aşa este. Alee este perfect. După care reveni repede la tonul serios. Dar noi nu vorbim aici despre Alee şi despre mine. Vorbim despre voi două. Nu cred că este obligatoriu să vă măritaţi. Îndrăgostiţi-vă doar. Nu vă sugerez decât să vă faceţi loc pentru o legătură. Ştiu că amândouă puteţi ieşi în fiecare seară cu un alt bărbat, dacă vreţi…

— Vrei să spui că suntem cam neserioase, da? întrebă Cordie.

— Nu, nu, fireşte că nu. Dar cred că voi faceţi ce făceam şi eu înainte de a apărea Alee. Vă întâlniţi cu cine nu trebuie. Toţi sunt… cam… nepotriviţi. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Regan ignoră încruntăturile lor dezaprobatoare.

— Alee are o groază de prieteni. Are un partener acum. Arată chiar foarte bine şi nu are obligaţii. Sophie, mă gândesc că ar trebui să ieşi cu el.

Câteva clipe, Sophie îşi spuse că Regan glumea. Când îşi dădu seama că vorbise serios, spuse:

— Lucrează la FBI. Nu te poţi gândi serios că m-aş putea gândi la el, iar cât despre el, cu siguranţă că nu l-ar interesa persoana mea. Ai uitat cine este tatăl meu?

Regan ridică din umeri.

— Nu am uitat, dar cred că dacă ai ieşi cu un agent FBI, ai putea scăpa de aversiunea ta pentru oricine este asociat cu internele.

— Ce înseamnă asta? Modificare comportamentală? Nu am o aversiune, protestă ea. Ştii că îmi place Alee, îmi plac prietenii lui, Gil şi John şi amândoi tot la interne lucrează.

— Gil a ieşit la pensie iar pe ei îi cunoşti de mult. Te-ai obişnuit cu ei, iar ei nu lucrează cu agenţii care îl investigau le tatăl tău. Nu este acelaşi lucru. Iar aversiunea ta există în continuare. Chiar cred că ar trebui să-i aplici un şoc. Îl cheamă Jack MacAlister şi sunt convinsă că Alee v-ar putea aranja o întâlnire.

— Glumeşti, da? Precis glumeşti. Aşa e, da?

Regan nu răspunse.

— Am veşti noi. Alee şi cu mine intenţionăm să căutăm un apartament aici în Chicago:

— Vreţi să vă mutaţi aici? întrebă Sophie, fericită.

Toate au început să vorbească deodată. Sophie nu se putea abţine să nu zâmbească. Regan şi Alee se mutaseră deja de vreo două ori de când acesta se angajase la FBI.

Cordie era şi ea încântată.

— Ce v-a venit? S-a transferat Alee? Ştiu că îl oboseau misiunile sub acoperire, dar cum…

— Nu, nu a fost nevoie să ceară el asta. De un an şi jumătate tot are cazuri în Chicago, aşa că agenţia a decis să-l fixeze aici. Noul lui partener are şi el contribuţia lui în chestia asta. Oarecum.

— Înseamnă că am şi început să-l iubesc, spuse Cordie.

— Şi care a fost contribuţia lui?

— Când mergeţi acasă, intraţi pe Internet şi uitaţi-vă pe YouTube. Tastaţi Jack MacAlister. O să vedeţi.

— Haide, spune-ne.

— Ah, nu. Trebuie să vedeţi asta.

— Asta? repetă Cordie.

— Un clip video. Doar atât vă spun iar cum tu ai şi spus că deja că îl iubeşti pe partenerul lui, cred că ar trebui să ieşi cu el.

— Ah, nu, nu face asta, spuse Sophie. Nu o târî pe Cordie spre partea întunecată. Ajunge un agent FBI în familie.

Regan zâmbi cu toată faţa.

— Deci l-ai acceptat pe Alee în familia noastră?

— Aşa cred.

Regan ridică paharul.

— Este timpul să toastăm. Pentru familie.

JURNAL 28

TABĂRA DIN ARCTICA

Kirk a botezat lupul alfa, Ricky. Femelei alfa, pe care şi-o alesese Ricky parteneră, i-am spus Lucy. Ricky este foarte îndrăgostit de ea. Se pare că Lucy este răutăcioasă şi jucăuşă, iar Ricky pare puţin stingherit de bufoneriile ci.

Adulţii pleacă dimineaţa şi se întorc înapoi cu prada, pentru ea şi puii ei.

Azi dimineaţă am aşteptat să se îndepărteze suficient de mult, după care Brandon şi cu mine am folosit puşti cu săgeţi ca să-i sedăm pe adulţi. A trebuit să lucrăm repede ca sa le ataşăm monitoarele de reperare. Am vrut să le iau probe de sânge, dar el m-a convins că nu aveam timp suficient pentru asta.

După ce ne-am îndepărtat îndeajuns, ne-am aşezat pe vine şi i-am studiat cu binoclul. Eram prea departe de ei ca sa ne vadă, deşi ştiam că le rămăsese mirosul nostru. Ricky a fost primul care s-a trezit. Când a putut în sfârşit să se ridice, ne-a lăsat impresia că a început să se uite exact în direcţia noastră. Ştia oare ce făcusem? Căutătura lui fixă m-a făcut să cred că ştia.

A rânjit spre noi, în timp ce vântul îi purta mârâitul.

Am simţit că mă ia cu frig pe dinăuntru.

ŞASE

ÎN TIMP CE SOPHIE ŞI PRIETENELE EI sporovăiau în salon, o altă întâlnire avea loc într-o altă parte a lobbyului hotelului.

O dată pe lună, clubul de pocher al lui Alee se întâlnea la Hamilton.

Existau doisprezece jucători în club, dintre care majoritatea lucrau la interne, dar din cauza programului lor complicat, niciodată nu se puteau întâlni mai mult de jumătate, în fiecare lună. Vara, când vremea colabora cu ei, se întâlneau în terasa grădină de la ultimul nivel al hotelului iar când nu, se întâlneau într-o încăpere privată, cu acces la bar, de la primul nivel.

John Wincott, un detectiv mereu în criză de somn, de la Departamentul de Poliţie din Chicago, era o prezenţă permanentă, ca şi Gil Hutton, un poliţist ieşit la pensie, care părea să afle întotdeauna înaintea celorlalţi, ultimele veşti.

Cum în ultima vreme Gil nu mai bea alcool, era întotdeauna şoferul desemnat al lui John, pentru că, după o bere şi jumătate, John era de obicei pe jumătate adormit.

Cum în seara aceasta era nefiresc de cald şi de umed, s-au întâlnit în camera de lângă bar. Gil şi John se aflau deja la masă când a apărut Jack.

— Urăsc căldura asta nesuferită. Urăsc şi ploaia, spuse Gil.

— Oricum, eu prefer căldura, frigului, spuse Jack. Cămaşa îi era pătată de sudoare şi părul negru era umed.

Se afla un mic bar în colţ, întotdeauna bine aprovizionat. Jack luă un pepsi dietetic şi se pregătea să-l deschidă, când John îi strigă:

— Adu-mi te rog şi mie o bere.

— Jack, abia dacă te mai recunosc, spuse Gil. Arăţi parcă mai omeneşte, fără barbă şi fără părul ăla lung, ciufulit, murdar.

— Mai omeneşte? repetă John. Eu zic că arată ca un star de cinema. Ei, am spus star de cinema? Am vrut să zic star de Internet.

Cei doi râseră cu poftă. Jack îi dădu berea lui John, luă o gură din pepsiul lui, apoi se trânti într-un fotoliu, vizavi de cei doi.

— Înţeleg că aţi văzut filmul de pe YouTube.

— Cam de vreo zece ori, deja, spuse John, zâmbind. Nu cred că o să îmbătrânească vreodată.

— Am găsit că cinematografia îţi oferă un impact vizual uluitor, dar şi plin de suspans, spuse Gil, cu o expresie serioasă. Felul în care îl ţineai pe ticălos la pământ şi discutai meniul cu Alee. Fantastic.

John confirmă dând din cap.

— Am auzit că o să-l prezinte la IMAX.

Alee, în mână cu o tavă înţesată cu sandvişuri, îşi făcu apariţia la timp ca să audă comentariul lui John.

— YouTube? îl întrebă el pe Jack.

Toţi trei dădură din cap. Cum Gil avea darul să ştie ce se va întâmpla înainte de a se întâmpla, Alee îl întrebă cât timp va dura până se va dezumfla povestea asta.

Gil se scărpina pe chelie, gândindu-se.

— Cel mult două zile, până când un alt film video o să ocupe centrul scenei. Nu o să trebuiască să staţi prea mult în „vacanţă".

— Ai aflat de vacanţa noastră forţată? Vocea lui Jack trăda surpriza.

— Fireşte. Întotdeauna am avut un deget pe puls, Jack. Pe puls, repetă el, tapotându-şi încheietura.

— Înseamnă că cel mult într-o săptămână ne întoarcem la treabă, spuse Alee dând din cap.

— Doar dacă Jack nu simte nevoia să mai împuşte pe cineva în timp ce comandă un taco sau altceva, spuse John, vesel. Sau…

Jack oftă.

— Sau ce?

— Ah, la naiba, oftă John.

John îşi spuse că reacţia lui Jack era amuzantă şi râse până la lacrimi.

— Am terminat de despicat chestia asta? întrebă Jack.

— Poate că nu, spuse Gil.

— Suntem aici ca să jucăm pocher, nu? spuse Jack. Pe e ine mai aşteptăm?

— Brigada moravuri, răspunse Gil.

— Pe toţi? Se aplecă apoi în spatele barului, ca să scoată o băutură răcoritoare din frigider.

— Nu, doar pe Woods şi Zahner. Gil zâmbi spunându-le numele. Majoritatea celor de la moravuri erau buni jucători de cărţi, dar Woods şi Zahner făceau excepţie. Amândoi erau groaznici. Amuzant era că niciunul nu părea să-şi dea seama de asta. Ei credeau întotdeauna că pierdeau din cauza ghinionului şi niciunul dintre ceilalţi jucători nu simţea

nevoia să-i ilumineze.

— Dar Aiden? întrebă John.

— Nu poate veni în seara asta, spuse Alee. Este tot la Sidney, cu hotelurile lui.

Un oftat general de uşurare se auzi în jurul mesei. Cumnatul lui Alee era campionul absolut. Când juca el, câştiga aproape întotdeauna şi când era în formă, câştiga aproape fiecare afurisită de mână.

Sună telefonul lui Jack. Zâmbi când văzu cine îl sună, se ridică de la masă înainte de a răspunde, apoi se duse la fereastră şi privi ploaia de afară în timp ce asculta,

— Trebuie să fie o femeie, comentă John.

— Ah… Ce vremuri, oftă Gil.

Se auzi un ciocănit la uşă şi Regan îşi băgă capul în încăpere.

— Vă pot întrerupe o clipă?

Gil şi John se ridicară în picioare în timp ce aceasta se îndrepta repede spre soţul ei. Priviră cum Alee se aplecă şi şopti ceva la urechea ei, făcând-o să roşească. Gill îşi dădu ochii peste cap. Alee şi Regan erau căsătoriţi de mai bine de un an, dar continuau să se poarte ca doi proaspăt căsătoriţi. Nu-l putea învinui pe Alee pentru comportamentul lui de îndrăgostit. Regan era o bucăţică bună: brunetă, ochi frumoşi, picioare lungi, frumoase. Gil înţelegea de ce Alee fusese atras de ea – cine nu ar fi fost – şi înţelegea şi de ce rămăsese Alee cu ea. Era o femeie de afaceri deşteaptă, avea suflet bun şi un spirit blând şi avea un simţ al umorului aproape la fel de deosebit ca şi al lui Alee. Erau făcuţi unul pentru celălalt.

Regan sporovăi câteva minute cu Gil şi John. Îi ştia pe amândoi de când îl ştia şi pe Alee şi îi considera nişte prieteni buni. Ar fi discutat şi cu Jack, dar acesta vorbea la telefon şi era întors cu spatele la ea. Îl întâlnise o dată la un dineu şi fusese plăcut impresionată. Era mai mult decât bun

în ceea ce făcea – aşa îi spusese Alee. O asigurase şi că nu ar fi putut avea un partener mai bun, aşa că nu avea pentru ce să-şi facă griji. Văzuse filmul video pe YouTube şi fusese la fel de plăcut impresionată. Într-o situaţie de criză, Jack se dovedise a fi uluitor de puternic, rapid şi exact. Era puţin înspăimântător cât de nonşalant fusese în tot acest li mp, dar să nu uităm că era obişnuit să lucreze sub acoperire. Jack şi Alee, decise ea, erau parteneri perfecţi. Semănau atât de mult.

Jack termină convorbirea şi se întoarse exact când Regan spunea:

— Sophie are nevoie de o favoare.

Jack se apropie de ea.

— Bună, Regan. Mă bucur că te văd. Cine e Sophie?

— Nu i-ai spus despre Sophie? îl întrebă John pe Alee şi începu să râdă.

— John, ce este aşa de amuzant? Regan îi aruncă exact aceeaşi privire pe care i-o arunca şi soţia lui, ori de câte ori era furioasa pe el.

— Doar că… ştii… are un… începu John, apoi se uită la Gil, cerând ajutor. John voia să spună ceva despre infamul tată al Sophiei, dar se opri la timp. Regan era extrem de protectoare cu Sophie.

— Are un ce? întrebă Regan.

— Ce se petrece aici? întrebă Jack.

— Ai ratat ocazia, spuse Gil. Ocazia de a o cunoaşte pe Sophie. Este ceva cu totul special. Dacă aş fi cu treizeci de ani mai tânăr… şi aş avea cu cincisprezece kilograme mai puţin…

— Tot nu ai fi avut trecere la ea, spuse John. Se uită la Jack şi explica:

— Lui Sophie nu îi place în mod deosebit nici poliţia şi nici FBI-ul…

— Sau orice agenţie de interne. Noi suntem nişte excepţii. Pe noi ne iubeşte.

— Alee, tu chiar nu i-ai pomenit partenerului tău despre Sophie? John avea o dificultate în a pricepe chestia asta.

— Nu s-a ivit ocazia. Şi că veni vorba, când s-a aflat chestia asta, tu nu mi-ai spus nimic, răspunse Alee.

— Haideţi că divagăm. Să ne întoarcem la Regan, da? spuse Gil.

— Bine, în regulă, consimţi John. Ziceai că Sophie are nevoie de un serviciu? Ce fel de serviciu? Legal sau ilegal? o întrebă el pe Regan.

Aceasta se lăsă pe soţul ei.

— Depinde de cum priviţi problema. Are nevoie de ajutorul lui Gill.

John dădu din cap.

— Nu mai spune nimic. Am priceput.

Jack aştepta ca cineva să-l pună în temă. Ştia că pierduse ceva important din conversaţie. Nu îi ştia de multă vreme nici pe Gil şi nici pe John şi nu fusese partenerul lui Alee decât în ultimele trei misiuni, aşa că îşi imagină că era vorba de un fel de glumă a cercului.

Auziră cu toţii râsete venind dinspre barul principal şi peste o clipă se deschise uşa şi Sophie intra în încăpere.

Nuu. Pe Jack parcă îl lovise cineva în partea mediană. Vederea acesteia îi taie respiraţia. Părul lung, blond, i se legăna pe umeri cu fiecare pas pe care îl făcea şi trupul ei – Dumnezeule! — era perfecţiunea întruchipată. Avea pantofi cu nişte tocuri ridicol de înalte, care-i făceau picioare kilometrice şi linia fluidă a rochiei de mătase îi evidenţia fiecare curbă. Chiar dacă ar fi existat vreo fisură, Jack nu ar fi putut-o observa, atât era de distras de, felul sexy în care i se mişcau coapsele în timp ce se apropia de Regan.

Sophie îl salută pe Alee cu o sărutare pe obraz, apoi se întoarse şi le zâmbi lui John şi Gil care se hlizeau la ea, amândoi, ca nişte puşti cu hormonii clocotind.

Regan i-o prezentă lui Jack.

— Cea mai bună prietenă a mea, Sophie Rose.

Sophie îi zâmbi lui Jack şi-l salută, dar cu asta aproape că îl concedie. Ceea ce îi stârni acestuia şi mai mult interesul. Jack nu era obişnuit să fie ignorat de femei. Le iubea şi era iubit de ele. Alee îi spunea că este un jucător, dar Jack nu credea asta. El pur şi simplu nu credea în angajamente. Căsătoria o fi ea bună pentru prietenii lui, dar nu pentru el. Îi plăcea să fie liber să facă ce voia, când voia şi avea grijă ca femeile cu care se întâlnea să înţeleagă acest lucru.

Adevărul reducea complicaţiile. Existau tot atâtea femei cât şi bărbaţi, care simţeau exact ce simţea şi el.

O studie pe Sophie cu aprecierea unui *connoisseur,* în timp ce aceasta se aşeza la masă. Lângă Gil.

— Gil, urăsc să te rog asta… începu Sophie.

— Ce îţi trebuie, draga mea?

— Te-ai supăra dacă mi-ai face din nou curăţenie în apartament?

— Firește că nu. Ştii că aş face orice pentru tine. Dar la birou? Nu crezi că şi acolo e nevoie de o curăţenie temeinica?

Ea se gândi câteva clipe şi era gata să spună nu, pentru că asta ar fi însemnat un deranj prea mare, dar Regan o înghionti, şoptindu-i:

— Doar nu o să doară, nu?

— Da, bine. Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă mi-ai face curăţenie şi în separeul meu. Când ţi-ar conveni?

— Ce-ai zice mâine după-amiază, pe la patru? O să încep cu apartamentul, explică el şi dacă poţi aştepta, biroul o să ţi-l curăţ luni seara, după ora cinci. Te aranjează?

Sophie încuviinţă din cap.

— Da, spuse ea. Şi mulţumesc foarte mult. Nu ştiu cum m-aş putea vreodată revanşa.

El îşi mişcă sprâncenele în mod comic.

— O să ne gândim noi la ceva.

Sophie râse.

— Vino, Regan. Cordie este blocata la bar de doi ţipi de la moravuri. Bagă spaima în ceilalţi clienţi.

Alee ţinu uşa deschisă pentru soţia lui şi prietena acesteia, zâmbind de ceva ce-i spusese Regan trecând pe lângă el, dar în timp ce ieşea pe uşă, Sophie îşi întoarse capul spre Jack.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

La naiba. Zâmbetul ei sexy a avut asupra lui Jack exact impactul pe care credea el că îl intenţionase aceasta. L-a lăsat fără aer.

Plecase înainte ca el să se poată gândi la un răspuns. Râmase câteva clipe zgâindu-se la uşă, încercând să-şi amintească cum să respire. În sfârşit se adună la loc şi se întoarse spre Gil să-l întrebe dacă Sophie avea pe cineva.

Trântiţi în scaunele lor, John şi Gil îl priveau, zâmbind ca nişte idioţi.

— Ce e? întrebă Jack.

— E drăguţă, nu?

— Da, este, recunoscu Jack.

În acest moment intră Alee, urmat de Woods şi Zahner.

Cei doi poliţişti de la moravuri arătau ca şi cum ar fi fost proprietarii unui salon de tatuaj. Braţele şi gâtul le erau acoperite cu desene estompate. Woods avea în mână două sticle de bere iar Zahner ducea un bol cu nuci cashew.

— Ce se petrece aici? întrebă Zahner când John izbucni în râs.

— Jack tocmai a cunoscut-o pe Sophie, îi explică Gil.

— Da? Chiar acum? întrebă Zahner, zâmbind cu toată lata.

— Nu este măritata, se oferi John.

— Iar Regan zice că nu are pe nimeni în momentul de faţă. Te interesează?

Jack trase un scaun dar nu se aşeză.

— Care e problema ei?

— Nu ştie? întrebă Zahner.

— S-ar părea că nu, spuse Woods.

— Care e problema ei? A mai fost măritată de vreo trei, patru ori? A ieşit din puşcărie pentru crimă? Ce este?

— Nu a fost niciodată arestată, se oferi Alee.

— Este un cetăţean integru, adăugă John.

— Este o dulceaţă, spuse Woods.

— Şi? Lansă Jack, aşteptând pontul.

— Şi este formidabilă, omule, chiar formidabilă, spuse Zahner.

— Şi o cheamă Sophie Rose, spuse Alee.

Acesta tocmai se pregătea să-i explice că Rose nu era cel de al doilea prenume al Sophiei, dar John scutură din cap şi îşi ridică mâna.

— Stai puţin… Stai puţin…

Lui Jack în sfârşit îi pică fisa.

John izbucni în râs, lăsându-se pe spate şi ridicându-şi mâinile.

— Ei, asta este, spuse el.

Jack se încruntă.

— La naiba… este fiica lui Bobby Rose?

— Care în niciun caz nu este agent FBI, spuse Woods, tărăgănat.

— Jack a priceput mai repede decât tine, îi aminti Zahner acestuia.

— Jack, dacă ţi-ai putea vedea faţa, ai zice că ai avut un atac, îi spuse Gil.

Jack se prăbuşi în scaun. Părea uluit.

— Şi curăţenia din apartament, ce e cu ea? Cauţi microfoane?

— Exact, îi răspunse John, în locul lui Gil.

— Şi de câte ori caut, găsesc.

— Cine le plantează?

— Am încercat să aflu, spuse Alee. Nu mai zâmbea acum. Nicio agenţie nu o să şi le asume vreodată, dar dacă ar fi sa

ghicesc…

— FBI? sugeră Zahner.

— Nu, în niciun caz FBI, spuse Alee, categoric.

— Eu mă gândeam la CIA, spuse Wood, dând din cap.

— Categoric nu. Este IRS, spuse John. Da, categoric, 1RS.

— ATF, spuse Gil. ATF, e clar.

— FDA, spuse Woods.

— Ăştia se ocupă cu alimentele şi drogurile, idiotule, spuse Zahner, râzând.

— Părerea mea este că niciuna dintre ele. Mai jucăm sau nu, cărţi? întrebă Alee.

John împărţi prima mână. Se uită în sus la Jack şi întrebă:

— Tot îi mai vrei numărul de telefon?

Jack nu răspunse.

JURNAL 32

TABĂRA DIN ARCTICA

Împreună cu Eric am reuşit să luăm câteva probe de sânge.

Lupii arctici nu au fost vânaţi de oameni, aşa că au fost relativ încrezători. Ne priveau dar nu s-au retras şi nici nu au atacat. Sunt fiinţe curioase, iar mirosul nostru probabil că le este străin.

Ieri a fost o zi tristă. A murit unul din puii lui Lucy. Deşi eram curioşi să aflăm cauza, Brandon a insistat să nu ne interferăm. Vrea să urmărească dinamica haitei confruntată cu pierderea, deci nu vom face autopsie. Ricky a fost stoic şi a plecat din tabără după hrană, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sângele pe care l-am studiat până acum, Eric şi cu mine, a indicat existenţa unui hormon pe care încă nu l-am putut identifica şi care există la Ricky în mare cantitate. Abia aştept să fac mai multe săpături legate de asta.

Pe Brandon nu-l interesează descoperirea noastră. Dă impresia că se simte parcă ameninţat de orice activitate pe care nu a aprobat-o dinainte. Iar Kirk este indiferent la toate astea. În fiecare seară face copioase însemnări despre fiecare membru al haitei.

Şi eu scriu cât pot de des, în jurnal. Abia aştept să-mi încep propriile experimente, dar pentru asta trebuie să aştept sfârşitul iernii.

ŞAPTE

SOPHIE NU-ŞI PUTEA LUA ÎNAPOI ORELE pierdute cu William Harrington, dar simţea că avea dreptul, cel puţin, la scuze. Pierduse mai mult de o oră după cursă, să-l caute.

Cum de la cursă s-a întors direct acasă, a încercat să-l sune pe Harrington. I-a răspuns robotul şi i-a lăsat un mesaj să o sune. A încercat să pară preocupată, nu iritată. Dar *era* iritată. Cum putea fi cineva aşa de necioplit? Şi cum rămânea cu cina de luni seara? presupuse că s-a zis cu ea.

Duminică dimineaţa, în continuare, nicio veste de la el. L-a sunat din nou acasă. După două ţârâituri, o voce mecanică o anunţa că numărul acesta de telefon nu mai exista. Presupuse că a apăsat greşit dar când a sunat din nou, a primit acelaşi mesaj. L-a sunat pe mobil şi i-a răspuns o altă voce mecanica. Numărul fusese desfiinţat.

Rămânea doar website-ul lui Harrington. Când se uitase pe acesta, în timpul cercetărilor pentru articol, descoperise că Harrington prevăzuse un loc pentru comentariile vizitatorilor site-ului. Decise să deschidă site-ul şi să scrie un mesaj. Tastă adresa. Website-ul lui nu mai exista. Cercetă repede, dar nu găsi nicio urmă. Ca şi Harrington, website-ul dispăruse.

Ei bine, devenea într-adevăr ciudat. Se hotărî să mai facă un singur efort ca să între în contact cu el, înainte de a

renunţa. Avea adresa lui de acasă – i-o dăduse în timpul interviului, vineri seara – şi cum nici nu locuia prea departe de ea, decise să facă o plimbare până la el acasă, să bată la uşă şi să ceara nişte răspunsuri.

Proprietatea lui Harrington era de fapt mult mai departe decât apreciase ea. I-au trebuit efectiv patruzeci şi cinci de minute şi douăzeci de dolari pentru taxi, după ce picioarele începuseră să-i urle de durere, pentru că uitase să-şi schimbe pantofii cu tocuri de opt centimetri.

Harrington locuia într-un cartier exclusivist. Clădirea era elegantă şi modernă, cu geamuri colorate, reflectorizante. Portarul, îmbrăcat într-o uniformă gri impecabilă, îi deschise uşa. Un coridor mic ducea spre un hol impresionant, cu dale de marmură şi pereţi placaţi. Un bărbat cam de vreo treizeci de ani, tuns perie şi extrem de muşchiulos îşi aranjă cravata în timp ce se grăbea să iasă din spatele recepţiei de granit, în aşteptarea ei.

Fie era un fost militar, fie culturist, îşi spuse ea. Îi amintea de. Bluto, din filmele cu Popeye. Ochii păreau prea mici faţă de cap iar capul părea prea mic faţă de umerii şi braţele imense. Se presupune că recepţionerii trebuie să fie prietenoşi, dar Bluto nu părea să fi citit fişa postului. Se uita la ea cu o faţă de piatră, aşteptând să vorbească. Era îmbrăcat frumos, cu pantaloni negri şi o cămaşă în dungi. Sophie decise să-i acorde prezumţia îndoielii. Poate că făcea parte din echipa de securitate a clădirii şi acum îi ţinea doar locul recepţionerului.

Securitatea era impresionantă. Văzu camere montate în toate colţurile ştucaturilor din tavanul înalt de peste patru metri. Undeva, probabil după uşa din spatele pupitrului recepţiei, se afla un centru de securitate care computeriza orice persoană care intra în clădire.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă cu o voce surprinzător de plăcută, contrastând puternic cu privirea încruntată.

— Da, mulţumesc. Puteţi vă rog suna la apartamentul lui William Harrington, să-i spuneţi că Sophie Summerfield ar vrea să vorbească cu el?

— Nu este aici, spuse el privind peste umărul ei, spre holul care dădea în stradă.

Sophie nu putea spune dacă omul acesta nerăbdător nu voia efectiv să fie deranjat sau dacă Harrington nu era, într-adevăr, acasă.

— Vă rog, sunaţi doar pentru siguranţă.

— Nu este acasă. Vocea lui nu mai era plăcută.

Privirea ameninţătoare a acestuia nu o sperie.

— Ştiţi când se întoarce?

— Nu. Se uită din nou spre ieşire.

Se temea oare că o să-l surprindă portarul că este bădăran? Nu prea părea genul căruia să-i pese de impresia lăsată.

— Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, cred că o să aştept aici până la întoarcerea domnului Harrington.

— Asta iese din discuţie.

— De ce?

— Domnul Harrington o să lipsească mult de acasă. Şi-a făcut bagajele şi a plecat în Europa. Nu a spus când se întoarce.

— De ce nu mi-aţi spus asta când am…

— Noi respectăm intimitatea locatarilor noştri.

— Există vreo modalitate de a intra în legătură cu domnul Harrington? Aveţi cumva programul lui sau ştiţi unde anume în Europa poate fi găsit?

— Nu, nu ştiu. Şi chiar dacă aş şti, nu v-aş putea da această informaţie, nici dumneavoastră, nici altcuiva. Aşa cum am spus, noi respectăm intimitatea locatarilor noştri. Şi fără să se oprească, adăugă:

— Vreţi să vă conduc spre ieşire?

Sophie înţelese mesajul. Se gândi să-i spună portarului cât de necioplit fusese bărbatul de la ghişeu, dar ce putea face acesta? Cu siguranţă că ştia deja că omul era un necioplit.

Sophie era conştientă că făcuse tot ce i-a fost în putinţă, în mod oficial, terminase cu William Harrington.

Scormoni în geantă după bani. Avea suficienţi ca să ia taxiul înapoi spre casă, dar atunci nu ar mai fi avut bani toată săptămâna şi în mod categoric nu avea de gând să se împrumute din „geanta-puşculiţă“ pe care o ţinea ascunsă în debara. În plus, putea să se uite la vitrine, pe drumul înapoi.

Deşi nu era încă ora trei când a intrat în bloc, Gil o aştepta deja. Holul ei nu era prevăzut cu securitatea clădirii lui Harrington, dar, era totuşi sigur. Nu existau camere la fiecare colţ, dar exista un portar şi existau încuietori bune şi alarme care funcţionau.

Portarul îl ştia pe Gil şi îi permisese să aştepte în hol. Când intră Sophie, acesta citea *The New York Times.*

Găsirea microfoanelor nu era o treabă chiar aşa de uşoară cum se vede în filme. Din fericire Gil era un profesionist, dar totuşi nu se culca pe o ureche. El verifica şi reverifica fiecare posibil loc. Rutina lor era simplă. Sophie dădea drumul la televizor, se aşeza pe canapea şi stătea acolo până când acesta îi dădea undă verde. În timp ce el căuta, niciunul nu scotea un cuvânt.

De data aceasta, Gil a găsit trei aparate. Două erau, cum le spunea el, ediţii standard, dar nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu cel de al treilea dispozitiv. Îi spuse că Alee ar fi interesat să-l vadă.

Era deja trecut de şase când termină Gil şi Sophie se grăbi să se îmbrace pentru întâlnirea ei. La ora şapte venea să o ia de acasă. Promisese să participe la o acţiune de caritate, împreună cu Jefffey Oakley, un prieten şi însoţitorul ei când nu avea pe nimeni şi avea nevoie de o escortă. Jeffrey era la fel de dulce şi de blând ca o bomboană marshmallow şi ani

de zile ţinuse aprinsă flacăra iubirii pentru Regan, dar acum că aceasta se măritase cu Alee, îşi îndreptase flacăra asupra lui Cordie. Îşi declara public, sistematic, dragostea pentru Cordie, iar Sophie îl asculta cu simpatie.

Propria viaţă amoroasă a Sophiei era un ţinut pustiu, dar pentru ea era în regulă. Nu avea nevoie acum de complicaţiile unei poveşti de iubire.

TELEFOANELE DE AMENINŢARE începură devreme, luni dimineaţa. Abia îşi băgase geanta în sertarul biroului ei din separeu când sună primul telefon.

— Sophie Rose? îi pronunţă numele o voce sâsâită.

— Sophie Summerfield, făcu ea corecţia. Cine întreabă?

— Nu te poţi ascunde de mine.

— Cine este? repeta ea, apăsat.

— Tatăl tău mi-a luat banii şi nu o să scape aşa uşor.

— Adresaţi-vă poliţiei, sugeră ea.

Era gata să închidă când acesta spuse:

— Eu am o idee mai bună.

Nu întreba, îşi spuse ea, *nu întreba.*

— Cum ar fi?

— Am de gând să-ţi fac râu. Curând, Sophie. Foarte curând. Şi atunci tatăl tău o să ştie ce înseamnă să pierzi.

Trântind receptorul în furcă, se prăbuşi în scaun. Iar începea, îşi spuse ea. Ori de câte ori tatăl ei era blamat pentru ceva, era sunată şi ameninţată, presupunându-se că ea îi va transmite mesajul dragului, bătrânului ei tată. Telefonul acesta sunase mai sinistru şi nu ştia exact ce să facă cu el.

Se decise să se concentreze asupra muncii, până când se va calma. Ticălosul o speriase râu, ori asta nu se mai întâmplase de mult. Munca o va ajuta să poată privi în perspectivă.

Prima problemă era William Harrington. Se îndreptă spre

biroul lui Bitterman ca să-i raporteze cele întâmplate. Dar ce putea fi explicat în cinci minute îi luă cincisprezece, pentru că odată pornită, nu se mai putea opri. Pe măsură ce povestea, se enerva tot mai rău. Bitterman o lăsă să se răcorească şi să-şi irosească vremea, în timp ce se delecta cu o bere *Kelly'fs Root* de la gheaţă, apoi îi dădu vreo două idei cu care să înlocuiască povestea despre Harrington.

Bitterman a ţinut să discute în detaliu fiecare idee şi când în sfârşit reveni în separeul ei, găsi trei mesaje de la operatoare. Două erau de la Regan şi unul de la Cordie. Toate trei erau marcate urgent.

Prietenele îi lăsaseră mesaje şi pe celular, dar nu a avut timp să le asculte pentru că a fost chemată la producţie, să răspundă la câteva întrebări. Când s-a reîntors în separeul ei, Bitterman striga după ea. De data aceasta pe nume, ori asta nu însemna decât un singur lucru: indiferent ce voia, nu era de bine.

Gary încercă să vină după ea, dar Bitterman îi făcu semn să plece, o trase pe Sophie în birou şi trânti uşa în nasul acestuia.

Televizorul urla. Făcu volumul mic şi spuse:

— Tocmai a apărut în ştirile de la amiază.

— A apărut, ce?

Arătând spre televizor, spuse:

— Are loc o conferinţă de presă. Înainte ca el să continue, Sophie ştia ce avea să urmeze.

— FBI-ul tocmai a anunţat că tatăl tău este căutat.

Din nou.

JURNAL 45

TABĂRA din ARCTICA

Ricky a devenit cât se poate de previzibil. Pleacă în fiecare

dimineaţă la aceeaşi oră, în excursii interminabile, împreună cu ceilalţi masculi şi se întoarce aproximativ la aceeaşi oră. Totuşi, astăzi nu a lipsit decât o oră. Când s-a întors, era agitat şi i-a trezit pe pui din somnul lor. Ceilalţi masculii dădeau ocol cuibului, confuzi. Ştiau că ceva nu era bine.

Ricky s-a dus şi s-a aşezat în faţa cuibului, cu spatele la pui şi a început să se uite spre nord. Noi nu puteam vedea nimic de la distanţă, dar am reperat cu ajutorul binoclului un urs, cam vreo jumătate de milă mai departe. Pe măsură ce ursul se apropia, Ricky a început să mârâie. Ceilalţi masculi s-au luat după el. La vreo treizeci de metri de cuib, ursul s-a oprit şi s-a ridicat pe picioarele din spate.

Ricky nu s-a dat înapoi. De câteva ori, ursul a mai făcut câţiva paşi înainte, retrăgându-se însă imediat, pentru ca în final să se întoarcă şi să se îndepărteze spre est. Probabil că nu intrase în calculele sale că va avea de a face cu un adversar atât de teribil ca Ricky şi mica lui armată.

OPT

TATA ERA DIN NOU HĂITUIT.

Bobby Rose nu a făcut niciodată. Parte din lista FBI cu Cei Mai Căutaţi. El îşi iubea ţara; îşi iubea oraşul natal, Chicago; şi iubea oamenii. Nu a ridicat niciodată mâna. Asupra cuiva; nu avea armă şi nu credea că violenţa va rezolva vreodată vreo problemă. În mod cert, nu era o ameninţare pentru cetăţenii paşnici. Avea stil şi carismă şi era întotdeauna un gentleman. Şi, ah, da, era un hoţ.

Oricât de mult ar fi vrut autorităţile să-l bage la zdup pentru diferitele furturi pe care erau convinse că le comisese acesta, nu au reuşit totuşi niciodată să vina cu cea mai mică dovadă.

Un anchetator iritat a fost odată citat că ar fi spus despre Bobby Rose că era un delincvent obişnuit. Chicago nu a fost

de acord cu el. Omul acesta nu avea nimic obişnuit. Da. Fura, dar avea standardele lui. El nu lua decât de la acei bărbaţi şi de la acele femei care îşi acumulaseră bogăţiile pe căi ilegale şi imorale. Bobby ştia, înaintea oricărei agenţii aparţinând internelor, cine erau acei bărbaţi şi acele femei şi mai important, unde anume îşi ascundeau aceştia banii.

Bobby Rose a fost o dată în plus mai isteţ decât legea, iar lor nu le plăcea asta.

Pentru majoritatea oamenilor, era un Robin Hood modern. Când vremurile erau grele, aveau nevoie să creadă în el. Ori acum vremurile erau grele. Familiilor le era tot mai greu să întindă de un dolar. Preţurile creşteau iar salariile fie îngheţau, fie scădeau. Ipotecile erau mai mari ca oricând; recurgerea strategică la închirierea unor servicii din exterior devenise o soluţie frecventă şi parcă în fiecare săptămână o altă companie îşi închidea porţile, lăsând tot mai mulţi oameni fără lucru, în timp ce lacomul CEO băga milioane în buzunar. Teama, frustrarea şi mânia erau la ordinea zilei şi poveştile cu „reglarea conturilor" de către Bobby Rose le aduceau o speranţă.

Sophie stătea în picioare lângă Bitterman, cu braţele încrucişate, nemişcată şi urmărea conferinţa de presă transmisă în direct. Nu l-a recunoscut pe bărbatul care stătea în faţa microfoanelor, dar nici nu-i păsa. Toţi acuzatorii tatălui ei erau la fel, pentru ea. Îmbrăcaţi ca nişte senatori, în costumele lor de firmă, cu tunsura perfectă, cu nodul de la cravată perfect, cu discursul lustruit ca aurul nebunilor, cu expresiile lor întotdeauna corecte şi indignate – probabil că repetau în faţa oglinzii ca să fie perfecţi – băteau cu pumnul în pupitru, jurând să-l aducă pe Bobby Rose în faţa justiţiei.

Tatăl ei era acuzat pentru orice, în afara vremii. Şi de câte ori reîncepea arătarea cu degetul spre acesta, Sophie primea invitaţii de la Departamentul Poliţiei din Chicago sau de la

FBI şi uneori de la IRS, să ia loc şi să discute puţin despre el. Acestea nu erau invitaţii pe care le putea declina. Dacă nu coopera, ar fi fost târâtă din biroul ei şi arestată pentru obstrucţionarea investigaţiilor.

Cu alte cuvinte: acelaşi ritual dintotdeauna.

Bitterman o bătu stângaci pe umăr, apoi se strecură printre lăzi şi când se lăsă în scaun se izbi cu cotul deja învineţit, de birou.

— Ia hârtiile alea de pe scaun şi aşează-te, îi sugeră el.

Prea îngrijorată ca să stea jos, Sophie se întoarse cu spatele la televizor, se sprijini de marginea biroului şi spuse:

— Nu vreau să mai aud un alt discurs pompos despre cât de teribil este tatăl meu. Vă rog, spuneţi-mi doar pentru ce este acuzat acum.

Bitterman opri televizorul cu telecomanda şi începu absent să-şi frece cotul, în timp ce-i explica.

— Berea *Kelly'fs Root.* Despre asta este vorba.

— Berea din rădăcini?

Acesta dădu din cap.

— Omul care hâmâie acum este Darren Ellis de la Biroul de avocatură *Ellis, Ellis şi Cooper.* Firma lor îl reprezintă pe Kevin Devoe.

Sophie se uită peste umăr, la avocat.

— Şi cine este Kevin Devoe?

Acesta nu-i răspunse pe loc.

— Ţi-aminteşti când ai vrut să scrii despre închiderea fabricii *Kelly* şi eu ţi-am spus că toate ziarele din oraş se ocupau deja de asta?

— Da, spuse ea. Şi aţi avut dreptate.

— O companie pe care o iubeşte tot oraşul, aşa cum este iubita aceasta, îşi închide porţile după mai bine de şaizeci de ani de funcţionare şi lumea vrea să ştie de ce.

— Am citit că firma nu câştiga deloc. Costurile creşteau şi profiturile scădeau.

— Da. Am citit şi eu, dar asta nu explică mai nimic, nu-i aşa? Nu s-a intrat în detalii. Nu, închiderea fabricii nu prea avea sens pentru mine. Cea mai afurisit de bună bere din rădăcini din Statele Unite nu are profit? Prostii. De ce compania nu a mărit preţul pe sticlă? Eu unul aş fi plătit dublu, chiar triplu şi aproape toţi din Chicago ar fi făcut la fel. Nu poţi găsi nicăieri în altă parte o bere răcoritoare ca cea de la *Kelly'fs.*

Sophie se îndoia că mai exista cineva în Chicago căruia să-i placă „berea“ asta aşa cum îi plăcea lui Bitterman, dar i-ar fi putut răni sentimentele, dacă i-ar fi spus-o. Era foarte sensibil când era vorba de băutura lui răcoritoare.

— Nu, domnule, nicăieri în altă parte nu poţi găsi o bere ca cea de la *Kelly'fs,* spuse ea.

Acesta zâmbi văzând că Sophie era de acord cu el.

— Reiese că povestea este mult mai lungă. A dispărut fondul privat de pensii al tuturor acelor loiali salariaţi. A dispărut, repetă el pocnind din degete ca să fie mai plastic.

— Cum este posibil? întrebă ea. Un fond de pensii este monitorizat îndeaproape de…

Acesta scutura din cap, să o oprească.

— Nu era un fond de pensii. Era un fond privat de pensii. Este o mare diferenţa. Kelly a fost un om de afaceri priceput şi a vrut să fie corect cu salariaţii lui. A angajat un director de investiţii şi le-a spus angajaţilor săi că dacă sunt de acord, aceştia ar putea depune până la o treime din salariul pe o lună într-un fond privat de pensii, iar el va depune o sumă egală cu a lor. Un funcţionar pune lunar o sută de dolari; Kelly bagă şi el o sută. Era un plan de pensionare generos şi de-a lungul anilor s-a dovedit a avea mari avantaje fiscale. Directorul de investiţii ales de Kelly era bun, foarte bun şi fondul devenea tot mai puternic.

— Ce n-a mers bine? întreba ea. Simţea noduri în stomac, de groază.

— Oamenii au îmbătrânit şi s-au retras, spuse el pe un ton oarecare. Directorul de investiţii a fost primul care s-a retras şi Kelly l-a ales pe un anume Kevin Devoe în locul lui. Acesta era un investitor conservativ şi fondul a continuat să crească sub supravegherea lui. La început, adică.

Kevin l-a cunoscut pe singurul copil al lui Kelly, o fată pe nume Meredith, cu ocazia uneia dintre acţiunile companiei şi cei doi s-au plăcut. Peste şase luni erau căsătoriţi. Tom era bolnav şi în final s-a retras. A numit-o pe Meredith preşedinte şi l-a lăsat pe soţul ei să se ocupe de investiţii.

Nu ştiu dacă asta era legal, dar la vremea aceea nu a obiectat nimeni.

Şi acum începe să devină totul îndoielnic. După doi ani de la preluarea postului de director de investiţii, Kevin a transferat banii într-un alt fond. Trei companii au constituit acest fond şi toate trei prezentau o soliditate considerabilă. Pe hârtie, adică. Cifrele însă erau umflate iar Kevin a început să spună că a băgat banii într-un redutabil fond comercial pentru acoperirea investiţiilor dar a constatat că fusese înşelat. Mai spunea şi că numai Bobby Rose putea face asta şi aşa cum tocmai a declarat la televizor avocatul lui Kevin, au descoperit că Bobby deţinea titluri într-una dintre companii. Nu a menţionat volumul acestor titluri.

— Tata este ţapul ispăşitor ideal.

Bitterman nu o contrazise.

— În urmă cu câteva săptămâni, soţia lui Kevin a intentat divorţ, exact înainte ca toate acestea să iasă la lumină.

Sophie scutură din cap.

— Să nu-mi spui că tot pe tata îl acuză şi pentru asta.

— Pentru divorţ? Nu, nu, fireşte că nu.

Luă un creion şi începu să-l învârtă între degete.

— Am spus asta pentru că Devoe s-a dovedit nerăbdător să-şi transfere toate finanţele avocatului soţiei sale şi s-a asigurat că documentele vor intra pe mâna presei. Şi ce

crezi? Pe hârtie el apare sărac lipit. Vrea ca toată lumea să ştie că şi-a băgat majoritatea banilor în fondul comercial pentru acoperirea investiţiilor şi că şi el este o victimă, ca toţi ceilalţi angajaţi.

— Este ridicol. Doar el a ales fondul, nu?

— Fără îndoială, dar insistă că cifrele au fost grosolan umflate.

— În afară de faptul că tatăl meu deţine acţiuni într-una dintre companii, există vreo dovadă concretă că el a luat banii?

— Nu, dar FBI-ul cercetează.

— Nu va găsi nimic. Tata nu a făcut asta.

Loialitatea ei era admirabilă. În cazul de faţă, îşi spuse

Bitterman, era chiar justificată.

— Da. Nici eu nu privesc asta ca pe ceva ce ar fi putut face tatăl tău. Există totuşi mulţi care cred că a folosit clasicul truc umflă-şi-dă-lovitura. Ştii cum se face, creşte preţul stocului până când se strânge o sumă uriaşă, apoi tipii care au declanşat creşterea vând şi boom, stocul se duce la fund. Există mulţi care cred că într-adevăr el a umflat banii. Sunt furioşi, foarte furioşi.

Sophie dădu din cap.

— Înţeleg. Am citit că unii dintre aceşti angajaţi au lucrat la *Kelly* peste treizeci de ani. Iar acum nu mai au nimic.

— Vreau să ştii că în clipa în care ieşi din clădirea asta, o să ţi se vâre microfoane sub nas. Cei de la pază au sunat deja ca să anunţe că doi reporteri de la tabloidele alea au încercat să pătrundă aici.

— Vă mulţumesc că m-aţi prevenit, spuse ea. Nu e nimic mai rău decât să fii luat prin surprindere.

— Poate că ai vrea să te gândeşti să îţi câteva zile libere până când se dezumflă toată povestea astă.'

— Dacă aş fi procedat aşa de câte ori a apărut tata pe prima pagină, n-aş mai fi făcut niciodată nimic.

Bitterman se ridică şi privi peste capul ei, în biroul cel mare.

— Uite că a venit şi FBI-ul.

— Mai devreme ca niciodată, spuse ea fără să se întoarcă. De obicei nu o chemau la o discuţie decât cel mai devreme cu o zi sau două după apariţia tatălui ei în presă.

— Mă întreb de ce sunt atât de grăbiţi.

Pe un ton plin de simpatie, Bitterman îi răspunse:

— Pentru că i-am chemat eu.

JURNAL 61

TABĂRA DIN ARCTICA

Astăzi am privit haita doborând un cerb caribu. A fost uluitor să urmăreşti lupii lucrând în echipă, să despartă cerbul de turmă şi să-l atace din toate părţile, ca şi cum ar fi comunicat telepatic.

Ricky orhestra totul, iar ceilalţi îşi urmau şeful. El a ucis animalul. Fălcile lui puternice s-au închis peste gâtul cerbului şi nu s-au mai descleştat decât când acesta a căzut la pământ. Atunci s-au repezit şi ceilalţi lupi şi cu permisiunea lui Ricky au savurat festinul.

Nu puteam simţi simpatie pentru caribou. În mod clar, rostul lui a fost acela de a-l hrăni pe Ricky şi familia acestuia.

Supravieţuirea celui mai puternic.

Când am revenit în tabără, am discutat cu Eric despre uluitoarea forţă a lui Ricky şi despre abundenţa misterioşilor hormoni din sângele acestuia. Eric le-a spus K-74. M-a rugat să îl ajut să îl izoleze pe Ricky, pentru a preleva o altă probă de sânge. Cum Brandon şi Kirk oricum nu manifestau prea mult interes pentru descoperirile lui Eric, acesta m-a rugat să nu le spun ce facem.

Am devenit asistentul benevol al lui Eric, pentru ca tocmai

curiozitatea mea de om de știință a fost motivul pentru care am venit până aici. Eu cred că trebuie să fim flexibili și dornici să încercăm metode noi. Cum Brandon face parte din școala veche și nu ar fi de acord cu părerile mele, este mai bine să nu știe ce anume facem noi.

NOUA

ERA MOMENTUL SĂ IA O DECIZIE. SOPHIE NU SE putea hotărî dacă voia să joace rolul blondei stupide sau pe cel al blondei afurisite, în timpul chestionării care urma. În toți acești ani își perfecționase ambele roluri. Poate că de dragul schimbării, ce-ar fi să flirteze de data asta? Prietenele ei îi spuneau că ea știa cum să manevreze o încăpere întreagă. Dar totuși, să flirteze cu un agent FBI? Sophie se îndoia că ar putea face asta.

Știa că vor fi doi agenți. Întotdeauna păreau să umble în pereche. Pentru siguranță, presupunea ea.

Își îndreptă umerii și se întoarse. Orice gând de a juca vreun joc zbură pe fereastră de îndată ce îl văzu pe Alee apropiindu-se. Coborî garda și inspiră adânc.

Bitterman își croi drum în jurul biroului și se duse să deschidă ușa. Sophie zâmbea în clipa în care l-a văzut pe celălalt agent dând colțul. Ah, nu. Era bărbatul pe care îl întâlnise la hotel, în seara de pocher. Jack MacAlister.

În seara aceea i-a trebuit un considerabil efort de disciplină ca să-l concedieze, dar Sophie nu era sigură că ar mai putea face asta acum. Niciun rău dacă se uita, nu? Era al naibii de bine. Ce femeie nu s-ar fi uitat la el? Doar că Jack lucra și el la FBI iar ea era fiica unui om pe care aceștia îl considerau un răufăcător de carieră. Gândul o ajută să-și controleze sentimentele. Așa încât abia dacă îi aruncă o privire, concentrându-se asupra lui Alee.

Șeful ei l-a cunoscut pe Alee cu câteva luni în urmă, când

acesta o condusese cu maşina la serviciu. Îi dădu mâna lui Alee şi spuse:

— Intraţi.

Alee i-l prezentă pe Jack lui Bitterman şi zâmbi privindu-l pe şeful lui Sophie strecurându-se printre lăzile cu bere din rădăcini, ca să se aşeze în scaun.

— Luaţi loc, cu toţii, spuse Bitterman.

Jack se uită în jur, uluit.

— Cred că sunt o sută de lăzi aici.

— Aş vrea eu să am atâtea, spuse Bitterman. Dacă vreţi una rece, găsiţi ceva în frigiderul din spatele Sophiei.

Niciunul dintre ei nu-i aprecie oferta.

— Ştiţi că acesta este un pericol de incendiu, da? întrebă Jack.

— După părerea mea, „berea“ asta poate stinge orice incendiu.

Jack râse.

— Posibil.

— Înainte să uit, Regan te roagă să o suni, îi spuse Alee lui Sophie.

— O s-o sun.

— Ţi-aminteşti că l-ai cunoscut pe Jack?

În sfârşit se uită la agent.

— Mi-amintesc. Aş spune că-mi face plăcere să ne revedem, dar s-ar putea să nu fie aşa. Presupun că totul depinde de motivul pentru care sunteţi aici. Întorcându-se spre Alee, îl întrebă:

— De ce te-a sunat dl. Bitterman?

— Nu i-aţi spus?

Bitterman scutură din cap.

— M-am gândit că pur şi simplu o să refuze. Mi-am zis că o să vă las pe unul dintre voi să-i spuneţi şi cu puţin noroc, să o faceţi să priceapă cât de serioasă este povestea asta.

Alee era şi el mai mult ca sigur că o să-l trimită la

plimbare, aşa încât îi făcu lui Jack un semn cu capul, să-i spună despre ce era vorba. Poate faptul că afla de la cineva care nu-i era prieten, va avea un impact mai mare asupra ei.

Jack nu se obosi să fie diplomat sau degajat în timp ce o punea în temă.

— Cineva te vrea moartă.

— În regulă. Sophie dădu din cap, fără să fie surprinsă.

— În regulă? Asta-i tot? o întrebă Jack.

După părerea lui Jack, vestea nu a afectat-o prea mult. Se baza pe iubirea lui Dumnezeu. Era mare. Jack nu se putu împiedica să nu fie impresionat.

— Ai auzit des chestiile astea?

— Tatăl meu este Boby Rose. Ce părere ai, Agent MacAlister?

Acesta rezista să nu zâmbească. Da, era mare, perfect, dar el tot nu avea de gând să cumpere atitudinea *blas?*

Alee a fost mai delicat în încercarea lui de o aduce la realitate.

— Au existat câteva ameninţări.

În continuare, nicio reacţie vizibila.

— În regulă.

— Noi nu tratăm aşa ceva cu uşurinţă, Sophie, spuse Alee, cu vocea mai fermă, acum. Încerca metoda sensibilizării, chiar dacă ştia că era inutil. Sophie era la fel de încăpăţânată ca şi soţia lui. Nicio mirare că erau atât de bune prietene.

— Mulţumesc că m-aţi avertizat. Dar acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să o sun pe Regan. Nu i-ai spus despre ameninţări, nu?

— Nu, nu i-am spus, dar a văzut conferinţa de presă. Ştie că tatăl tău e din nou pe prima pagină.

Jack observă o proeminenţă extrem de mică pe peretele de lângă frigider. Se apropie, apoi se uită peste umăr la Alee şi spuse:

— E o ploşniţă aici.

Bitterman îşi trânti mâinile pe birou, ridicându-se pe jumătate şi privind în jurul camerei.

— Unde? Ce ploşniţă? Urăsc gândacii şi urăsc păianjenii. Se aşeză la loc şi începu să îndoaie un ziar, în aşteptate.

— Nu e genul ăsta de insectă, domnule. Jack se apropie de Sophie, ştergându-se cu braţul de umărul ei în timp ce se strecura în spatele acesteia şi smulse microfonul de pe peretele din dreptul frigiderului. Pentru un necunoscător, protuberanta abia vizibilă putea trece ca făcând parte din priza neagră din perete. Era prăfuită, ceea ce însemna că se afla acolo de ceva vreme.

Jack îi întinse dispozitivul lui Alee.

— Ţi se pare cunoscut?

Cu Jack stând aproape de ea, Sophie se simţea încolţită. Lipită de frigider, îi putea simţi respiraţia în spinare. Se gândi să se strecoare pe lângă el sau să-l împingă mai încolo, dar nu era el genul care să se lase împins. Trupul. Lui părea dur ca o rocă. Se îndoia că l-ar fi putut împinge undeva. În plus, dacă s-ar fi foit sau s-ar fi mişcat în vreun fel, i-ar fi putut observa disconfortul, ori ea nu voia ca el să simtă ceva. În agenţii FBI, cu excepţia lui Alee, nu puteai avea încredere, iar ea nu avea de gând ca Agentul MacAlister să vadă că era nervoasă.

Când era vorba de tatăl ei şi de apariţiile lui în presă, nimeni nu o putea da deoparte.

Jack se uită în jos la Sophie şi îi ţintui privirea nu mai mult de două clipe, dar suficient ca să se uite în ochii ei formidabili, suficient ca să-i inhaleze parfumul subtil, parfum feminin. Foarte plăcut.

Se dădu repede înapoi. Ultimul lucru de care avea el nevoie era să se apropie de fiica lui Boby Rose.

Bodogănind şi cu faţa roşie, Bitterman îi distrase atenţia.

— Vrei să spui… Vrei să spui că cineva îmi ascultă biroul? Cineva îmi ascultă conversaţiile particulare? Era furios. Cine

face asta? întrebă el fără pauză de respiraţie. FBI-ul, da? FBI-ul, da, Alee?

Alee scutură din cap.

— Este la fel cu cea găsită de Gil în apartamentul Sophiei, îi spuse lui Jack. Iar lui Bitterman:

— Nu seamănă cu ce folosim noi.

Bitterman îşi dădu seama că mai ţinea încă în mână ziarul făcut sul. Îl aruncă în lada de gunoi.

— Eşti sigur?

— Sută la sută.

— Seamănă cu ceva ce poţi cumpăra pe Internet, remarcă Jack. Sculă de amatori.

— Stai puţin. Cineva ţi-a montat chestii dintr-astea în apartament, Sophie? Bitterman era acum revoltat pentru ea.

— Nu-i nimic, spuse ea ca să îl calmeze. M-am obişnuit. Nu vreau să vă faceţi griji pentru asta.

— Te-ai obişnuit să-ţi simţi invadată viaţa intimă? o întrebă Jack.

Exasperată, spuse:

— Repet, Agent MacAlister. Tatăl meu… Bobby Rose…?

Felul în care pronunţase numele tatălui ei îl făcu pe Jack să vrea să râdă. Dacă Sophie ar fi fost bărbat, probabil că ar fi spus că este un fund-deştept, dar nu era bărbat. Era o femeie revoltător de sexy. Cu mult curaj. Ah, nu, trebuie să se debaraseze cât mai repede de ea. Ar fi trebuit să aştepte afară în maşină. Dar fusese curios. Primele impresii sunt adesea greşite, ori el voia să vadă dacă ea era la fel de provocatoare cum şi-o amintea.

Era. În mod categoric.

Spuse, brusc:

— Arată-mi biroul tău.

Sophie presupuse că Jack avea de gând să-i cureţe separeul şi îndreptându-se spre uşă îl rugă pe Alee să-l sune pe Gil şi să-i spună că nu mai trebuia să vină aici.

— Bine. Iar cât fac eu asta, te rog să-ţi strângi lucrurile de care ai nevoie în următoarea săptămână, sau două. O să lucrezi acasă. Cunoşti schema.

— Nu o să stau acasă.

— Ba da, o să stai, îi spuse Jack. O împinse uşor, s-o urnească.

Stilul lui abrupt era la limita mârlăniei. Sophie se gândi să-i spună să nu se amestece, dar cum era partenerul lui Alee, tăcu. Exista şi posibilitatea ca el să nu suporte criticile şi să decidă să o ia la sediu pentru unul dintre acele frumoase interviuri.

Alee nu l-ar fi lăsat să facă asta, dar chiar şi aşa, de ce să provoace fricţiuni?

Bitterman încetă cu protestele.

— Trebuie să te documentezi pentru două articole şi poţi. Face asta de acasă. Ai computer şi Internet. Nu mai ai nevoie de nimic altceva.

Sophie ar fi vrut să-l tragă pe Alee deoparte şi să-l întrebe de ce-şi pierdea timpul pentru două ameninţări făcute în fierbinţeala momentului. El nu era un boboc, atunci de ce i s-a dat lui însărcinarea asta?

Ori şi-a dat-o singur?

— Domnule Bitterman, aţi chemat FBI-ul, sau l-aţi chemat pe Alee?

— Alee este FBI-ul, punctă acesta.

— Da, dar…

— Mi-am băgat puţin nasul, recunoscu şeful ei, ca un mieluşel. M-am uitat prin agenda ta şi i-am găsit numărul de telefon.

— Haide, Sophie, spuse Alee.

— Da, bine. O clipă. Au existat mai multe ameninţări? îşi întrebă ea şeful. De câte ori apare tata în presă, există întotdeauna cel puţin două său trei ameninţări. Agent MacAlister, dacă mă mai împingi o dată, o să fiu nevoită să te

împing şi eu.

Nu se întoarse când făcu ameninţarea asta. Jack zâmbi. Sophie se dovedea a fi mult mai încăpăţânată decât i se spusese. Decise să îl lase pe Alee să o convingă să coopereze.

— Da, au fost mai multe, spuse Bitterman. Până acum eu am primit trei. Mesajul era întotdeauna acelaşi. Tatăl tău a luat ceva de valoare de la ei, aşa că ei vor lua ceva de valoare de la el. Adică pe tine, adăugă el. Se uită la Alee şi continuă. Două apeluri au folosit acelaşi cuvânt: răzbunare. Mi-am spus că era destul de ciudat. Totodată, vocile păreau înfundate şi toate au folosit aceleaşi cuvinte: „noi“ şi „ei“. Şi asta este ciudat, ce credeţi?

— De ce v-au sunat pe dumneavoastră? întrebă Sophie.

— Presupun că cei care au sunat şi-au imaginat că o să te forţez să-ţi denunţi tatăl.

— Ca şi cum ameninţările ar fi venit din partea aceloraşi persoane, observa Alee.

— Un amic de la compania de telefonie a verificat sursa apelurilor, spuse Bitterman, Au fost făcute de la telefoane publice din oraş.

— De când s-a pus o recompensă pe capul lui Bobby Rose? întrebă Jack.

Sophie se întoarse brusc.

— Ce? Există o recompensă…

— La conferinţa de presă, avocaţii au spus că oferă o recompensă pentru informaţiile care conduc la arestarea şi condamnarea tatălui tău.

— Condamnare pentru ce?

— Pentru devalizarea fondului privat de pensii al companiei *Kelly*? sugeră Bitterman.

— Deci este vinovat înainte de a i se dovedi nevinovăţia? Aşa lucrează sistemul? izbucni Sophie.

— Credeţi că recompensa este motivul pentru care s-au plantat ploşniţe în birou? întrebă Bitterman.

— Categoric, spuse Jack. Gândiţi-vă. Acesta este un ziar mic, de cartier. Câţi duşmani vă puteţi face scriind articole despre pericolul reprezentat de polen – Ştiu că sună insultător şi nu asta vreau, domnule. Spun doar că ziarul acesta nu abordează probleme politice grele sau…

Bitterman ridică mâna.

— Am priceput ce vreţi să spuneţi şi nu mă consider jignit. Suntem un ziar mic;

— Dar în creştere, spuse Sophie sărindu-i în apărare. Şi există oameni care vor să citească despre problema polenului.

— Multă lume ştie că fiica lui Bobby Rose lucrează aici, sublinie Alee. Poate îşi închipuie că Sophie o să vorbească la telefon cu el sau o să vorbească despre el, cu dumneavoastră.

— Vreau să aflu exact cine anume îmi ascultă convorbirile, spuse Bitterman. Poate că sunt mai multe chestii dintr-astea pe aici? adăugă el, arătând spre microfonul din mâna lui Alee. Şi cum rămâne cu telefoanele? Credeţi că sunt şi ele ascultate? La naiba, vreau să ştiu cine se află în spatele chestiei ăsteia.

— O să trimitem nişte tehnicieni aici… începu Jack.

— Nu, nu, îl întrerupse Bitterman. Nu vreau încă să se afle, nu înainte de a afla cine este infractorul.

Înainte ca Alee să apuce să spună ceea ce era important, anume că ascultarea unui birou era o activitate ilegală, Sophie puncta:

— Dar Gil? Este ofiţer de poliţie ieşit la pensie, domnule Bitterman şi execută acum lucrări de consultanţă. Specialitatea lui sunt dispozitivele de ascultat şi securitatea. Ar fi perfect pentru treaba asta.

— Sigur, Gil ne-ar putea ajuta, conveni Alee. O să trebuiască să-l plătiţi, dar preţurile lui sunt rezonabile.

— Plătesc oricât, spuse Bitterman. Staţi, n-am vrut să spun

asta.. Nu-i spuneţi lui Gil că plătesc oricât. Îl puteţi suna acum, să-l rugaţi să vină aici cât de repede?

— Haide Sophie, să mergem, zise Jack.

O luă înainte spre separeul ei, apoi se opri în coridorul îngust, aşteptând ca Jack să caute microfoanele. A găsit unul identic cu cel din biroul lui Bitterman. Şi acesta fusese montat tot lângă prize.

Gary ieşea de la bufet, mâncând un croissant umplut cu dulceaţă. O văzu pe Sophie şi o porni spre ea.

— De ce stai pe coridor?

Dar nu îi dădu timp să-i răspundă. Îl văzu pe Jack la biroul ei, căutând prin sertare.

— Ce face omul ăsta acolo? întrebă el cu gura plină. Văzu apoi pistolul în tocul de pe coapsa acestuia. Ei, are armă.

— Este de la FBI, spuse ea.

— Nu este îmbrăcat ca unul de la FBI.

Jack purta o pereche de jeanşi uzaţi şi un shirt de culoarea vinului de Burgundia, fanat.

— Este vinerea ţinutei relaxate, spuse ea imperturbabilă.

Gary intră în separeul lui şi continuă să-l urmărească pe Jack.

— Stai aşa. Astăzi este luni.

— Este lunea ţinutei relaxate, spuse ea dintr-un foc.

— Ce face?

— Îmi verifică biroul.

— Să nu cumva să încerce să-mi verifice şi separeul meu. Este spaţiul meu privat şi nimeni nu intră aici fără mandat de percheziţie, răcni el. Se presupune că eşti reporter, Sophie. Ar trebui să simţi ca mine. În locul tău i-aş spune să se care…

Jack se ridică dintr-o dată, copleşindu-l pe Gary. Privirea lui era sfredelitoare.

— Ce mi-ai spune să fac?

Gary se chirci sub privirile lui. Se dădu în spate, în colţul

separeului său şi spuse:

— Nimic. Nu am vrut… nu contează.

Jack ieşi în coridor pentru ca Sophie să poată intra. Acesteia nu-i trebuiră decât câteva minute ca să transfere prin e-mail câteva fişiere în computerul ei de acasă. Închise computerul şi înghesui două dosare mari în sacul ei, împreună cu o carte şi un teanc de hârtii pe care trebuia să se uite. Îşi scoase geanta din sertarul de jos al biroului, îşi luă mobilul şi încărcătorul, după care privi în jur să se asigure că avea tot ce-i trebuia.

Curiozitatea lui Gary învinse teama faţă de Jack.

— Eşti arestată? o întrebă el pe Sophie. Ce ai făcut? Ţi-ai ajutat tatăl? Asta este, da? Este vorba de *Kelly'fs?* Lai ajutat pe tatăl tău să sustragă fondul privat de pensii?

Sophie era obişnuită cu prostia lui Gary, dar nu se putu abţine să nu-i alimenteze frenezia.

— Sunt gata, agent. Îmi pui cătuşele acum, sau în lift?

— În lift, răspunse acesta fără ezitare. Doar să nu încerci să faci vreo prostie.

Îşi ţinu capul aplecat, mimând jena. Jack îi făcu un semn lui Alee, în timp ce o urma de-a lungul coridorului.

Cu cât mai mult se îndepărta Jack, cu atât mai curajos devenea Gary.

— Ştie unde se află tatăl ei, strigă acesta. Doar că nu vrea să spună. Pentru asta aţi ridicat-o, nu?

— Şi-a imaginat totul, da? Jack scutură din cap, coborând glasul. Cum suportă stomacul tău să lucrezi cu el?

— Nu am de ales, răspunse ea. Din fericire, pleacă cineva şi o să pot să mă mut mai departe de el.

— Este reporter?

— Asta crede el că este. Dar nu este foarte vigilent. Nici măcar nu a observat că nu ai cătuşe. Chiar aşa, cum de nu ai?

— Este lunea ţinutei lejere. Fără cravată. Fără cătuşe. Nu vrei să duc eu asta? întrebă el, întinzându-se după sac. Părea

greu.

Uşile liftului se deschiseră exact în clipa în care Alee îi ajunse din urmă. Intrară toţi trei în lift.

— În regulă. Sophie îi dădu sacul. Dar fii atent, este Louis Vuitton.

— Şi Lou mai are loc să respire în el?

Sophie zâmbi.

— Este Louis, nu Lou.

— E scump, da?

— Da, foarte scump. L-am primit cadou şi încerc să nu-i fac nicio zgârietură.

— Cadou de la tatăl tău?

Zâmbetul îi dispăru lui Sophie.

— Nu, răspunse ea sec.

Era fericită că-i pusese întrebarea asta sâcâitoare. Începea să-i placă de el şi în mod cert, era atrasă de el. Cine n-ar fi fost? Omul ăsta era al naibii de sexy. Dar din fericire, întrebarea lui băgăcioasă îi aminti că era de la FBI.

Stătea în picioare între cei doi bărbaţi, cu faţa la uşi. Se simţea stânjenită şi stingherită. Dacă nu ar fi fost Jack, s-ar fi simţit bine. Îl iubea pe Alee pentru că Alee o iubea pe Regan şi Sophie se simţea în siguranţă şi relaxată în prezenţa lui. Alee nu făcea pe judecătorul; Jack însă părea s-o facă.

— Ce-ar fi să mergi tu cu Sophie şi eu vă urmez cu maşina mea? sugeră Jack.

Nu se uită la el când răspunse:

— Eu nu am maşină.

— Serios? Ha. Mi-am imaginat că ai un BMW sau un Mercedes. Înseamnă că m-am înşelat.

Se uită la el să-i vadă reacţia la dezvăluirea ei, dar fu contrariată când îi citi râsul în ochi.

Ajunseră la parter. Jack îşi parcase maşina în garajul de sub depozit. Când s-au deschis uşile liftului, a ridicat mâna ca să o oprească. A verificat apoi să se asigure că zona era

liberă şi abia atunci a lăsat-o să iasă. Nu existau reporteri pitiţi, aşteptând să se năpustească asupra ei. Sophie îşi spuse că Bitterman a exagerat când i-a spus că o să se trezească cu microfoanele sub nas. Se urcă pe bancheta din spate a maşinii lui Jack. Coborau rampa şi în timp ce Jack aştepta sa facă la stânga şi să iasă în stradă, s-a năpustit asupra lor o liotă de reporteri. Aceştia se bulucirăde ambele părţi ale maşinii, dar păreau să fie la fel de interesaţi de Jack şi de Alee precum erau de ea, spunându-le chiar pe nume.

— De unde vă cunosc reporterii ăştia?

— De fapt, nu ne cunosc, se eschivă Alee.

— Vă strigă pe nume şi va pozează.

— Nu l-a văzut? întrebă Jack.

— Se pare că nu. Vorbeşte cu Regan sau Cordie, îi spuse Alee. Vor fi fericite să-ţi explice.

— Ce să-mi explice? Alee, despre ce tot vorbeşti?

Nu-i răspunse. Un cameraman dădu cu pumnul în capota maşinii, ca să-i atragă atenţia lui Jack. Era clar că alerga după fotografia *speriat-ca-o-căprioara-în-lumina-farurilor.* Jack însă nu i-a făcut plăcerea asta.

— Ce pot să-ţi spun? Trebuia să fie o săptămână mai domoală.

— Agenţii FBI nu dau interviuri, spuse ea. Iar reporterii ăştia ştiu. De ce vă vânează pe voi?

— Nu acum, Sophie. Când ajungi acasă. O suni pe soţia mea.

Sophie decise să nu mai aştepte. Îşi scoase celularul şi le trimise un text lui Regan şi lui Cordie.

— Cât crezi că aş primi dacă aş trece peste vreo doi dintre ei? întrebă Jack.

— Nu ştiu. Eu ţi-aş da zece, douăzeci de dolari, răspunse Alee.

Jack râse.

— Mă refer la ani. Câţi ani crezi c-aş lua?

Traficul se puse în mişcare exact în clipa în care un reporter degaja bara de protecţie, strecurându-se spre fereastra lui Alee, dar Jack porni înainte ca acesta să poată face vreo poză.

— Urăsc reporterii, bombăni Jack. Cei mai mulţi nici măcar nu scriu adevărul.

— Nu este aşa, spuse Sophie.

Îi ignoră protestul.

— Nu există decât senzaţionalul. Orice, pentru un subiect.

— Eu sunt reporter, îi reaminti ea.

— Acelaşi lucru, spuse Jack.

— Agent MacAlister?

— Da?

— Simt că mor.

JURNAL 113

TABĂRA DIN ARCTICA

Este greu de crezut că stăm cu lupii de câteva luni. Am, adunat munţi de date despre comportamentul lor şi am studiat mostre de ţesut, ca să înţelegem adaptarea lor fizică, dar mai sunt încă atâtea de aflat. Dacă ne reuşesc planurile, fundaţia ne va suplimenta fondurile şi ne vom putea întoarce aici la anul, ca să ne continuăm cercetările.

Nu au fost puse niciun fel de întrebări privind pierderea masculului pe care Kirk l-a botezat Jasper. Ei ştiu că eu am fost ultimul care l-am observat şi au acceptat raportul meu despre grizzly. Le-am spus că Jasper s-a luptat cu toată forţa lui, dar a sucombat în strânsoarea ursului.

Adevărul este ceva mai groaznic. Eric şi cu mine l-am sedai pe Jasper ca să-i mai luăm o mostră de sânge, să vedem dacă a fluctuat nivelul de hormoni. Când s-a apropiat ursul grizzly, el era prea ameţit ca să se poată lupta. Ursul l-a sfâşiat pe Jasper

ca pe o păpușă de cârpă.

Scena violentă a fost greu de privit, dar Eric a putut măcar să ia o mostră de sânge ca să o compare cu sângele lui Ricky.

ZECE

DE OBICEI, SOPHIEI ÎI PLĂCEA SĂ LUCREZE acasă. Aici nu era întreruptă; Gary nu atârna peste peretele despărţitor salivând ca un St. Bernard, în timp ce o cicălea cu informaţii despre tatăl ei. Totodată, aici, acasă, toate snack-urile interzise ale Sophiei se aflau la îndemână. Şi nici măcar nu trebuia să răspundă la telefon dacă nu avea chef. Iar dacă voia, putea să lucreze în pijama.

Ceea ce nu-i plăcea era să fie obligată să lucreze acasă. Se simţea ca un prizonier şi nu-i plăcea ideea ca altcineva să-i facă programul. Totuşi, domnul. Bitterman era şeful ei şi era cât se poate de bine intenţionat. Spre deosebire de ticălosul care o ameninţa să-i facă rău. Acum o să trebuiască să-şi reprogrameze întâlnirile de serviciu, ceea ce presupunea scuze până la greaţă şi mai trebuia să-l roage pe Râul să-i facă o altă programare pentru tuns.

Şi toate aceste schimbări din cauza câtorva telefoane ciudate. Dar putea fi şi mai rău, îşi spuse ea. Trebuia să fie recunoscătoare că nu a fost târâtă la secţie, de autorităţi. Mă rog, nu încă.

Nu avea importanţă despre ce agenţie era vorba. Toate îi puneau aceleaşi întrebări, iară şi iară. *Aţi vorbit în ultima vreme cu tatăl dumneavoastră*? Ca şi cum le-ar spune vreodată, chiar dacă ar fi aşa. *V-a spus vreodată cum procură el banii?* Avea o sumedenie de răspunsuri sarcastice pentru aceasta, dar tăcea, pentru că de foarte mică învăţase că nu trebuie să şi-i facă ostili pe oamenii cu insigna, mai ales dacă prefera să plece acasă în loc să stea ore întregi într-o sala împuţită de interogatoriu.

De asemenea, cu toţii voiau să ştie dacă exista un seif. Avea tatăl ei unul, ascuns pe undeva? Şi unde-şi ţinea el hârtiile importante? îi spunea vreodată secrete?

În ultima vreme, Sophie lua întrebările mai uşor, dar nu fusese aşa dintotdeauna. Cea mai rea experienţă a avut-o la nouă ani. Un detectiv bătrân, arţăgos, i-a spus că dacă nu împrăştia fasolea – habar nu avea ce însemna asta – şi nu-i spunea unde se afla tatăl ei, va chema Protecţia Copilului, care o va lua pentru totdeauna de acasă şi o vor da în îngrijire prin asistenţă maternală. Nimeni nu va şti unde este şi nu-şi va mai vedea niciodată tatăl sau prietenele.

Nici în ziua de astăzi nu a ştiut exact cum a aflat Aiden, fratele lui Regan, despre interogatoriu. S-a gândit că poate l-a sunat menajera lor, dar femeia nu a recunoscut niciodată.

Aiden a apărut la secţia de poliţie ca un cavaler în armură strălucitoare, cu trei avocaţi, ca să o salveze de tacticile teroriste ale detectivului. Sophie îşi aminteşte că a plâns când l-a văzut şi a alergat în braţele lui. Aiden i se părea atunci cumplit de bătrân, deşi nu avea decât cel mult douăzeci de ani. Acesta era revoltat pentru ea şi a proferat câteva ameninţări, inclusiv darea în judecată pentru detenţie ilegală, umilire publica şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. S-a apropiat de faţa detectivului şi i-a spus că dacă va mai pronunţa o dată cuvintele „asistenţa maternală“, o să-l lase fără insigna. Avocaţii lui Aiden au insistat că o poate face.

Aiden a condus-o acasă, i-a dat numărul privat al firmei de avocatură şi a ajutat-o să îl înveţe pe dinafară. I-a spus că poate suna zi şi noapte. Până astăzi ţine minte numărul şi ocazional, îl mai foloseşte.

Niciodată nu le-a povestit lui Regan sau lui Cordie ce s-a întâmplat în noaptea în care a salvat-o Aiden şi l-a rugat pe acesta să păstreze şi el secretul şi să nu spună nimănui, niciodată, că plânsese. Era genul care-şi făcea griji pentru alţii şi Aiden a înţeles. Nu a ştiut cum, dar el a reuşit să dea

de urma tatălui ei, care fugea de poliţie dintr-un loc într-altul şi l-a convins să fie de acord să îl lase să devină tutorele ei, în absenţa lui.

Sophie se întreba dacă nu era cazul să-i sune pe avocaţii lui Aiden, pentru această ultimă rundă de ameninţări. Speranţa ei era că totul va muri şi va fi uitat, în câteva zile.

Când au ajuns acasă, Alee şi Jack au condus-o până sus. Au stat acolo până când a ascultat mesajele din ziua aceea, toate cele treisprezece. Niciunul nu era cu ameninţări, dar ultimul l-a derutat pe Jack. Cel care suna şi-a spus Muffin şi robotul lui Sophie arăta că sunase de la *Cantina pentru Săraci, Southside Reserve.* Timbrul gros al vocii contrasta cu numele.

— Sophie, draga mea, am vrut să-ţi mulţumesc pentru superba poşetă Fendi, ediţie specială şi portofel. Chiar acum mă uit la ele şi sunt spectaculoase, scumpo, efectiv spectaculoase. Încă o dată, te-ai întrecut pe tine. Dar tu ştii cât de mult apreciem noi asta, nu? Şi hei, se zice că data viitoare o să fie o Birkin. Asta da, ambiţie, dar ştiu că o să reuşeşti. Acum să ai grijă de tine. Ştii că te iubesc.

Jack ascultă ce se spunea atât de explicit.

— Ai dat o poşetă şi un portofel celor de la *Cantina pentru Săraci?* Am auzit eu bine?

— Da, întocmai. Alee, vrei să te uiţi prin toate colţurile să te asiguri că nu e nimic ascuns?

— Chiar asta o să fac acum.

— Stai aşa, spuse Jack, chiar nu te interesează ce e cu telefonul de la Muffin?

— Nu cine ştie ce, răspunse Alee, zâmbind în timp ce intra în dormitorul Sophiei.

Jack nu voia să se dea bătut.

— Explică-mi de ce ai oferi unei *Cantine pentru Săraci* o poşetă şi un portofel?

— Pentru că aşa am vrut, răspunse ea. Nu fi aşa de îngrijorat, Agent MacAlister, poşeta şi portofelul nu sunt

cuvinte de cod pentru nimic ilegal.

Sophie îl lăsă pe Jack perplex şi se duse în bucătărie după o sticlă de apă din frigider.

Alee îşi termină inspecţia, îşi luă o sticlă pentru el şi îi întinse şi lui Jack una.

— Promite-mi că diseară şi mâine stai în casă, îi spuse el Sophiei. Nu plec până nu îmi dai cuvântul.

— Îţi promit. Nu uita că şi tu ţi-ai dat cuvântul că nu o să-i spui lui Regan nimic despre ameninţări.

— N-o să-i spun.

— Mulţumesc. Ştii ce griji îşi face.

— Tu nu eşti îngrijorată?

— Câtuşi de puţin.

— S-ar putea ca Regan să treacă pe la tine, mai târziu.

— Nu, izbucni ea, până să-şi dea seama că era o cursă.

— Parcă ziceai că nu eşti îngrijorată, spuse Alee, sec.

— Pur şi simplu nu vreau să risc când e vorba de viaţa prietenilor mei, asta e tot. O să fiu precaută. În plus, am enorm de lucru.

O sărută pe obraz.

— Încuie uşa în urma noastră.

Jack aşteptă până când se aflau amândoi în lift şi spuse:

— Şi o laşi aşa?

— Are protecţie. Doar că ea nu ştie. De câte ori apare tatăl ei pe prima pagină. Îl angajez pe Gil care îşi adună câţiva prieteni, toţi poliţişti la pensie, ca să-i asigure paza, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nimeni nu poate ajunge la ea. O să fie bine.

— Ameninţările… sunt frecvente?

Alee dădu din cap.

— Da. Dar este pentru prima oară când a fost sunat Bitterman, în legătură cu ea. E ceva nou. Dar aşa cum am spus, Sophie o să fie bine.

Sophie chiar nu era îngrijorată. Cum au plecat Jack şi Alee,

s-a schimbat şi s-a pus pe treabă, la computer. Timpul a zburat repede şi se făcuse aproape şapte când a sunat-o Cordie.

— A început, spuse aceasta. Uită-te.

Sophie nu pierdu timpul. Alergă la televizor, şi se asigură că înregistrează reality show-ul. Era una dintre emisiunile ei preferate. Adevărul era că şi ea şi Cordie urmăreau şi le plăceau aproape toate reality show-urile. Regan le zicea dependentele de reality show. Dar nici Cordie şi nici Sophie nu se simţeau ofensate.

Zece minute mai târziu, Sophie o suna pe Cordie.

— Cum pot crede John şi Sara că se află în deşert? Nu există nici urmă de nisip.

— Se prind ei, prezise Cordie.

După alte cinci telefoane, spectacolul se termină şi viaţa adevărată îşi reintră în drepturi. Sophie îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă. Decizând să se culce mai devreme, stinse computerul şi se duse în dormitor. Nu existau aşternuturi pe pat. Nu avea decât un singur set de aşternuturi pentru pat dublu, dar acesta se afla în maşina de spălat. Aşteptând să se usuce aşternuturile, mâncă o jumătate de pizza rece, apoi se duse la baie şi se spălă pe dinţi.

Sună telefonul. Văzând că era Cordie, ridică receptorul.

— Ah, Dumnezeule, Soph, râdea aceasta, te-ai uitat pe YouTube?

— Pentru ce? mormăi Sophie prin pasta de dinţi.

— Jack MacAlister. Trebuie să vezi filmul.

— Bine, o să-l văd. Închise şi se duse înapoi în baie să-şi clătească gura.

Telefonul sună din nou.

— Ah, Dumnezeule Mare, Cordie…

Se târî înapoi la noptieră. Telefonul afişa un număr necunoscut. Ezită vreme de două ţârâituri, apoi decise să

răspundă.

— Sophie Summerfield?

Summerfield. E bine. Nu-i spunea Sophie Rose şi avea o voce prietenoasă.

— Da

— Numele meu este Joe Rooney şi sunt ofiţer de poliţie aici, în Prudhoe Bay. Ştii unde vine asta?

Ştia că pe undeva prin Alaska, dar nu ştia în ce parte anume. Din fericire, nu a fost nevoită să recunoască asta.

— În Alaska, foarte aproape de capăt.

— Trebuie să fie frig acolo, a fost tot ce i-a venit în gând să spună.

— Da. Este deja cam friguleţ aici, răspunse. Deşi neobişnuit, atât de devreme. Motivul pentru care te-am sunat…

Ezitarea lui o făcu mai curioasă.

— Da?

— Ţi-am găsit cartea de vizită. Cea de serviciu. Este singurul document de identificare, aşa că m-am gândit să te sun şi să te întreb dacă îl cunoşti pe bărbatul pe care l-am găsit.

— El nu vă poate spune cine este?

— Nu, nu poate spune nimic, doamnă. Nu-mi este uşor să vă spun. Este mort. V-am găsit cartea de vizită în şoseta lui roşie.

Nu putea fi adevărat, nu? Sophie simţi nevoia să se aşeze.

— Aţi spus o şosetă roşie?

— Da, răspunse acesta răsuflând uşurat.

Harrington. Oh, Dumnezeule. William Harrington. Şi-a amintit că acesta îi luase cartea de vizită şi o vârâse în şosetă. O împinsese adânc, până la gleznă, după care îşi trăsese şoseta până la jumătatea piciorului, spre genunchi. Cine altcineva ar fi putut fi? Dar nu avea sens. Prudhoe Bay? Ce căuta William în Prudhoe Bay? El se afla în Europa.

— Îmi pare rău că v-am sunat ca să vă dau o veste atât de cumplită, spuse Rooney.

Sophie avea nevoie să fie sigură, înainte de a-i da omului numele lui William Harrington.

— Spuneţi-mi cum arată.

Se auzi un oftat prelung.

— Mă tem că nu pot face asta, doamnă.

— De ce nu?

— Problema este… că nu am găsit decât o parte din el. Mai exact o labă şi o parte dintr-un picior.

— Un picior şi o labă? Nu putea asimila ceea ce-i spunea omul.

— O labă şi o *parte* dintr-un picior,. Era piciorul drept. Credeţi că asta v-ar ajuta să îl identificaţi pentru noi?

— Vreţi să spuneţi… Dumnezeule… Cum a murit? Şi unde este restul din el?

Un alt oftat se auzi pe fir.

— Nu-mi este uşor să vă spun asta, răspunse Rooney. După o uşoară ezitare, izbucni:

— Avem urşi polari aici.

— Ah, Doam…

— A fost omorât de un urs polar.

JURNAL

CHICAGO

Este greu să revii la Chicago. Am petrecut opt luni împreună în Alaska, am supravieţuit unei ierni aprige, înghesuiţi în adăpostul nostru iar eu am acumulat destule date privind comportamentul subiecţilor mei, ca să mă apuc de raport.

Ordinul de împachetare a perturbat mersul lucrurilor, în mica noastră familie. Brandon era incapabil să manevreze orice fel de dezacord, iar Kirk nu se amesteca în discuţiile

aprinse… Eric şi cu mine am devenit membrii alfa, deşi, în realitate, Eric este mereu prea ocupat ca să poată conduce pe cineva.

Fundaţia a fost impresionată de rapoartele noastre şi a fost de acord să ne mai sponsorizeze încă doi ani. Peste trei luni ne vom întoarce înapoi, în nord.

Eric îşi petrece concediul în laborator. Eu am adus cu mine câteva probe de sânge de la fiecare membru al haitei – cu excepţia lui Lucy şi a puilor ei, vreau să spun – aşa că şi eu petrec mult timp în laborator, să văd dacă pot izola hormonul pe care l-a găsit Eric în sângele lui Ricky. Până acum am ajuns la câteva concluzii uluitoare şi neaşteptate. Va trebui să aştept sa mă întorc în nord ca să-i arăt lui Eirc descoperirea mea. Aştept cu nerăbdare să aud ce-o să spună.

UNSPREZECE

FIR-AR SĂ FIE!

O labă şi un picior, atâta a mai rămas? Putea fi William Harrington? Cartea ei de vizită se afla în şoseta lui, în şoseta lui *roşie.* Trebuia să fie el.

Mintea Sophiei alerga. Era atât de răvăşită de ce auzea, încât nu se putea gândi la nicio întrebare.

Rooney rupse tăcerea.

— Era mascul.

— Poftim?

— Ursul polar era un mascul, explică acesta. Trebuie să fi avut în jur de cinci sute cinzeci de kilograme, în plus sau în minus.

— A văzut cineva atacul? întrebă ea agăţându-se mental de aceasta posibilitate.

— Nu, dar există poveşti. Aţi putea identifica victima, pentru noi?

— Trebuie să fie William Harrington. Eu i-am dat cartea

mea de vizită şi l-am văzut când a vârât-o în şosetă. Îi dădu adresa de acasă a lui Harrington şi spuse:

— Locuia singur. Telefonul lui a fost deconectat şi mi s-a spus că a plecat în Europa.

— În mod evident, şi-a schimbat ruta. Cum l-aţi cunoscut pe acest domn Harrington?

— Nu l-am cunoscut prea bine. L-am văzut pentru prima oară abia în urmă cu vreo câteva zile. Mă tem că nu vă pot spune prea multe despre el. Îmi pare rău.

— Ne-aţi fost de un real folos doar dându-ne numele lui, o asigură el.

— Veţi găsi o modalitate de a vă asigura că este cu adevărat Harrington, înainte de a-i anunţa rudele, da?

— Ah, da. Îi vor trimite rămăşiţele la morgă, probabil în Ancorage. Eu sunt nou aici, aşa că nu cunosc procedura exactă, dar vă pot asigura că rămăşiţele lui vor fi păstrate la morgă până când se va face o identificare exactă şi se vor da instrucţiuni privind felul în care se va dispune de acestea.

Se va *dispune.* Ce cuvânt oribil.

După ce i-a promis lui Rooney că îl va suna în cazul în care va avea vreo informaţie utilă, Sophie închise telefonul. Şocul veştii despre William Harrington se transformă repede în enigmă. De ce se afla acesta în Alaska şi nu în Europa, aşa cum spusese? se gândi la evenimentele din ultimele două zile, rememorând ce-i spusese Harrington, ca şi ceea ce descoperise ea la locuinţa acestuia. Nimic nu avea sens.

În mai puţin de o oră de când fusese sunată de Joe Rooney, telefonul ţârâi din nou. Al doilea apel venea din Alaska şi de data aceasta cel care suna se identifică drept Paul Larson.

— Lucrez la o societate de securitate de aici, spuse Larson. Răspundem, în principal, de siguranţa celor care lucrează pe terenurile petroliere, dar cum poliţia este destul de lipsită de oameni prin aceste părţi, îi ajutăm de câte ori putem. Joe Rooney mi-a spus despre moartea prietenului

dumneavoastră. Vocea lui Larson deveni plină de compasiune. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită. I-am spus lui Joe că voi face câteva investigaţii ca să cunosc circumstanţele în care a avut loc atacul ursului şi sper că nu vă supăraţi dacă vă rog să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

— Apreciez cuvintele dumneavoastră de condoleanţe, domnule Larson, dar mă tem că nu l-am cunoscut prea bine pe William Harrington, spuse Sophie.

— Te rog, spune-mi Paul, îi răspunse acesta. Comportamentul lui reveni profesionist. Care era relaţia ta cu domnul Harrington?

— De fapt nu aveam o relaţie. Eu lucrez pentru un ziar mic şi urma să scriu un articol despre o cursa de 5000 în la care urma să participe. Se întrebă dacă explicaţiile sunau la fel de lamentabil pentru el, cum i se păreau ei. Era vorba de o poveste de viaţă, adăugă ea, aproape ca o scuză. Am stat cu el vreo două ore şi i-am luat un interviu, dar el nu a vorbit decât despre curse. Era foarte mândru de realizările lui şi de condiţia lui fizică. De fapt, a menţionat că fusese ales pentru nu ştiu ce proiect secret, tocmai datorită acestei superiorităţi a lui faţă de ceilalţi oameni. În afară de asta, mă tem că nu vă pot oferi niciun fel de alte informaţii personale despre el. Nu a pomenit nimic despre vreo familie.

— Fii liniştită. Vom contacta poliţia din Chicago şi vom da de urma vreunei rude. Ne-ai fost de mare folos. Vă mulţumesc.

— Paul, Joe era sigur că un urs polar l-a omorât pe Harrington, după spusele oamenilor. Care erau aceste *spusei*

Larson ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Unul din piloţii de aici a văzut ursul polar. Era… era sânge, mult sânge şi ursul se spăla. Ştii, aşa fac. Sunt de-a dreptul obsedaţi de curăţenie. Uneori se opresc în mijlocul mesei doar ca să se cureţe. Este ceva instinctiv. Dacă blana unui urs polar se murdăreşte sau se pătează, aceasta nu-şi

mai poate face treaba care i-a fost dată de la natură, aceea de a-l proteja.

Ursul respectiv târa mâneca unei haine de ski iar rămăşiţele, laba şi piciorul victimei, nu se aflau foarte departe de el şi se vedea o urmă de sânge, aşa că îţi dai seama acum de ce presupunem că ursul l-a omorât pe acest bărbat.

— Ce s-a întâmplat cu ursul polar?

— Nimic. Acesta este domeniul lui, nu al nostru. Ascultă, ce-ar fi să-ţi dau numărul meu privat? Dacă te gândeşti la ceva ce m-ar putea ajuta, sau dacă mai ai întrebări, mă poţi suna.

După ce a i-a notat numărul, Sophie l-a rugat:

— Mă suni, da, după ce vor avea o identificare categorică?

— Desigur. Hei, ai fost vreodată în Alaska? Pariez că poţi găsi aici cel puţin o suta de poveşti de viaţă.

— Mă inviţi?

— Te invit, recunoscu el. Ar.fi o aventură pentru tine. Mi-ar face plăcere să te invit la cină. Nu-ţi pot oferi vin, aici nu se bea alcool, dar pot găsi vreo două lumânări.

— De unde ştii că nu sunt măritată şi nu am vreo şase copii?

— Mă uit chiar acum la tine.

— Ce faci?

— Mă uit la biografia ta. Avem şi noi computere, aici. Te-am găsit pe Google. În afară de cazul în care cineva nu a lucrat la fotografia ta, arăţi al naibii de atrăgătoare.

— Haide să ne gândim la invitaţia ta, Paul. Tocmai mi s-a spus că un urs polar a mâncat un om iar acum îmi propui să vin acolo la o cină cu lumânări?

Râse.

— Ar fi o ocazie rară. În plus, în perioada aceasta a anului sunt mai mulţi urşi grizzlie pe aici, decât urşi polari.

— Înseamnă că n-am de ce să-mi fac griji.

— Invitaţia mea rămâne deschisă. Sună-mă, Sophie.

Închise telefonul dar nu se ridică multă vreme de pe pat.

Mintea îi zbura de la un lucru la altul. Urşii polari se opreau adesea în mijlocul unei mese, ca să se cureţe. Aşa spusese Larson. Bietul William Harrington fusese masa. Ce mod cumplit de a muri. Gustarea unui urs.

Gândurile ei se întoarseră la Paul Larson. Îi făcuse curte. Nu cea mai potrivită, îşi spuse ea, având în vedere circumstanţele telefonului său.

Negăsindu-şi locul, se duse la bucătărie şi luă o pungă cu chipsuri de cartofi, interzise, ca să ciugulească în timp ce se gândea. Nu erau buni pentru ea; nu ar trebui să-i mănânce dar nici nu voia să-i arunce pentru că asta ar fi înseninat risipă. Era un păcat să arunci mâncarea. Cheia ca să nu mănânci chipsuri este să nu le cumperi, dar Sophie era suficient de cinstită ca să admită că acest lucru nu se va întâmpla. De câte ori se ducea la magazin, sfârşea prin a cumpăra o pungă mare, grasă, cu chipsuri. Cele prăjite în autoclavă erau preferatele ei. Nu se putea convinge să cumpere din cele coapte.

Se sprijini de masă, ronţăind în timp ce cântărea lucruri importante. De ce le spusese Harrington celor de la locuinţa lui că pleca în Europa? Şi ce căuta el în Prudhoe Bay?

Sophie nu ştia prea multe despre zonă şi simţindu-se oarecum ca o blondă stupidă din toate glumele acelea despre blonde stupide, lăsă ronţăitul şi se duse la computer să caute Prudhoe Bay.

Cel mai mare teren petrolier din America de Nord, se afla pe coasta Oceanului Arctic. Oceanul Arctic? Se zgribuli gândindu-se doar la cp al naibii de frig putea fi şi cu toate că nu avea niciun gând să se ducă acolo, era curioasă să afle tot ce putea despre Prudhoe Bay şi orăşelele din împrejurimi. Sigur că existau orăşele prin jur, corect? Şi oare aceste orăşele aveau comodităţi pentru turişti? Cu siguranţă. Doar

oricine se aventura atât de departe în nord, lucra la exploatările petroliere, nu?

De îndată ce a început să citească, timpul a trecut repede. Multe lucruri deja ştiute, dar alungate de ea undeva în străfundurile minţii, începură să se reîntoarcă. Îşi aminti acum de discuţiile legate de extinderea conductei de petrol. Ambele părţi erau pasionate de subiectul acesta.

Citind despre Prudhoe Bay, ajunse să citească despre tundră şi despre solul permanent îngheţat. Citi până noaptea târziu, când ochii i se împăienjeniră din cauza ecranului computerului. Era trei dimineaţa când se prăbuşi în pat. Nu credea că o să poată dormi cu atâtea date şi cifre despre barilii de petrol pompaţi din apa îngheţată şi trimişi pe conductă, care înotau în creierul ei, dar cum puse capul pe pernă, adormi buştean.

Visă urşi polari. Se afla într-o furtună de zăpadă, înconjurată de animale uriaşe, albe, apoi scena s-a schimbat într-o stradă din faţa apartamentului ei şi urşii polari o urmăreau cu aparatele de fotografiat. În final, unul dintre urşi s-a metamorfozat în Jack MacAlister şi agentul FBI se apropia de ea, mai feroce decât oricare dintre urşi.

Telefonul a salvat-o. Telefonul care a sunat la 6:45. Era şeful ei.

— Te-am sculat?

— Nu, fireşte că nu. Se îndoia că acesta ar fi crezut-o, după voce ei de broască orăcăitoare.

— Ai mai primit ameninţări?

— Nu, niciuna.

— S-au oprit şi aici. Dar totuşi, vreau să mai rămâi acasă.

— Aşa o să fac.

— Înseamnă că ar trebui să fii deja la computer, spuse el. Tonul lui devenise oficial. Ai lucrat ceva la materialul despre telefoanele celulare, pe care ţi l-am dat?

— Nu. Nu, încă.

— O să am nevoie de el, mi-l trimiţi prin e-mail. Articolul despre testarea densităţii oaselor nu este gata. I l-am dat lui Bernie, care însă nu a reuşit să obţină interviul cu specialistul, aşa că l-am mutat pe săptămâna viitoare. Cât de repede poţi să-mi trimiţi articolul tău?

— Cât de repede aveţi nevoie de el?

— Nu mai târziu de mâine la prânz.

Sophie se relaxă.

— Nici o problemă. Mâine la prânz.

— Perfect. Iar astăzi îmi trebuie articolul despre *Cantina Săracilor* din Southside, pe care voiai tu să-l scrii. Ei au nevoie de donaţii iar eu am nevoie de un articol. Trimite-mi-l pe la patru şi o să-l bag pe prima pagină, O zi bună, Sophie şi să nu ieşi din casă.

— Dar, Domnule Bitterman…

Acesta închisese deja.

Sophie aruncă aşternuturile de pe ea şi se duse la baie. O să trebuiască să bea galoane de ceai cu cafeină ca să se poată concentra la lucru. Avea nevoie de un somn bun, de opt ore, ca să funcţioneze la maximă capacitate, dar se putea descurca şi cu şase. Funcţionarea la patru ore de somn însemna o uzură categorică a creierului. Iar şi mai puţin de atât, o transforma într-o idioată notorie.

A lucrat toată ziua, a dormit opt ore bune, apoi s-a lansat în cea de a doua zi de muncă, reuşind să scrie ambele articole cu interviuri, la termenele date de Bitterman.

La începutul după-amiezii era gata pentru o pauză. Ar fi trebuit să renunţe la computer, dar nu-şi răspunsese încă la toate întrebările despre Prudhoe Bay. Voia să afle tot ce putea despre acele locuri. Poate că o anumită informaţie ar putea-o ajuta să-şi explice ce căutase Harrington acolo.

Îşi scoase carnetul şi reportofonul digital pe care-l folosise la primul interviu cu Harrington, la *Cosmo'fs.* Nu era chiar ce-şi dorea ea, să-l asculte vorbind despre cele douăzeci şi

patru de curse şi despre interminabilele, dezgustător de graficele descrieri ale fiecăreia dintre băşici, dar trebuia s-o facă. Şi probabil nu doar o dată. Îşi spuse că nu exista nicio altă cale de a dezlega misterul.

După ce-şi puse reportofonul şi carneţelul pe pat, se aşează din nou la computer. Exista un orăşel aproape de Prudhoe Bay, care se chema Deadhorse. Grozav nume, îşi spuse ea. În funcţie de website-ul pe care îl deschidea, populaţia varia. Cifra cea mai optimista era douăzeci; cifra pesimistă era şapte.

Vreo două rapoarte prezentau o glumă populară despre acel loc. Bărbaţilor care erau recrutaţi să vină să lucreze aici li se spunea că vor găsi câte o femeie goala după fiecare copac. Nicio mirare că Larson flirtase cu ea. Probabil că nu mai văzuse de secole o femeie, în Arctica fără copaci.

Se ridica şi-şi răsuci bustul ca să-şi întindă muşchii. Nu mai fusese la sală de aproape o săptămână. Apartamentul ei era spaţios, dar avea senzaţia că acesta se strângea în jurul ei. Trecu prin dreptul reportofonului şi gemu. Nu avea chef să-l asculte singură pe Harrington. Supliciului îi plăcea compania, decise ea şi în clipa aceea le-ar fi vrut pe Regan şi Cordie să asculte banda împreună cu ea. Oricum, murea să le povestească despre aceasta ultimă întorsătură legată de Harrington şi poate că una dintre ele o să surprindă ceva ce i-a scăpat ei când a ascultat interviul. Cum să ajungă la *Hamilton* fără ca toată lumea să explodeze, aceasta era adevărata dilemă a Sophiei. Se gândea la diferite posibilităţi, în timp ce-şi făcea duşul.

Problema era cum să rezolve cu Bitteraman. Îşi dăduse cuvântul că nu va părăsi apartamentul; iar el o să explodeze când o să afle. Dar nici ea nu era un copil. Nu avea nevoie de permisiunea lui ca să iasă, chiar dacă o promisiune era o promisiune, iar şeful ei nu se gândea decât la binele ei.

Oricât ar fi fost de trist, ea era obişnuita să primească

ameninţări, dar Bitterman fusese efectiv şocat.

Îşi dăduse cuvântul şi faţă de Alee. Ce-ar fi să-l sune, ar putea el să o ducă la hotel. Nu, nu era o soluţie. Ar fi fost un deranj prea mare pentru Alee să-l roage să o ducă, dus-întors. În plus, se pare că oriunde se deplasa Alee în ultima vreme, partenerul lui arogant, justiţiar, era lipit de el.

Sophie trebuia să se gândească la altceva.

Nimeni nu ar fi putut avea nimic de spus dacă o conducea un fost poliţist. Da, ăsta era planul! O putea conduce Gil la hotel. Mai mult ca sigur că acesta se afla chiar acum jos, în hol. Ştia că ori de câte ori apărea tatăl ei la ştiri, Alee îi ruga pe Gil şi echipa lui să o urmărească, dar cum nici Alee şi nici Gil nu au vorbit nimic despre asta, a presupus că nu voiau ca ea să ştie, aşa că a păstrat şi ea tăcerea. Da, Gil era soluţia pentru problema ei.

Decise să-şi pună planul în mişcare, începând cu Bitterman.

Bitterman nu era în biroul lui. Lucy, recepţionera, i-a spus lui Sophie că acesta luase un prânz târziu cu soţia lui la *Pavillion,* unul din restaurantele lui favorite. Era la o aruncătură de băţ de ziar.

Sophie îl sună pe celular.

— Da, Sophie?

— Aţi comandat somon la grătar, corect? întotdeauna comandaţi somon la grătar, când mâncaţi la *Pavillion.*

— De unde ştii că sunt aici?

— Sunt reporter… Iar Lucy a fost fericită să-mi spună.

— Încă nici nu m-am uitat pe meniu, dar ai dreptate, o să comand somon. Îmi aştept încă soţia. De ce m-ai sunat? Ce vrei?

— Nu am mai primit ameninţări.

— Da?

— Mi-am ţinut promisiunea să stau în casă, dar acum că ameninţările au încetat, o să mă duc la *Hamilton.*

— Ascultă, mi-ai dat cuvântul, iar eu…

— Mă vor supraveghea doi agenţi FBI. O să ardă în purgatoriu pentru minciuna asta.

— Alee şi Jack?

Nu mă lăsa să spun asta.

— Da, domnule.

— Bine, atunci. O să-ţi dau drumul din cârlig. Mâine te aştept la birou.

Închise înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Era ciudat. Simţea junghiul vinovăţiei pentru minciuna pe care i-o spusese lui Bitterman, dar nu simţea nici urmă de vinovăţie pentru că nu-şi ţinea promisiunea faţă de Alee. Îl adora, dar el era agent FBI… şi nu el îi semna cecul de plată.

Sună la portar şi află că Gil era în hol, preluându-şi tura. Când o să coboare cu liftul, acesta va trebui să o conducă la hotel.

Să-l ia prin surprindere. Strategia perfectă.

Îşi luă poşeta, vârî în ea carneţelul şi cheile, apoi îşi luă reportofonul. Nu funcţiona. Decise că trebuia să-i schimbe bateriile, ceea ce nu avea în casă. Probabil că o să găsească la buticul hotelului, sau Regan avea precis câteva la îndemână; Aruncă reportofonul în poşetă împreună cu restul lucrurilor şi se duse în debara. Îşi luă bluza şi fusta ei Dolce Gabbana. De câte ori le punea, se simţea mai bine. Îmbrăcămintea nu îi influenţa Sophiei în mod deosebit starea de spirit, dar era o Dolce Gabbana şi nu cunoştea pe nimeni care să nu se simtă mai fericit, îmbrăcând rafinatele a ţinute ale designerului.

Îşi trase fusta, apoi bluza. Încă nu îşi încheiase nasturii, când auzi telefonul.

— Alo, răspunse ea grăbită.

— Ce cauţi acasă? o întrebă Regan. Eşti bolnavă?

— Nu. Lucrez. Mă documentez, răspunse ea.

— Dar de ce acasă?

— Aşa mi-a venit.

Până să apuce Sophie să-i spună că era în drum spre hotel, prietena ei izbucni.

— L-ai văzut? Eram sigură că o să mă suni cum o să-l vezi, dar cum n-ai făcut-o…

— Ce să văd?

— Asta-mi răspunde la întrebare. Uită-te şi sună-mă.

— Regan, la ce să mă uit?

— La filmul de pe YouTube. Tastează doar Jack MacAlister şi o să te ducă direct acolo.

— Mie nu-mi place Agentul MacAlister, aşa că de ce să vreau să-i văd filmul?

— Pentru că îl placi pe soţul meu şi apare şi el pe video. Uită-te, da? Şi de ce nu-ţi place Jack? Da, ştiu, este FBI şi-ţi cunosc aversiunea pentru…

— Nu-ţi uita vorba. Mă sună pe celular.

Sophie îşi fixă receptorul în scobitura umărului şi scormoni în uriaşa ei geantă, după celular.

— Sună-mă tu, spuse Regan.

— Nu, stai. Vreau să-ţi spun ceva.

Fireşte, celularul era în fundul poşetei.

— Ah, l-am găsit. Alo?

— Bună, Sophie.

Vocea bărbătească era veselă şi cunoscută, dar nu o putea plasa.

— Cine e?

— Îţi spun imediat. Nu vreau să stric surpriza.

— Ce surpriză?

— Uită-te afară pe fereastra din living şi o să vezi.

Chiar dacă ştia că era o cerere prostească, se duse în living şi spuse:

— Nu poţi doar să-mi spui? Sunt ocupată.

— Joacă sportiv. Trebuie să te uiţi, altfel n-o pot face. Mai încerca încă să păstreze un ton indignat. Se duse la fereastră şi privi afară.

— Altfel nu poţi face, ce anume?

— Asta.

Nu-i auzi ultimele cuvinte şoptite. Glonţul sparse geamul dublu şi o lovi în piept. Velocitatea o aruncă spre spate şi Sophie se prăbuşi pe jos.

JURNAL 260

TABĂRA DIN ARCTICA

Au trecut trei luni de când, în martie, am părăsit căminul nostru arctic iar acum, Kirk şi cu mine ne-am întors. Brandon şi Eric trebuie să sosească peste câteva săptămâni.

Lupii se împerechează în martie iar perioada de gestaţie este de doar şaizeci şi trei de zile. Spre încântarea noastră, Lucy are trei noi puişori şi este din nou hrănită de masculii care vânează pentru ea.

Unul dintre masculii mai bătrâni, cel pe care l-am botezat Lester, nu mai este în haită. Dispozitivul nostru de urmărire nu a indicat nicio separare, aşa că putem doar face speculaţii despre ce anume s-a întâmplat cu el.

În mod evident, tot Ricky este şeful. Noi i-am aproximat vârsta la vreo şase ani şi cum speranţa medie de viaţă la lupii arctici este de şapte ani, ne aşteptam să-l vedem mai moale, dar el pare mai viguros ca oricând.

Eric şi Brandon vor sosi la distanţă de câteva zile. De îndată ce voi avea ocazia să-l prind pe Eric singur, voi avea o discuţie cu el.

Ştiu ce face. Întrebarea este: va recunoaşte?

DOISPREZECE

TREBUIA SĂ SE UITE.

Sophie era furioasă mai ales pe propria ei prostie, deşi ar

fi preferat să moară decât să recunoască asta.

Era norocoasă că mai trăia. Glonţul nimerise exact în locul mortal, chiar sub încuietoarea din faţă a sutienului. Dar distanţa la care se afla trăgătorul de pe acoperiş şi vântul dinspre nord, tot mai puternic, au încetinit velocitatea glonţului, ca şi geamul dublu şi încuietoarea din metal greu a genţii ei. Glonţul a străpuns totuşi pielea, lăsând în urmă o gaură mică, perfect rotundă.

Având în vedere toate circumstanţele, era într-adevăr o rană minoră – cel puţin potrivit medicului de la camera de urgenţă care i-a pus diagnosticul chiar dacă se dădea cu spatele înapoi din separeu, ca să pună distanţă între el şi furia Sophiei. Asistenta doctorului chemase deja securitatea.

Sophie le înţelegea reacţia. În fond, ameninţase să o ucidă pe una din infirmiere, o femeie pe al cărei ecuson scria „Cursant Louanne“ şi dacă ar fi avut foarfecele în mână, probabil că Sophie şi-ar fi dus la capăt ameninţarea. Cursanta Norocoasa-Cu-Foarfecele nu îndepărtase cu grijă bluza Sophiei. Ah, nu. Folosise foarfecele ca să i-o taie, iar Sophie fusese prea ameţită ca să o oprească. Când a încercat să protesteze, femeia i-a zâmbit insolent şi a continuat să taie delicata mătase.

Bluza, nefiind încă închisă în nasturi, scăpase ravagiilor glonţului, dar acum era numai zdrenţe. Frumoasa, frumoasa ei bluză Dolce Gabbana, era distrusă. Sophie ştia că era o prostie, – poarte chiar o mică nebunie să iubească atât de mult bluza aceea, dar mai ştia că de fapt nu iubea atât bluza în sine. Cât ceea ce reprezenta aceasta. Era ultimul lucru pe care-l cumpărase din banii daţi de tatăl ei. O purtase deja de câteva ori, înainte de a deveni scrupuloasă şi pentru că nu era o achiziţie nouă, nu avea niciun fel de remuşcări să o poarte. Cum nu ar mai accepta să primească bani de la tatăl ei ca să-şi ia un cadou atât de extravagant, se îndoia că şi-ar mai putea permite vreodată ceva atât de luxos. Orice ban în

plus pe care-l economisea din salariul ei de mizerie mergea pe acţiuni de caritate. Pur şi simplu, aşa trebuia să fie. Nu era sigură de ce era atât de obsedată de asta. Poate că făcea penitenţă pentru presupusele păcate ale tatălui ei, sau poate că era propria ei încercare patetică de a limita consecinţele faptelor acestuia.

De îndată ce sora şi infirmiera au lăsat-o singură, Sophie se ridică şi îşi roti picioarele la marginea patului. Deşi îi făcuseră o injecţie ca să-i uşureze disconfortul, simţi o durere cumplită. Se chirci, apucându-se de cearşafurile din jurul ei, ca să nu pice în faţă. Auzi voci ridicate venind dinspre pupitrul asistentei, din hol. Bărbaţi care discutau aprins. Probabil doctorii şi personalul de serviciu, care se certau cine să se ocupe de ea.

Se simţi puţin jenată pentru scena pe care o provocase, dar ştia că avusese dureri. Se uită însă în jos, văzu resturile sfâşiate ale bluzei, îşi aminti de privirea obraznică a infirmierei şi se înfurie din nou.

Infirmiera Louanne trase perdeaua şi reveni să strângă resturile. Expresia ei era de-a dreptul urâtă. Îi trebuiră Sophiei câteva secunde ca să înţeleagă ce se petrecea cu Louanne.

Era o femeie acrită, care simţea că merită ceva mai bun. Avea o expresie dură, rea. Avea în jur de patruzeci de ani, aprecie Sophie, dar ochii înroşiţi şi nasul cu firişoare roşii sugerau un ficat care se apropia de optzeci. Parfumul greu, greţos, era, fără îndoială, turnat special ca să estompeze mirosul de alcool pe care-l adăuga aceasta băuturilor ei, în timpul pauzelor.

— Ştiu cine eşti, spuse Louane cu un sforăit trufaş.

— Foarte bine pentru tine. Şi acum pleacă.

— Numele tău nu este Summerfield. Este Rose. Louanne aproape că scuipă numele, ca şi cum ar fi fost cel mai scârbos dintre cuvinte. Se uită peste umăr ca să se asigure că nu

asculta nimeni, după care continuă:

— Nu mă poţi ameninţa şi apoi să scapi doar aşa. Nu eşti decât un gunoi. Ştii ceva? Banii tatălui tău sunt câştigaţi ca banii curvelor, iar cum tu eşti fiica lui, atunci eşti tot o curvă.

Cum Sophie nu reacţiona, mânia Louannei crescu.

— O să fii arestată. O să fac plângere, adăugă ea. Trebuie să te aresteze.

În continuare, nicio reacţie. Louanne deveni de-a dreptul furibunda.

— Ai face bine să-ţi ceri scuze.

Asta primi o reacţie.

— Scuze? Era o Dolce Gabbana, spuse Sophie, furioasă. Ga… banna.

— Perfect. O să spun la poliţie că ai dat în mine. Asta se cheamă „act de violenţă”.

— Nu, asta se cheamă minciună.

Un lucru bun despre agenţii FBI este acela că se pot face neauziţi, când au ei nevoie. Louanne se întoarse şi-l găsi pe Jack MacAlister stând exact în spatele ei.

Se uită înapoi la Sophie.

— Este cuvântul meu împotriva cuvântului tău.

Jack nu avea răbdare cu prostia.

— Alee, ai auzit asta?

Abia atunci observă Louanne insignele şi ecusoanele.

— Nu am vrut să spun nimic cu… Dar femeia asta nebună a ţipat la mine şi mi-am zis că nu era corect şi m-a ameninţat că mă omoară cu foarfecele, adăugă ea, dând din cap ca ieşită din minţi. Probabil că o să nege, dar aşa a făcut.

— Nu o să neg. Am ameninţat-o că o omor. Dă-mi foarfecele şi o s-o fac.

— Sophie, pentru numele lui Dumnezeu… începu Alee.

— Era Dolce Gabbana. Ai puţin respect.

— Este nebună.

Jack şi Alee nu scoaseră un cuvânt. Se uitau pur şi simplu

la femeie.

Louanne înghiţi şi începu să se bâlbâie:

— De fapt nu aveam de gând să fac plângere la poliţie. Dar s-a purtat cumplit cu mine. Efectiv cumplit. Iar eu nu încercam decât să-mi fac treaba. Oricum am rămas în urmă, aşa că mai bine plec. Există alţi pacienţi care mă apreciază mai mult.

Închise perdeaua la loc, respirând greu în timp ce se grăbea pe coridor. Amândoi bărbaţii aşteptară până când dispăru după colţ.

Alee spuse:

— Eu plec după Regan. Tu îi ţii companie Sophiei.

Jack se dădu un pas înapoi.

— Eu nu intru acolo. Mă duc eu după soţia ta.

Alee trase din nou perdeaua şi intră, apropiindu-se de patul Sophiei.

— Te doare tare?

— Nu, nu prea.

— Sophie, îmi pare atât de rău că ţi s-a întâmplat asta.

Simpatia din glasul lui o făcu să-i vină să plângă. Ridică mâna şi spuse:

— Nu fi drăguţ cu mine, oricum, nu încă. Sunt la capătul puterilor, Alee, efectiv la capătul puterilor.

Alee zâmbi la această dramatică atenţionare.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine. Ai făcut-o pe infirmiera aia să plângă.

— Presupun că o să trebuiască să găsesc o modalitate să trăiesc cu asta.

— Cred că partenerului meu îi este frică de tine.

Asta reuşi să o înveselească.

— Tu găseşti întotdeauna exact cuvântul care trebuie.

— Te-aş îmbrăţişa şi te-aş mângâia pe spate şi ţi-aş spune că totul o să fie bine, dar nu vreau să mă umplu de sânge.

— Îţi poţi arăta dragostea împuşcând pe cineva pentru

mine.

— Sigur, de ce nu?

— Cât mai trebuie să aştept? M-au băgat la raze X, m-au scanat la CAT, am fost înţepată şi scormonită. Am pierdut ceva sânge şi cred că restul mi l-au luat ei.

Simţi din nou greaţă. Adrenalina crescută din cauza furiei scăzuse la loc şi acum din piept îi iradia durere.

— Chirurgul se uită acum la radiografii. După care o să vină aici să discute cu tine.

— De ce nu mă întrebi ce s-a întâmplat?

— Ştiu ce s-a întâmplat. Cineva a tras în tine. Ştiu şi că nu puteai vedea trăgătorul. Era prea departe. Sunt câteva detalii pe care mi le-ai putea lămuri, dar astea mai pot aştepta până când te vor coase la loc.

— Agentul MacAlister merge cu tine peste tot?

— De fapt este invers. Eu am fost numit pe lângă el. Eu merg peste tot unde merge el. Dar asta s-ar putea schimba în curând. S-ar putea ca Jack să primească o permisie.

Nu se sinchisi să întrebe de ce.

— Amândoi ar trebui să plecaţi acasă. Asta nu este o problemă federală. Poliţia îmi va lua declaraţia.

— Nu plec nicăieri şi încă nu s-a decis dacă va rămâne o investigaţie locală sau federală. În afară de. Asta, vreau glonţul, de îndată ce-l vor scoate din tine.

Se cutremură la gândul ăsta.

— O să ţi-l trimit prin e-mail. Oftă şi adăugă:

— Vreau acasă.

Sophie nu şi-a amintit prea multe după asta. A apărut chirurgul cu o soră care i-a făcut o altă injecţie şi somnul i-a venit aproape instantaneu. Nu a ştiut cât timp a dormit, dar când a deschis ochii, se afla într-Un pat de spital, cu un perfuzor. Regan şi Cordie stăteau amândouă la fereastră şi vorbeau în şoaptă. Sophie ştia că erau îngrijorate.

— Aţi văzut-o? întrebă Sophie.

Jack stătea în uşă. Auzise întrebarea, care i se păru ciudată. De ce să fi crezut că prietenele ei i-au văzut rana? Sau poate le întreba dacă au văzut glonţul care provocase rana.

Dar se pare că şi Cordie şi Regan ştiau exact ce întrebase.

— Cine ar distruge în mod deliberat o Dolce Gabbana? E criminal ce s-a întâmplat, spuse Cordie.

— E doar o bluză, comentă Jack.

A spus exact ce nu trebuia.

— Era o bluză frumoasă, izbucni Regan.

— Avea valoare simbolică, adăugă Cordie, tu n-ai cum să înţelegi.

— O bluză simbolică, plină de sânge.

Regan oftă.

— Am fi putut încerca să o spălăm. Glonţul nu a sfâşiat-o Femeia aia care a tăiat-o este o barbară.

— Şi pentru asta ai ameninţat-o cu moartea? întrebă el adresându-i-se lui Sophie, în timp ce intra în salon. În fond, ce atâta tărăboi pentru o cabană?

— Gabbana, îl corectă Cordie.

Ştie ce este, îşi spuse Sophie, doar că râde de mine.

Jack ridică din umeri. Îi urmări reacţia, în timp ce-i întreba prietenele:

— De fustă i-aţi spus?

— Nu… nu fusta, se văicări Sophie. Iubeam fusta aia. Era…

Zâmbetul lui o făcu să se oprească brusc.

— Eşti un ticălos.

Zâmbi şi mai larg.

JURNAL 283

TABĂRA DIN ARCTICA

În sfârşit am avut ocazia să vorbesc cu Eric în particular.

Am insistat să vină cu mine și să ridicăm un adăpost temporar, ca să observăm lupii.

Nu am luat-o pe ocolite. I-am spus direct că aveam o probă cu sângele lui Ricky, una din primele prelevate, care arăta că la vremea aceea nu exista niciun hormon necunoscut, nici urmă, deși probele pe care le luase el prezentau nivele înalte al acestui misterios hormon.

Eric a recunoscut în final că făcuse experimente pe Ricky, dar a jurat că nu a injectat niciun alt lup. Știa că ce făcea avea să-i aducă necazuri, așa că m-a rugat să păstrez secretul până când voi citi datele strânse de el.

Am petrecut ore în șir luând-o iară și iară de la început, dar în final Eric m-a convins să particip la experiment. Dacă incredibilele lui afirmații se vor dovedi a fi adevărate, înseamnă că a descoperit un drog minune.

TREISPREZECE

ÎN SEARA URMĂTOARE, SOPHIEI I S-A DAT drumul acasă. Regan a pledat să vină să stea la *Hamilton,* iar Cordie a încercat să o convingă să se mute cu ea, în casa ei din piatră, a cărei renovare încă nu se terminase. Sophie. Le-a refuzat cu amabilitate ofertele, insistând că se va simți foarte bine acasă. Voia să doarmă în patul ei. Va avea protecție zi și noapte, până când îl vor prinde pe lunetist.

Alee a insistat să o conducă el acasă, ceea ce însemna că va avea o a doua escortă, pe Jack MacAlister.

Odată acasă și schimbată în pantaloni de gimnastică și o flanelă veche, putea, în sfârșit, să se relaxeze. Se așeză pe canapea, își puse picioarele pe măsuță și scoase un oftat de ușurare.

— Ai vorbit cu detectivul Morris? l-a întrebat ea pe Alee. I-am uitat numele mic.

Alee zâmbi.

— Vrei să spui detectivul Morris Steimbeck?

— Steimbeck, ca scriitorul?

— Ca detectivul care se ocupă de cazul tău şi nu, nu am vorbit cu el, încă. O să-l sun mâine dimineaţă.

— De curiozitate, de ce nu a primit John Wincott cazul? Este detectiv şi este şi prieten cu tine.

— Nu i s-a dat lui John, explică Alee.

— Deci localii se ocupă de caz? Nu-l preiei tu? întrebă Jack.

— Am vrut, dar John mi-a spus că Steimbeck e un detectiv bun şi că eu ar trebui să mă retrag şi să-l las să-şi facă treaba.

— Dacă voiai cazul, trebuia să-l iei, spuse Jack.

— Nu, sunt prea implicat. Sophie este o prietenă bună de-a noastră. Dar dacă Steimbeck nu mă ţine la curent, atunci pot face valuri.

Câtă aroganţă. Dacă nO ar fi simţit pulsaţii în incizie, poate că ar fi râs. Oare toţi bărbaţii erau aşa de aroganţi şi de cocoşi ca aceştia doi? *Dacă Steimbeck nu mă tine la curent, fac valuri?* Ah, Doamne. Puterea. Despre asta era vorba? FBI-ul se dă mare faţă de poliţie? Alee era vanitos, dar cel puţin era bine intenţionat.

În timp ce Alee şi Jack continuau să discute probleme teritoriale, Sophie îşi luă sacul. Plecase de la spital cu un antibiotic, pansamente suplimentare şi analgezice. Sosise timpul să ia o pastilă.

Alee se întoarse spre Sophie.

— Vorbeşte-mi despre Steimbeck. Ce crezi despre el, voi el să ştie.

— Pare că ştie ce face. A fost foarte meticulos. Şi a pus o groază de întrebări.

— Nu prea erau multe de spus, nu? întrebă Jack, înainte de a dispărea în bucătărie. Sophie îl auzi scotocind prin dulăpioare.

— Ce caută? îl întrebă ea pe Alee.

— Mâncare. Murim de foame.

— Sunt nişte morcovi în frigider, strigă ea.

ÎI auzi pe Jack râzând. Reveni în living cu pungi cu cartofi prăjiţi şi covrigei, cu două sticle cu apă şi o cola dietetică. Îi întinse lui Alee covrigii şi o sticlă cu apă.

— Nu puteai vedea lunetistul, spuse el aşezându-se lângă ea pe canapea, – era prea departe. Îşi aruncă pantofii şi îşi ridică picioarele pe măsuţă, lângă ale ei.

— Te simţi confortabil? întrebă Sophie.

— Încep.

Era clar că omul ăsta nu pricepea sarcasmul.

— Ai dreptate. Nu l-am văzut pe cel care a tras. A trebuit să-i spun lui Steimbeck despre ameninţări şi mi-a cerut să-i dau nume de oameni care ar vrea să mă omoare.

— Pariez că e o listă lungă, comentă Jack nonşalant, în timp ce desfăcea punga cu chipsuri.

— Nu este amuzant, ripostă ea. I-am spus detectivului că toată lumea mă iubeşte, că sunt bună şi drăguţă şi că nimeni n-ar vrea să-mi facă vreun râu. Poate doar infirmiera Louanne, îşi spuse ea, şi doctorul de la urgenţă. Îl făcuse să tremure de frică. Şi, ah da, cretinul care s-a dat la ea în tren, acela care nu voia să considere nu-ul, un răspuns. Mai era şi femeia de la butic…

— Mă rog, poate că e o listă mai lungă, recunoscu ea. I-am spus detectivului că la închiderea companiei *Kelly'fs,* când a ieşit la lumină că fondul de pensii s-a evaporat, au fost mulţi angajaţi furioşi. Îi poţi blama? Contau pe banii aceştia pentru bătrâneţe. Întâmplător, tatăl meu a avut un pachet mare de acţiuni la una din companiile care deţineau fondul de acoperire, în care au fost investiţi banii. Cum s-a volatilizat fondul, toţi au început să-l arate cu degetul. Sunt sigură că ai văzut conferinţa de presă unde s-a înfiinţat imediat CEO, ca să spună minciuni cum că tatăl meu a luat banii, înainte de căderea fondului.

— CEO nu s-a înfiinţat imediat ca să spună aşa ceva,

Sophie. Au fost suficient de deştepţi ca să evite să fie acuzaţi de calomnie.

— A dat de înţeles asta, ceea ce este la fel de distrugător, contracara ea. Nu crezi că au fost oameni care l-au crezut? Şi poate că aceşti oameni vor. Să-i plătească tatălui meu poliţa. Toată lumea vrea un ţap ispăşitor. Nimeni nu vrea să fie răspunzător pentru ceva ce se întâmplă rău. Când Congresul îi strânge cu uşa, găsesc câţiva ţapi ispăşitori ca să dea satisfacţie oamenilor, deşi ei sunt responsabili. În cazul acesta, tatăl meu este ţapul ispăşitor, pur şi simplu pentru faptul că a făcut în trecut câteva afaceri discutabile.

— Atunci oamenii aceia vindicativi ar trebui să se răzbune pe tatăl tău, nu pe tine, spuse Jack.

— Lasă-l pe tata în pace.

Jack observă că Sophie avea probleme să deschidă borcanul cu medicamente.

— Nu-l putem lăsa pe tatăl tău deoparte. El se află chiar în mijlocul afacerii.

— Nu am de gând să discut despre tata nici cu tine şi nici cu altcineva.

Jack o lăsă baltă. Nu era momentul să o enerveze. Arăta palidă şi mâinile îi tremurau când îi dădu înapoi borcanul deschis. Ar fi împrăştiat pastilele pe canapea dacă nu i l-ar fi luat din nou.

— Ascultă, de vreme ce nu aţi vorbit cu detectivul Steimbeck, spuse Sophie, poate că ar trebui să vă spun ceva… Nu continuă. Îi era greu să explice şi se gândi că ar fi poate totuşi mai bine să-l lase pe Steimbeck să le spună.

Alee şi Jack aşteptară să continue.

— Câte? întrebă Jack, ridicând borcanul cu medicamente. Şi cui vrei să-i spui? Lui Alee sau mie?

Sophie întinse mâna, surprinsă să vadă cât de rău tremura.

— Una, te rog, şi presupun că trebuie să vă spun

amândurora, de vreme ce vă aflaţi aici. Nu vreau să fiu necioplită.

— Vaporul ăsta a plecat de mult. Jack se uită la eticheta de pe borcan. Chestiile astea nu sunt prea tari. Precis nu vrei două?

— *O pastilă* îmi ajunge să înghit. Te-ai prins? Tu eşti cealaltă pastilă, spuse ea, zâmbind.

— Ţi-au făcut cumva raze X la cap, cât ai stat în spital? contracara Jack.

Se auzi soneria şi Alee sări să răspundă.

— Era şi timpul.

— A venit deja echipa de pază? întrebă Sophie.

— Nu, Gil nu vine până la nouă. Sper că sunt Regan şi Cordie, cu mâncarea. Mor de foame.

Jack se ridică să ajute. Cordie îi dădu o pungă de la băcănie şi Regan îi pasă soţului ei fripturile.

Sophie strigă de pe sofa:

— Mi-ai adus bateriile?

— Aşa cum mi-ai cerut, răspunse Regan în timp ce umplea frigiderul, le pun pe bufet.

Lui Sophie nu îi era foame, dar Cordie o convinse să bea puţină supă fierbinte de la restaurantul chinezesc din josul străzii. Supa gustoasă o învioră.

Prietenele Sophiei se aplecară deasupra ei. Cordie îşi puse dosul palmei pe frunte, ca să se asigure că nu avea febră, iar Regan îi aranjă pernele de la spate şi îi aşeză o pătură pe umeri.

— A fost o operaţie *minoră,* protestă Sophie. Minoră, repetă ea. Într-o săptămână îmi scot firele, după care revin la normal. M-aş putea chiar întoarce la haltere.

— Când ai făcut tu vreodată haltere? întrebă Cordie.

— Ziceam doar că aş putea.

— Cu ce te mai pot ajuta? întrebă Regan.

Sophie se uită prin cameră. Draperiile, erau închise, poate

pentru prima dată într-un an şi asta îi aminti de glonţul care făcuse geamul ţăndări.

Alee îi urmări privirea. Cei doi terminaseră de mâncat şi stăteau acum răsturnaţi în fotoliile uşoare care flancau şemineul Sophiei.

— Gil s-a ocupat de fereastră. A adus oamenii azi dimineaţă, devreme.

— Poate c-ar trebui să mă mărit cu omul ăsta. Este atât de eficient, spuse Sophie.

— Ce să mai fac? întrebă Regan.

— Ai putea pune cumpărăturile la loc, după care să te duci acasă. Mă zăpăceşti cu grija ta. Sunt bine.

Cordie o urmă pe Sophie în dormitor şi ar fi mers după ea şi în baie, dacă Sophie nu ar fi închis repede uşa. Îşi schimbă pansamentul şi rămase surprinsă să vadă că incizia nu arăta deloc râu. După ce se spălă pe mâini şi pe faţă, luă un tub cu cremă hidratantă şi deschise uşa. Izbucni în râs. Cordie îi făcuse patul şi-i umflase pernele.

— Vrei să te culci acum?

— Dumnezeule Mare. Nu, nu vreau să mă culc. A fost o operaţie minoră, repetă ea. Nici nu este încă şapte şi am o mulţime de treabă.

Cordie o urmă înapoi pe sofa.

— Trebuie să-l sun pe Domnul Bitterman. Unde este telefonul fără fir? Ştiu că e îngrijorat, spuse Sophie.

— Am vorbit eu cu el, răspunse Alee. M-a sunat pe mobil când a auzit că ai fost împuşcată şi l-am asigurat că eşti bine.

Sophie dădu din cap.

— Cordie, le-ai trimis e-mailuri la toţi, să ştie că sunt bine?

— Da

— Pe cine ai anunţat? întrebă Alee. Părea uşor curios.

— Familia şi prietenii, spuse Cordie.

— Dar pe tatăl ei? Pe el l-ai anunţat?

Regan îi aruncă soţului ei „privirea aceea“, pe care el o

ignoră complet.

— Chiar am vrea să stăm de vorbă cu el. Poate l-am invita la o bere… spuse Jack.

— Este un om greu de prins, adăugă Alee.

— Circulă mult Tatăl meu este un om ocupat. Iar acum e plecat din ţară.

Cordie şi Regan ştiau cât de greu îi era Sophiei să vorbească despre tatăl ei, aşa că schimbară subiectul.

— Unul din copiii mei a încercat să arunce în aer laboratorul, râse Cordie.

Sophie îi explică lui Jack:

— Cordie predă chimia la liceu. Nu ţi l-a aruncat imul din ei în aer şi anul trecut?

— Oarecum.

Jack zâmbi.

— Cum poate cineva să arunce un laborator *oarecum* în aer?

— Este complicat

Cordie se uită la Regan şi clătină din cap înspre Sophie, semn că era rândul ei să ţină conversaţia departe de Bobby Rose.

— Nu o să uit niciodată zgomotul acela, izbucni Regan.

— Ce zgomot? întrebă Sophie. Îşi aminti că nu-şi luase antibioticul şi încerca acum să deschidă flaconul prevăzut cu siguranţă, pentru copii.

— La telefon, am auzit o detunătură şi zgomot de sticlă spartă şi apoi o căzătură.

Sophie nu avea răbdare pentru flacon şi fără să se gândească ce face, i-l întinse lui Jack. Acesta îl deschise; mai putea deschide unul.

— Sophie, am crezut că ai murit, spuse Regan şi ochii i se umplură de lacrimi. Chiar am crezut asta. Am sunat la nouă-unu-unu, de la unul din telefoanele din casă şi l-am sunat pe Alee de la altul. Dar ţineam celularul deschis, sperând că o

să-mi răspunzi. M-ai auzit când te strigam?

— Nu, nu te-am auzit

— Cum te-ai descurcat cu trei telefoane deodată? o întrebă Cordie.

— Nu ştiu cum am făcut-o, dar am făcut-o. Alee şi Jack se aflau într-o şedinţă şi de obicei secretara nu-i întrerupe, dar eu nu aveam prea multe de explicat. Cred că am speriat-o, strigând că ai fost împuşcată..

Alee se întinse după Regan şi o trase în poala lui.

— A ajuns la spital înaintea ta, Sophie, spuse el.

Regan îşi tapotă ochii.

— O să mă duc acasă şi o să-i trag un plâns pe cinste.

Alee o bătu uşor pe mână.

— De ce nu-i dai drumul chiar acum? Altfel nu o să ajungi înapoi la hotel cu ochii uscaţi.

Sophie râse. Regan putea plânge din orice. Era într-adevăr impresionant. Când erau la şcoala elementară, Cordie şi Sophie se întreceau care din ele o făcea prima să plângă. Sophie spunea mereu o poveste tristă inventată de ea, în timp ce Cordie cânta întotdeauna un cântec trist. Gândindu-se acum la asta, ce făceau ele nu era prea frumos. Nostim, dar nu frumos. Ciudat moment pentru asemenea amintiri. Poate că pastilele de durere să aibă fie explicaţia.,

— Îmi pare rău că te făceam să plângi când eram mici, spuse Sophie, simţindu-se dintr-o dată vinovată.

— Când ai făcut-o să plângă? întrebă Alee.

— Tot timpul, recunoscu şi Cordie.

— Până m-am prins, spuse Regan dând din umeri. Se duse în antreu să-şi ia puloverul şi geanta. Se întoarse apoi spre Cordie:

— Te duc acasă, dacă vii şi tu acum.

— Dacă Sophie nu mai are nevoie de mine…

— Vă rog, plecaţi. Vă implor chiar, dar să-i luaţi şi pe ăştia doi cu voi.

Mai trecură cinci minute până când prietenele ei ajunseră la uşă. Regan se mai întoarse o dată:

— Mă întreb cine oare a fost la telefon când ai fost împuşcată? Dar indiferent cine a fost, precis că s-a speriat şi el de moarte.

— Ah, da, despre asta… o să vorbim mâine.

Alee şi Jack nu au sesizat subtilitatea răspunsului ei evaziv. Păreau să fi prins rădăcini în fotoliile lor.

Odată Regan şi Cordie plecate, Sophie se întoarse spre ei.

— Ar trebui să plecaţi şi voi acasă, sugeră ea.

— Îl aşteptăm pe Gil, spuse Alec.

— *Amândoi?*

— Eu îl duc pe Jack acasă, aşa că da, amândoi.

— Cine era la telefonul mobil? întrebă Jack. Acum devenise curios.

— I-am explicat deja totul detectivului Steimbeck.

— Ce i-ai explicat? Cine era? întrebă Alee.

Ezitase până acum să le spună, dar se gândi că devenise inevitabil. Nu avea cum să scape.

— Bărbatul care a tras în mine.

JURNAL 290

TABĂRA DIN ARCTICA

S-a întâmplat ceva cumplit cu haita. Ieri a murit Allie, una dintre femele. Am observat noi că fusese neobişnuit de liniştită în ultimele două zile, dar nu am acordat prea multă atenţie acestui lucru.

Eric m-a luat deoparte ca să mă asigure că el nu avea nicio legătură cu moartea lui Allie. Îl cred, dar o să mă simt mai bine când nu o să găsesc niciun hormon neobişnuit în sângele acesteia.

Alţi doi lupi prezintă simptome. Presupunem că motivul

este un virus, pe care însă nu l-am putut identifica. Ne simţim cu toţii neajutoraţi şi ne rugăm ca ceilalţi să rămână sănătoşi.

PAISPREZECE

— DAR ŞI VOI V-AŢI FI UITAT, PROTESTA SOPHIE.

— Eşti nebună? spuse Alee. Nu, eu nu m-aş fi uitat. Tu te-ai fi uitat, Jack?

— Fireşte că nu.

Sophie îşi mută privirile de la Unul la altul.

— Ah, haide. Dacă te sună cineva şi vocea acestuia ţi se pare cunoscută şi omul îţi spune că nu vrea să strice surpriza…

Cei doi aveau un aer atât de uluit, încât Sophie încetă să mai încerce să-şi justifice acţiunile.

— Reacţionaţi aproape la fel ca detectivul Steimbeck, spuse ea.

— L-ai întrebat şi pe el dacă *el* s-ar fi uitat pe fereastră?voi Jack să ştie.

— Întâmplător, l-am întrebat.

— Şi? insistă Jack, văzând că nu continua.

— Şi mi-a spus că nu s-ar fi uitat, recunoscu ea fără plăcere. Doar este detectiv criminalist. Ce altceva mi-ar fi putut spune?

— Ai uitat de ce a vrut şeful tău să lucrezi acasă? Ai uitat de ameninţări? interveni Alee.

— Nu, nu am uitat. Dar pur şi simplu nu le-am luat în serios, spuse ea liniştită.

— De ce nu?

— Primesc tot timpul ameninţări – cel puţin de fiecare dată când apare tata la ştiri, fiind acuzat pe nedrept de un delict sau altul. Aş mai adăuga faptul că nu a fost niciodată condamnat.

— Ce fel de ameninţări primeai în trecut? întrebă Jack.

Sophie ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Chestiile obişnuite. „Te urăsc“, „O să te fac să-ţi pară rău“, „O să-ţi iau capul“… bla, bla, bla…

— I-am spus să le declare imediat cum le primeşte, îi spuse Alee lui Jack.

Sophie zâmbi, în derâdere:

— Cui, poliţiei? Ca să se învârtă în jurul meu mai mult decât o face deja? Pentru ce? Ameninţările încetează întotdeauna într-o săptămână, două. Alee, nu am de gând să-mi trăiesc viaţa în frică.

— Ce altceva ţi-a mai spus cel care a tras, înainte de a te uita pe fereastră? întrebă Jack.

— Joacă sportiv". L-am întrebat cum îl cheamă iar el mi-a spus „joacă sportiv". Mi-a spus şi că nu vrea să-mi strice surpriza.

— Aşa că te-ai uitat, suspină exasperat Jack dând din cap.

— Evident

— Hmm… Da, presupun că a fi împuşcat poate fi o surpriză.

— Nu ajută la nimic să fii sarcastic.

Stând aşezat în fotoliul din faţa ei, Jack se lăsă în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Deci, dacă te-aş ruga să joci sportiv, ai fi gata să faci orice aş vrea eu?

Sophie nu-i aprecie atitudinea. *Dacă asta ar implica să te împuşc, probabil că da.*

Alee voia ca ea să continue.

— Ziceai că vocea ţi se părea cunoscută.

— Oarecum. Era foarte vesel şi m-a dus cu gândul la un vânzător. Am crezut atunci că mai auzisem vocea aceea, dar acum nu mai sunt sigură.

— Prima oară când mai primeşti o ameninţare, mă suni imediat. Clar? Tonul lui Alee era dur.

— Pot să am şi singură grijă de mine.

Îşi dădu seama că nu spusese ce trebuia, mai ales că tocmai fusese externată de la spital şi se îngrijea de o rană făcută de un glonţ. Alee arăta ca şi cum ar fi vrut să o facă să se trezească la realitate. Expresia lui Jack era şi mai cumplită.

— Nu te mai uita aşa la mine.

— Cum mă uit? întrebă Jack.

— Ca şi cum aş fi o idioată.

— Atunci am reuşit. Asta-i bine.

Ce voiau de la ea? Adevărul? Pe ăsta nu-l vor avea. Normal că era speriată şi atât de obosită, obosită să pretindă că toate ameninţările astea nu o preocupau. Amândoi aşteptau de la ea pocăinţă.

— Bine. Recunosc. Nu am fost precaută.

Jack dădu din cap aprobator şi se întoarse spre Alee. În timp ce acesta recita o litanie despre toate lucrurile oribile care i s-ar putea întâmpla dacă nu va fi mai atentă, râmase tăcută, studiindu-l. Chiar că era un ticălos, îşi spuse ea.

Păcat că era aşa de al naibii de sexy. Nu-i venea să creadă că era realmente atrasă de el. Dar de ce nu? Era un specimen fin de masculinitate – înalt, cu umeri laţi, muşchiulos. Avea păr des, brunet, un chip cizelat şi ochi pătrunzători şi zâmbetul lui de băiat rău îi făcea stomacul să-i tremure când se uita la ea într-un anumit fel.

Ştia că şi el era atras de ea. Felul cum o studia era al naibii de personal, pentru un agent FBI. O privea aşa cum se uită un bărbat la o femeie care-l interesează. Ştia şi că nu voia să o dorească. Luând în consideraţie faptul că îşi spunea despre ea că era o imbecilă cu gură bogată şi luând în consideraţie cu cine era rudă, cine l-ar fi putut blama pentru asta?

Îl studie mai bine pe Jack MacAlister în timp ce acesta continua să discute cu Alee, fără ea. Oare ştia că era atrasă de el? Spera că nu. Ah, Dumnezeule. FBI. Ce se petrecea cu ea? Ce se întâmplase cu standardele ei?

Presupuse că s-ar fi putut culca cu el. Ar fi doar sex, mult sex sălbatic, uluitor, pasionat. Dar fără dragoste. Nu-şi putea permite să se îndrăgostească. Trebuia să-şi protejeze inima. Ea nu era o femeie ca toate celelalte. Ea nu ar fi putut niciodată să se mărite şi să aibă copii… nu cu povestea ei de familie.

Sex animalic, nebun… fără promisiuni… nimic nu era rău în asta, nu?

Ei… FBI. *Încetează, Sophie,* se dăscăli ea. Precis a înnebunit, dacă se gândea la asemenea lucruri. FBI. De ce nu părea să-şi amintească asta, când se uita la el?

Trebuia să-şi ocupe mintea cu altceva, ca să nu mai aibă timp să se gândească la înclinaţiile ei perverse pentru bărbaţi. Era la fel ca în cazul unei cure de slăbire. Ori de câte ori ţinea regim, trebuia să-şi găsească mereu ceva de făcut ca să nu se gândească la îngheţata Häagen-Dazs, cu bucăţi de ciocolată, din fundul congelatorului ei. E drept, de obicei săpa în ea şi o mânca oricum, dar era decisă să nu sape şi în Jack. Asta era o poftă căreia i-ar putea rezista.

William Harrington. Cu toată nebunia din ultimele douăzeci şi patru de ore, efectiv uitase de el. Da, acesta era un mister asupra căruia se putea concentra. Ce se întâmplase cu el? Şi de ce se dusese la Prudhoe Bay? Acolo a plecat când a părăsit cursa? Atunci de ce i se spusese că a plecat în Europa? Ceva nu mergea aici, dar ce anume?

Sophie nu era sigură cum să procedeze. Se gândea că ar putea să stea de vorbă cu Alee. I-ar putea povesti cum l-a cunoscut pe Harrington şi circumstanţele bizare care îi înconjurau moartea, dar ce i-ar putea sugera Alee? Că a fost o moarte accidentală? Un mod oribil de a muri, dar totuşi un accident?

Trebuia să vorbească cu Domnul Bitterman. Acesta era un expert în verificarea surselor şi precis o să ştie cum ar trebui ea să-şi conducă investigaţiile. În fond jucase în ligile mari,

lucrând la cele mai prestigioase ziare din lume, vreme de mai bine de douăzeci de ani. Trebuie să-l sune.

Alee şi Jack îşi terminaseră discuţia despre ea, iar Alee trimitea acum mesaje pe iphone.

— Alee, crezi că cineva mi-ar putea asculta convorbirile telefonice? întrebă ea.

Îi răspunse fără să-şi ridice privirea.

— A verificat Gil. Este convins că nimeni nu-ţi ascultă linia. De ce întrebi?

— Eram curioasă, atâta tot. Agent MacAlister, trebuie să ajungi undeva? Te uiţi tot timpul la ceas.

— Nu crezi că e timpul să începi să-mi spui Jack? Şi nu, nu am niciun plan care nu poate fi schimbat. O să dau doar un telefon scurt:

— Alee, pentru Dumnezeu, du-l pe Jack la maşina lui. Să nu rateze întâlnirea. Este nepoliticos din partea lui să o contramandeze la ora asta. În plus – nu se putu ea abţine – am auzit că anumite servicii de escortă de calitate te amendează pentru contramandări în ultima clipă.

Jack îi flutură un zâmbet şi spuse:

— Nu putem pleca până nu vine Gil.

Chiar atunci se auzi soneria. Jack izbucni în râs.

— Jur că nu am programat asta.

Gil venise cu două ore mai devreme. Se năpusti înăuntru, cărând trei cutii mari de pizza, cu două seturi de câte şase sticle de bere *Kelly'fs Root,* balansând precar deasupra celorlalte.

— Fă-mi loc, Alee. Trebuie să mâncăm pizza asta cât este bună şi fierbinte şi să bem mineralele astea cât sunt bune şi reci. Ei, Sophie, draga mea, cum te mai simţi? Ai chef de o felie sau două?

— Poate mai târziu. De unde ai făcut rost de *Kelly'fs*?

— De pe piaţa neagră, răspunse el, zâmbind.

— Ţi-ai făcut atâtea probleme să vii cu mâncare caldă,

spuse ea. Voia să mai adauge că era păcat că Jack şi Alee mâncaseră deja iar Regan şi Cordie plecaseră, dar Jack îl urmă pe Gil la masă, în timp ce Alee se duse la bucătărie după şerveţele.

— De care ai adus? întrebă Alee.

— Tu ce crezi, de care? Setul complet, normal. Dacă e comestibilă, poftă bună.

Sophie traversa camera şi îl dădu pe Jack deoparte ca să examineze pizza enormă pe care tocmai o deschidea Gil.

— Chiar o să mănânci din nou? întrebă ea uitându-se la Jack.

Jack se uita în jos şi simţi brusc cum i se leagă limba. La naiba, era frumoasa foc. Chiar şi aşa, fără urmă de machiaj, tot grozav arăta. Seducătoare până la Dumnezeu. Alta dată, într-un alt loc, ar fi făcut o mişcare.

— Poftim? spuse el încercând să-şi amintească ce îl întrebase.

— Am întrebat dacă o să mănânci iar.

— Da, normal că o să mănânc. Este pizza. Trebuie să o mâncăm fierbinte.

— E ca un viciu, Sophie, spuse Alee.

E mai mult lăcomie, se gândi ea. Îi lăsă la festinul roman, care părea să semene cu un eveniment orgasmic şi se duse la bucătărie să-şi facă un ceai. Văzu pachetul cu baterii şi îşi aminti de reportofonul digital pe care-l folosise la interviul cu Harrington. În seara asta, indiferent ce s-ar întâmpla, o să asculte fiecare cuvânt pe care-l spusese Harrington. Era cea mai potrivită penitenţă pentru faptul că îl făcuse narcisist. *Era* un narcisist, dar acum îi părea rău că spusese acest lucru.

Dar acum va fi atentă. Trebuia să fi spus ceva relevant despre Prudhoe Bay, în timp ce ea era cu gândurile aiurea şi poate că menţiunea va explica unde, când şi de ce. Bietul om murise şi Sophie îşi jură să nu se plângă în timp ce îl va

asculta trăncănind într-una despre cele douăzeci şi patru de curse ale sale. Şi, ah, da, povestind saga băşicilor lui. Nu va da repede înainte la nimic din toate acestea, indiferent cât de mult ar simţi nevoia. Oftă. Bietul om mort. Acest sărman, plictisitor până la Dumnezeu, om mort.

Sorbi din ceai şi intră în dormitor să-şi ia reportofonul. Ştia că îl lăsase pe măsuţă, dar nu era acolo. Uitându-se prin sertare, îşi aminti că îl băgase în sac. Exact înainte de a suna Regan. Ah-ah. Totul îi revenea acum în minte. Îşi aminti cum ţinea geanta, îşi aminti de telefonul care o întrerupsese şi apoi acel infam „Joacă-Sportiv“ vorbindu-i cu vocea aia atât de veselă.

Amintirea o făcu să se înfioare. Sacul trebuia să fie în living.

Dar nu era.

— Alee, mi-ai văzut sacul? Cel din piele roşie…

Se uită din nou prin cameră.

— Îl ţineam în mână când am fost împuşcată. Trebuie să fie aici.

— L-am văzut, spuse Gil cu gura plină de pizza. Era pe jos, chiar acolo, lângă fereastră, adăugă el fluturând o felie de pizza, pe jumătate mâncată, în direcţia aceea, era plin de sânge.

— Plin de sânge? Nu, nu sacul meu Prada!

Jack se uită la Alee, făcându-i acestuia un semn cu capul spre Sophie.

— O să fie cum a fost cu bluza cabana?

Sophie îl auzi.

— Era o Dolce Gabbana, iar sacul din piele roşie, Prada, este ceva asemănător.

— *A fost* ceva asemănător, o corectă Jack.

Îi veni să înjure. Se prăbuşi în scaunul de lângă Jack.

— A fost? Poţi să-mi explici ce înţelegi prin asta?

— Cred că ai putea spune că Prada ţi-a salvat viaţa.

Glonţul a trecut prin închizătoarea ei, înainte de a ajunge la tine.

Sophie se lăsă pe spate.

— Perfect „o pot repara. Dacă pielea nu este pătată… dacă pot scoate sângele… unde este?

— Nu este aici, îi răspunse Alee.

— Face parte din obiectele de la locul crimei, aşa că a fost luat la laborator, îi explică Gil.

— Îl vreau înapoi. Am reportofonul în el şi portofelul cu actele şi, ah, Doamne, cărţile mele de credit.

— O să-l sun pe Steimbeck mâine dimineaţă, promise Alee terminându-şi pizza şi începând să strângă masa.

Sophie căscă. Analgezicele o făceau somnoroasă şi era terminată.

— Voi doi nu aveţi un loc mai bun unde să fiţi acum? Poate aveţi de prins nişte băieţi răi.

— Eu, nu, răspunse Jack. Eu unul probabil că o să-mi iau o învoire. Dacă da, atunci o să caut o plajă izolată, unde este cald tot anul şi o să stau într-un hamac. Urăsc frigul şi Chicago e deja pe calea asta.

— Bine, sunt sigură că o să te distrezi de minune. Acum, pe mine vă rog să mă scuzaţi. Aş vrea să mă culc.

— Eu şi Jack plecăm, spuse Alee, dar Gil o să rămână aici peste noapte.

— Dar… începu Sophie.

— Nu comenta cu mine pe tema asta, Sophie, o avertiză Alee.

Gil îi făcu cu ochiul.

— Canapeaua asta mi se pare cât se poate de confortabilă.. Promit să fiu tăcut ca un şoricel. Nici nu o să ştii că sunt aici.

Sophie renunţă, fără convingere. Nu mai avea energia să se certe.

După ce încuie uşa în urma lui celor doi, se duse la debaraua cu lenjerie ca să-i aducă lui Gil o pătură şi o pernă.

Se duse apoi la bucătărie şi stinse luminile, după care o luă spre dormitor. Livingul eră iluminat de televizorul pornit. Gil se uita la un meci de baschet, cu sonorul închis.

— Noapte bună, GâL. Şi mulţumesc, spuse ea.

— Noapte bună Sophie, draga mea, îi răspunse acesta cu un căscat.

Sophie îşi puse cămaşa de noapte şi se aşeză pe marginea patului. Era atât de obosită încât abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Ceasul de pe noptieră arăta 11.30. Nu se putea culca la ora asta. Trebuia să stea trează încă o jumătate de oră, aşa că luă o revistă şi începu să citească, într-un târziu, la 11:55, se dădu încet jos din pat. Merse în vârful picioarelor la uşă şi o întredeschise puţin. Gil sforăia din toate puterile. Închizând încet uşa la loc, traversă încăperea şi intră în dresing, puse alături pe jos o stivă de cutii cu pantofi şi dădu la iveală un mic panou de lemn. Cu câteva lovituri, acesta se desprinse. În spatele lui se afla o cavitate de mărimea unui roman de buzunar.

Bagă mina înăuntru şi scoase de acolo un mic telefon celular. Privind în încăperea în direcţia noptierei, se încruntă ca să vadă ceasul. Acesta arăta acum 11:59., Aşteptă.

Fix la miezul nopţii, telefonul vibră în mâna ei.

Sophie îl deschise repede şi-l duse la ureche.

— Bună, tată.

JURNAL

TABĂRA DIN ARCTICA

Nu pot desene cât suntem de consternaţi, cu toţii. Lucy, ceilalţi adulţi, puii, s-au dus cu toţii. Singurul supravieţuitor este Ricky.

Şi Ricky se află în anticamera morţii. Eric i-a convins pe Brandon şi Kirk să se întoarcă la bază. Imediat după plecarea

acestora, Eric l-a sedat pe Ricky şi atunci, cu ajutorul meu, i-a mai făcut acestuia încă o injecţie cu K-74. Eu am insistat să mărească doza.

După câteva ore de la injectare, Ricky era în picioare şi puternic ca întotdeauna. Remarcabila lui revenire, într-un timp atât de scurt, i-a uluit pe Brandon şi Kirk.

Pentru prima dată am văzut emoţie la masculul nostru alfa. Ricky a intrat într-un doliu profund, după pierderea familie. Nu lăsa impresia că-şi va reveni şi urla a jale până târziu în noapte; ziua, umbla într-una.

CINCISPREZECE

TOTUL O SĂ FIE BINE, MĂ ROG, POTRIVIT tatălui ei care, nouăzeci şi nouă la sută din dăţi, avea dreptate. Lucrurile aveau felul lor de a sfârşi bine şi aşa cum îi amintea el mereu, găseşti o luminiţă la capătul tunelului. Doar că străbaterea acestui tunel ca să ajungi la lumină, era întotdeauna atât de plină de suferinţă.

Împuşcarea ei era exemplul perfect. Ce bun posibil putea ieşi din asta? Este prea devreme să ştie, îşi spuse ea, dar alese să-şi creadă tatăl şi să îmbrăţişeze felul lui optimist de a privi viaţa. Sophie credea acum că începuse să-i îmbrăţişeze şi o altă filosofie: să-şi ia revanşa. Sophie va saluta ocazia de a trage în cel care a tras în ea. Să vadă cât de mult o să-i placă *lui.*

Tatăl ei i-a promis la telefon că angajaţilor de la *Kelly'fs* li se va face dreptate şi ea avea încredere în el. Spera că aceştia îşi vor primi banii înapoi, ceea ce menţionase de câteva ori. Răspunsul tatălui ei a fost simplu: „o să vedem".

După ce au terminat de vorbit despre starea actuală a afacerilor companiei *Kelly'fs Root Beer,* i-a povestit despre William Harrington, nescutindu-l de niciunul din detaliile cumplitei morţi a acestuia. Tatăl ei i-a sugerat să-şi

împacheteze lucrurile şi să facă o excursie la Prudhoe Bay. I-a amintit că era reporter şi că precis va găsi o poveste, acolo. Sophie îşi dădu seama de adevăratul motiv al tatălui ei. Acesta o voia departe de Chicago, până când se va potoli toată tevatura legată de închiderea companiei *Kelly'fs.* Totuşi, sugestia lui era de bun simţ. *Exista* o poveste de povestit, în Alaska.

Următoarele două zile au trecut surprinzător de repede, deşi Sophie nu a reuşit să facă prea multe. A dormit mult, a mâncat puţin şi se simţea searbădă ca păsatul de ovăz. Gil a dormit numai în prima noapte în apartamentul ei, dar nu pleca niciodată prea departe. Când nu-i păzea el apartamentul, altcineva era de serviciu. Nimeni nu putea trece de holul blocului fără identificare şi permisie. Paza suplimentară era grija lui Alee şi Sophie nu ştia cum îl va răsplăti vreodată pentru siguranţa pe care i-o oferea.

Avea companie, multă companie şi primea flori proaspete şi cărţi de vizită cu Fă-Te Bine. Doamna Bitterman a venit cu un castron cu spaghetti cu sos făcut în casă şi chifteluţe. Avea mâncare pentru douăsprezece persoane. Chiar şi oameni complet străini îi transmiteau însănătoşire grabnică. Cei mai mulţi dintre aceştia insistau să o asigure că ei nu credeau că Bobby Rose – un Robin Hood proprietate Chicago – a furat bani din fondul privat de pensii al companiei *Kelly'fs*. Cei mai mulţi îl acuzau, pe Kevin Devoe, directorul de investiţii al companiei, pentru inepţie şi proastă urmărire a fondului.

Sophie nu putea scăpa de acest scandal. În fiecare seară apărea ceva la ştirile locale despre închiderea companiei şi despre urâtul divorţ. Fiica lui Kelly, Meredith şi viitorul fostul lui ginere, Kevin Devoe, erau implicaţi într-o luptă urâtă şi plină de ură. Acuzaţiile erau aruncate din fiecare parte şi toate erau surprinse pe peliculă şi prezentate ca o telenovelă bolnavă, la ştirile locale de la TV, de la ora 6 şi 10

seara. Rânjetele lor sarcastice, rele, mânioase, se aflau chiar acolo, în mijlocul ecranului, pentru oricine voia să le vadă.

Cum puteau doi oameni care în mod clar s-au iubit când s-au căsătorit, să se transforme în asemenea gargui? Astăzi te iubeşti, mâine te urăşti? Nicio mirare că gândul la căsătorie o făcea pe Sophie să vrea să uite de aşa ceva.

Domnul Bitterman o suna zilnic dar refuza să o viziteze, să vadă cum s-a refăcut şi refuza să o lase să spună un cuvânt despre muncă.

— Dacă te las, ştiu că o să mă asasinezi cu întorsul la ziar, iar eu o să sufăr pentru tine că ai fost împuşcată şi aş putea ceda, i-a spus acesta.

Când a deschis gura să vorbească, i-a tăiat-o scurt. La început era furioasă pe încăpăţânarea lui Bitterman, pentru că murea să-i povestească despre soarta lui Harrington, dar îşi dădu curând seama că aceasta putea lucra în avantajul ei. Mai avea nevoie de timp ca să adune informaţii înainte de a-i împărtăşi planul ei.

Sophie nu şi-l putea scoate din minte pe Harrington. Voia să-l sune pe Paul Larson, din Prudhoe Bay şi să-l întrebe dacă a mai aflat ceva despre decedat. Paul îi dăduse numărul mobilului său şi îi spusese că îl putea suna oricând, zi şi noapte, dar nu voia să-l deranjeze. Acesta avea un program plin, ca ofiţer însărcinat cu securitatea companiilor petroliere şi îi promisese că o va suna dacă şi când va avea noi informaţii despre Harrington. Totuşi, aşteptarea o făcea nerăbdătoare.

Avea lângă ea, în permanenţă, un carneţel şi oricând îşi amintea ceva ce spusese Harrington în timpul interviului, nota. Se simţea cumplit de vinovată. Ar fi trebuit să fie mai atentă cu el.

Totuşi, atenţia îi era îndreptată acum asupra sacului ei, care dispăruse. Trebuia să descopere unde se afla laboratorul de criminalistică, asta trebuia să facă ea şi să se

ducă acolo şi să le ceară înapoi bunurile ei personale. Se mai afla încă la ei reportofonul digital, cu fiecare cuvinţel rostit de Harrington.

ZIUA ÎN CARE I-AU FOST SCOASE FIRELE a început, desigur, ca o zi foarte bună. Paul Larson, tipul cu securitatea din Alaska, a sunat-o cu fel de fel de informaţii interesante.

— Au găsit portofelul lui Harrington. Se afla la vreo treizeci de metri de rămăşiţele unui cort care fusese ridicat cam la vreo douăzeci de mile depărtare de nimic. Vorbesc serios. Era o pată mică în mijlocul celui mai dezolant ţinut pe care ţi l-ai putea imagina. Nimic de jur împrejur, la mile şi mile distanţă. Întâmplarea a făcut ca un avion mic să-l caute pe Barry şi au aterizat ca să instaleze repere noi.

— Cine este Barry?

— Ursul polar, un mascul, care l-a mâncat pe… vreau să spun care l-a ucis pe William Harrington. Am descoperit că Barry este o adevărată celebritate aici.

Sophie era îngrozită.

— Pentru că l-a ucis pe omul acela?

— Ah, nu, nu. Este celebru pentru că face parte dintr-un studiu ştiinţific despre urşii polari. Se află întotdeauna aici un grup ştiinţific sau un altul, care să colecteze date despre ceva. Dacă nu sunt urşii polari, este încălzirea globala:

— Ziceai că îl căutau pe Barry?

— Exact. Pilotul a observat o fâşie lungă de material roşu, zburând în bătaia vântului. O mare bucată din ea făcea parte din cort, dar mai era una, mai mică, îngheţată, lângă portofel. Dacă cortul nu ar fi fost atât de viu colorat, nu l-ar fi văzut niciodată. Chiar şi aşa, dacă te gândeşti la imensitatea acestui loc, este de-a dreptul uluitor faptul că au găsit ceva. I se spune pustiul îngheţat.

Şi William Harrington şi-a pus un cort în mijlocul acestuia? Ce Dumnezeule Mare făcea el la douăzeci de mile

de… acel îngheţat nimic? Sophie nici măcar nu putea începe să-şi imagineze ce avusese acesta în cap. Se minună cu voce tare:

— Nu îţi închipui că William Harrington se afla în Alaska pentru vreuna din aceste cercetări ştiinţifice?

— Ce fel de cercetări? întrebă Larson..

— Poate că sună forţat, dar mă gândesc la proiectul menţionat de Harrington. I-a spus Proiectul Alfa. Poate că nu e nimic… Harrington era destul de fanfaron şi mai mult ca sigur că exagera despre nu ştiu ce club al superoamenilor din care făcea parte, dar ar merita, poate, câteva investigaţii.

— Proiectul Alfa? Sună ca ceva ştiinţifico-fantastic, râse Larson.

— Sunt convinsă că ai dreptate, Paul, recunoscu Sophie, dar tot nu mă pot abţine să nu mă simt intrigată. Mă întreb mereu ce căuta Harrington în Alaska. Ce s-a găsit în portofel?

— Permisul lui de conducere, două hârtii de o sută de dolari şi una de douăzeci şi un cârd Visa. Nu era nicio zgârietură pe acest anemic portofel din piele. Nicio zgârietură, zic ei. Ciudat, nu? Având în vedere… înţelegi…

Având în vedere că bunul, bătrânul Barry l-a păpat pe William Harrington?

— Au trimis portofelul la laboratorul din Ancorage. Rămăşiţele lui se aflau deja acolo. Am vorbit cu cineva de acolo, i-am spus că sunt cu adevărat interesat de investigaţie şi că aş aprecia dacă mă va ţine la curent. Presupun că au început cu banca unde a fost emisă cartea de credit şi de acolo au dat de numele unei firme de avocatură care se ocupa de afacerile lui Harrington. Au găsit chiar numele singurei rude, care, înţeleg eu, va moşteni al naibii de mulţi bani. Dwayne Wicker. Un văr de gradul doi. Destul de trist că nu avea decât o singură rudă.

Sophie spuse:

— Nu-i cunosc prietenii sau poate că nici nu avea prieteni.

Nu am discutat decât despre cele douăzeci şi patru de curse pe care le-a câştigat. Şi despre băşici. Am discutat mult despre băşicile lui.

Paul râse.

— Băşici? Inventezi acum.

— Nu, nu inventez. Mi-e ruşine să recunosc faptul că mă gândeam la cu totul altceva în timp ce el vorbea. Acum îmi pare rău. Cursele acelea însemnau atât de mult pentru el.

— Atunci de ce a renunţat la a douăzeci şi cincea lui cursă?

— Dacă ar fi să-mi spun o părere, aş zice că ştia că nu va câştiga, dar faptul că mai purta încă în Alaska şosetele lui roşii de cursă, mă face să mă întreb dacă nu cumva dispariţia lui ascunde ceva.

— Ascultă, am o idee. Cum tot nu o să scrii despre cursă, vino aici şi scrie despre Alaska. Avem un hotel de cinci stele chiar lângă Barrow. Ce-ar fi să fac o rezervare pentru tine? Chiar îmi doresc cina aceea la lumina lumânărilor.

— În hotelul acela de cinci stele pun bomboane de ciocolată pe perne, în fiecare zi?

El râse.

— Bine, renunţ la hotel, dar tot trebuie să vii aici. Avem un hotel fără fiţe, dar cu camere curate şi aşternuturi curate şi chiar ar trebui să vezi aurora boreală. Panorama de aici este spectaculoasă.

— Parcă ziceai că e un pustiu.

— Un pustiu superb. Presupun că asta este o contradicţie, râse el. Dar trebuie să-l vezi ca să înţelegi. Alaska o să te fascineze.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Gândeşte-te şi la mine.

Nu răspunse acestui comentariu.

— Mă mai suni dacă mai afli ceva despre Harrington, da?

— O să te sun oricum. La revedere, acum.

SOPHIE ERA DISPERATĂ.

— Am nevoie de bere *Kelly'fs* şi am nevoie râu de tot.

— Şi m-ai sunat pentru că… întrebă Gordie.

— Pentru că tu ştii cum să obţii lucruri de sub tejghea.

— De sub ce?

— De sub tejghea… umblând la teşcherea. Îmi poţi sau nu, face rost?

— Am în frigider două sticle. Ţi le pot aduce după ultima mea oră de laborator.

— Nu-s de ajuns. Am nevoie de câteva cutii.

— Am înţeles. Dar, Dumnezeule, de ce?

— Pentru că diseară vine la mine Domnul Bitterman. Este vorba de o poveste pe care aş vrea să o investighez şi s-ar putea să trebuiască să plec într-o călătorie. Speranţa mea este că el va agrea povestea mea şi va acoperi cheltuielile. O să-ţi povestesc totul când o să fim împreună. Dar acum am nevoie de berea asta din rădăcini şi încă de multă. L-am convins pe Domnul Bitterman să vină la mine făcându-i o promisiune şi am exagerat puţin.

— Cât de mult înseamnă acel puţin?

— I-am dat de înţeles că am o debara plină cu bere.

— Soluţia e simplă. Sună la prăvălie şi roagă-i să-ţi livreze două lăzi cu o altă marcă de bere din rădăcini.

— Domnul Bitterman ar putea face un infarct. Trebuie să fie *Kelly'fs Root Beer.*

— Regan? Poate ne ajută ea.

— Ea are deja o temă. Trebuie să-l convingă pe Alee să-mi aducă înapoi lucrurile de la laboratorul de criminalistică. Nu au absolut niciun motiv să-mi reţină lucrurile personale.

— Gil mi-a spus că tot sacul era plin de sânge şi că glonţul a trecut prin încuietoarea lui. Biata de tine. Trebuia să ia sacul, pentru că era un obiect de la locul crimei. Tu nu te uiţi niciodată la emisiunile astea de la televizor? Ai noroc că nu

ţi-au tăiat o bucată din covor, s-o ia şi pe aia.

— Dar cum rămâne cu lucrurile din sac? De ce trebuie să-mi reţină portmoneul şi reportofonul digital şi mobilul? Presupun că trebuie să-mi iau adio de la toate astea.

— Vorbeşte cu detectivul Steimbeck.

— Am vorbit cu el. Tot îmi zice că o să mi le aducă în curând, dar am încetat să-l mai cred. Râde doar de mine.

— Nu ştiu ce crezi că poate face Alee. Nu este o investigaţie la nivel federal.

— Are prieteni la poliţie şi sper să-l poată convinge pe vreunul dintre ei să mă ajute. Chiar am nevoie de reportofon. Trebuie să ascult neapărat un interviu important, îi explică Sophie.

— Ah, interviul cu alergătorul.

— Da. Sunt disperată. I-am lăsat chiar un mesaj lui Alee, pe mobil, spunându-i că dacă nu-mi primesc înapoi, mâine, reportofonul, dau buzna în laborator şi mi-l iau singură. Chiar dacă ar fi să distrug totul acolo, pentru asta.

Cordie râse.

— Ah, pariez că l-a pufnit râsul când ţi-a citi mesajul.

După ce a terminat convorbirea cu prietena ei, Sophie a mai încercat câteva alte posibilităţi, dar niciuna nu a putut-o ajuta cu berea *Kelly'fs.* Băutura asta răcoritoare era la fel de absentă ca machiajul la o întrunire a sectei Amish.

Nimic nu mergea după cum voia ea şi Sophie ajunsese la capătul puterilor. Nu cerea cine ştie ce, doar câteva veşti bune.

Şi iată că veniră. Dar cum se face că majoritatea veştilor bune vin însoţite de veşti proaste? se întrebă Sophie. Vestea bună: şi-a primit înapoi reportofonul.

Vestea proastă: i l-a adus Jack MacAlister.

JURNAL

TABĂRA DIN ARCTICA

Brandon a convocat o ședință și a sugerat să considerăm moartea haitei de lupi, „micul nostru secret“. Se temea să nu ni se retragă fondurile de cercetare. Fuseseră tocmai reînnoite și niciunul dintre noi nu voia să plece fără să vadă ce se va întâmpla cu Ricky.

Am fost cu toții de acord cu propunerea lui Brandon.

Ricky a găsit pentru noi, o nouă haită. A bântuit singur aproape două săptămâni, până și-a găsit o nouă familie. Este tipic lupilor să se deplaseze, toamna și iama. Ricky a dat peste o haită în migrație și cu toate că acest lucru este foarte neobișnuit, a reușit să fie acceptat în ea. Rămâne de văzut dacă acest lup alfa va crea probleme în noua lui comunitate.

ŞAISPREZECE

AGENTUL MACALISTER ERA FERMECĂTOR CA întotdeauna. Şi la fel a fost şi salutul lui. Nu a pierdut timpul cu „bună“ sau „ei, tu“. Sophie a deschis uşa şi a auzit:

— E un delict să dai buzna într-un laborator de criminologie şi să furi probele.

— Dar nu am dat buzna în laborator, nu? Am ameninţat doar. Presupun că ar fi nepoliticos să îţi cer reportofonul şi să pleci, Agent MacAlister, replică ea.

— Jack. Spune-mi Jack. Zâmbi, trecând pe lângă ea şi intrând în living.

— Nu vezi reportofonul înapoi până nu îmi spui Jack.

Jack nu lăsa impresia că avea de gând să plece repede.

Se aşeză comod pe canapea.

— De ce ai venit?

— Este o poveste lungă.

— Pune-mă la încercare.

Îşi împreună mâinile pe piept şi îşi aminti brusc că nu avea sutien sub maieu. Banda acestuia se freca de rană. Se întinse după puloverul ei supradimensionat. Îl pusese pe speteaza unui scaun, cu gândul să-l îmbrace când o să-i deschidă Domnului Bitterman, dar uitase complet de el.

Jack puse reportofonul pe măsuţa de lângă el, o împinse mai departe, apoi se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele pe ea. Sophie n-ar fi fost deloc mirată dacă ar fi luat comanda TV şi i-ar fi cerut o bere.

— Îi mai fac un ultim serviciu lui Alee, înainte de a o porni spre ocean.

— Cât stai în concediu?

— Nu este un concediu. Este o permisie. Răspunsul lui era brusc, grăbit.

— Este chiar aşa de râu?

— Depinde.

— La ce plajă te gândeşti?

Încă nu ştiu. Undeva unde să fie cald, presupun.

— Ce serviciu te-a rugat Alee să-i faci? Putea trimite pe cineva cu reportofonul.

— Trebuie să ascult interviul.

Ridică mâna când văzu că Sophie voia să obiecteze şi spuse:

— Detectivul Steimbeck i-a spus lui Alee că el îl ascultase deja, dar când a fost presat, a recunoscut că avusese probleme cu atenţia. Zicea că tipul căruia i-ai luat interviul… cum îl cheamă?

— Harrington. William Harrington.

— În regulă, deci Steimbeck zicea că era un interviu cât se poate de anost…

Sophie îşi încorda spinarea.

— Îmi permit să te întrerup. Eu nu fac interviuri anoste.

Jack continuă ca şi cum nu ar fi fost întrerupt.

— Steimbeck zicea că Harrington trăncănea într-una, cu o voce monotonă.

Sophie consimţi, înclinându-şi capul. Adevărat Harrington a trăncănit şi a trăncănit într-una.

— Poliţia îi cercetează pe toţi cei cu care ai fi putut intra în contact în zilele care au precedat împuşcarea ta şi Alee s-a gândit că unul din noi ar trebui să-l asculte, pentru eventualitatea în care ar exista cumva vreo legătură.

— Nu vorbeşte decât despre cursele lui de 5000 în, pe care le-a câştigat.

— Câte curse de 5000 în?

Sophie zâmbi.

— Douăzeci şi patru. Eşti sigur că vrei să-l asculţi?

— Sunt aici, nu?

— Ţi-aş putea povesti eu.

Acesta scutură din cap. Sophie bătea agitată din picior, gândindu-se ce să facă. Apoi renunţă.

— Bine. Poţi asculta interviul.

— Sophie, nu-ţi ceream permisiunea. O să-l ascult. O pot face aici sau pot lua reportofonul, ca să-l ascult acasă la mine.

— Bine, ascultă-l aici.

— Vrei să începem acum?

— Nu încă. Îl aşteptăm pe Domnul Bitterman să vină. Probabil că nu o să vrea să-l asculte, dar eu trebuie să-i fac propunerea. Şi te rog, nu te amesteca în discuţie, când o să-i vorbesc despre articolul pe care intenţionez să-l scriu. O să vrei să te amesteci, dar încearcă să te abţii.

— De ce m-aş amesteca?

Sophie oftă.

— Ursul polar.

— Ursul polar? Vrei să scrii despre un urs polar?

— Nu chiar despre urs. Şi apropo, îl cheamă Barry.

Jack zimbi.

— Sună de parcă ai scrie o carte pentru copii.

— Doar dacă intenţia mea ar fi să-i sperii de moarte.

— Spune-mi pe nume, Sophie, sau altfel mă tem că o să mă amestec.

— Nu vreau să-ţi spun pe numele mic, pentru că nu vreau să ne împrietenim.

Acesta râse.

— Ba da, vrei. Şi eu vreau să ne împrietenim.

Scutură din cap.

— Nu, nu vrei. Nu mă placi.

— Nu trebuie să te plac, ca să ne împrietenim.

Ne mai ştiind ce să spună şi simţindu-se puţin laşă, Sophie se retrase în bucătărie.

— Adu-mi o bere din rădăcini, îi strigă el.

— Categoric, nu. Berea din rădăcini este pentru Domnul Bitterman, îi strigă ea înapoi.

Decise să i se alăture în bucătărioară.

— Se vorbeşte că ţi-ai umplut cămara cu *Kelly'fs.*

Conducta dintre Cordie şi Jack trebuia neapărat sigilată.

— Poţi să bei o Cola, un Pepsi, o băutură dietetică sau apă.

A trebuit să verifice singur frigiderul, înainte de a lua o decizie. Se hotărî în final la o Cola dietetică, apoi se duse la dulăpioare să găsească ceva de ciugulit.

Sophie încercă să-i bage pe gât uscăţele din orez. I le adusese Regan de la magazin, dar ei nu-i plăceau. Ei îi plăceau ripsurile la etuvă, dar, firește, tot pe acestea le voia şi Jack.

— Pentru faptul că Alee poate cotrobăi în dulăpioarele mele, nu înseamnă că poţi şi tu.

Dar el deschisese deja punga şi începuse să ronţăie.

— Nu eşti o gazdă foarte delicată. Ce avem la cină?

Răspunsul ei nu a fost inteligent. Pufăi.

— Foloseşte-ţi cuvintele, Sophie. Foloseşte-ţi cuvintele,

spuse el rar, îndreptându-se înapoi spre canapea.

Sophie ar fi vrut să folosească satirul. Bine că nu avea aşa ceva. În timp ce se delecta cu alte câteva gânduri ucigaşe, îşi scoase o apă minerală rece din frigider, inspiră adânc de două ori şi se întoarse la el.

— Am fost rănită. Nu o să gătesc nimic pentru diseară.

— După cum arată bucătăria ta, presupun că nu găteşti niciodată.

— Bineînţeles că gătesc.

— Da? Cratiţele şi tigăile tale mai au încă etichetele pe ele. Mai exact, cratiţa şi tigaia. Şi nu am văzut niciun capac.

Se aşeză lângă el, întinse mâna în poala lui şi luă un pumn de chipsuri.

— Eu gătesc la microunde.

Jack schimbă brusc subiectul.

— Când vine şeful tău?

Se uită la ceas şi spuse:

— Ar trebui să vină.

— Cât de lungă este înregistrarea?

— Două ore, poate ceva mai mult. De ce?

— La zece vreau să fiu în pat.

— La zece? Nu arăţi de nouăzeci de ani. Şi numai cu somnul te alegi?

Domnul Bitterman nu a apărut mai devreme de o oră. Era ciudat, dar aşteptarea alături de Jack nu a fost chiar aşa de neplăcută. Acesta nu ezita să-i răspundă la întrebări despre trecutul lui, unde a crescut, unde a mers la colegiu şi cum, după terminarea studiilor juridice, s-a decis să devină agent FBI, în loc să se angajeze la o firmă de avocatură.

— Spune-mi de ce îţi iei permisie? Ai obosit? întrebă ea.

— Nu

— Ai împuşcat pe cineva din greşeală?

— Nu

— Probleme cu nervii? Asta e, da?

— Nu, zâmbi el.

— Atunci? îl înghionti. Era la fel de tenace ca şi el.

— Este o permisie forţată.

— Asta devine interesant.

Îl aşteptă să-i explice, dar cum tăcea în continuare, îl presă din nou.

— Ştii că o să te tot întreb. Ce ai făcut?

Îi povesti fără plăcere despre filmul de pe YouTube. Când termină explicaţiile, spuse:

— Probabil că eşti singura persoană din Chicago care nu a văzut prostia aia.

— Filmul video. Exact, Regan şi Cordie mi-au spus să mă uit la el, dar am uitat.

— Până când nu o să apară ceva mai interesant, eu o să tot fiu vânat de presă. La început, superiorii mei au vrut să mă dau o vreme la fund, aici în Chicago, dar nu ţine. Acum vor să plec din oraş, aşa că mă duc la un ocean, până când se dezumflă povestea asta. Jack scutură din cap şi adăugă:

— Cred că înţeleg cum trebuie să-ţi fie ţie, de fiecare dată când tatăl tău apare la ştiri.

Sophie nu voia ca discuţia să se-apropie cât de cât de tatăl ei, aşa că îl îndepărtă de subiect cu alte câteva întrebări personale. Singurul aspect despre care nu voia să discute era viaţa lui amoroasă. A recunoscut că nu a fost niciodată însurat, dar când l-a întrebat dacă a fost vreodată pe aproape, a schimbat subiectul.

— Acum e rândul meu. Haide să vorbim despre tatăl tău, spuse el.

— Haide să nu vorbim.

El nu insistă.

— Te-aş întreba despre trecutul tău, dar nu am nevoie. Ştiu totul despre tine. Şi începu să-i demonstreze.

Când şi-a zis că a terminat, Sophie spuse:

— Mi-ai citit dosarul.

— Ştiu şi alte multe lucruri, care nu sunt în dosar.

— Cum ar fi? întrebă ea suspicioasă.

— Cum ar fi că te străduieşti din greu să convingi lumea că eşti superficială.

— Sunt superficială, protestă ea, chiar dacă realiza cât de caraghios suna.

Jack râse.

— Asta este protecţia ta, nu? Singurii oameni care ştiu cu adevărat cum eşti, sunt Regan şi Cordie şi poate fraţii lui Regan.

— Nu ascund cine sunt.

— Ba da, ascunzi.

Glasul i se înmuie şi adăugă:

— Am făcut câteva cercetări şi ştiu exact cine eşti, Sophie Rose.

Aceasta scutură din cap.

Jack dădu şi el din cap.

— Pui întotdeauna bani deoparte pentru câte o geantă nouă, nu-i aşa?

— Îmi plac genţile. Iisuse, parcă se apăra.

— Totuşi, realitatea este că de fapt nu-ţi cumperi genţile, nu? O alegi pe cea pe care o vrei, economiseşti cât îţi trebuie ca să o cumperi – şi am auzit că unele sunt extrem de scumpe – apoi îi dai banii unui bărbat muşchiulos, de vreo o sută de kilograme, pe care îl cheamă Muffin şi care conduce o cantină a săracilor. A devenit un joc pe care-l jucaţi împreună, tu şi Muffin. Tu îi trimiţi fotografia genţii într-un plic, împreună cu banii.

— Habar n-ai ce spui. Chiar o să-mi cumpăr o geantă Birkin.

— Asta face vreo câteva mii, nu?

— O *să-mi cumpăr* o Birkin, insistă ea. M-aş duce să o văd în fiecare miercuri la ora cinci dacă nu mi-aş cumpăra-o? Este o geantă superbă, de un cafeniu-untos, cu marcaje aurii.

Jack arăta exasperat.

— Nu, nu o să ţi-o cumperi. Ce o să faci tu o să fie să economiseşti banii şi apoi să-i dai. Tu faci multe lucruri frumoase despre care nu vrei să ştie nimeni, nu-i aşa?

Începu din nou să protesteze, dar Jack o opri.

— Renunţă, Sophie. Tu nu eşti o prostănacă superficială, înnebunită după bani şi după mărci. Îmi pare rău, draga mea. Chestia asta nu ţine cu mine.

Sophie se frământa pe locul ei încins, dar Domnu Bitterman salvă ziua, bătând la uşă. Sophie nu mai simţise niciodată aşa o uşurare. Ura faptul că Jack ştia atâtea lucruri despre ea. De ce se obosise el să-i afle secretele? De ce îl interesau – Ce avea de gând să facă? *Tatăl ei.* Asta era. Nu i-ar fi cercetat trecutul şi modul de viaţă dacă nu ar fi vânat ceva legat de tatăl ei.

Bitterman îi întinse haina. Aranjându-şi cravata în drum spre living, se aşeză greoi într-un mic fotoliu. În timp ce acesta discuta cu Jack despre ancheta privind atentatul – ancheta privind atentatul la viaţa ei – Sophie îi atârnă haina în vestiar şi se duse la bucătărie, să-i aducă o băutură răcoritoare din rădăcini, rece.

Bitterman îşi sufleca mânecile, întrebându-l pe Jack:

— Deci nu s-au făcut progrese? Niciun indiciu?

— Aşa mi-a spus detectivul Steimbeck, răspunse Jack.

Bitterman arătă cu degetul spre Sophie. Luă sticla oferită dar rămase încruntat.

— Atunci o să rămâi pe loc, tânără doamnă. Nu te vreau alergând pe străzi câtă vreme există un trăgător nebun, în libertate.

— Domnule, eu nu alerg pe străzi, iar în ceea ce priveşte statul pe loc… v-am rugat să veniţi ca să discutăm ceva important. Fără să se gândească, Sophie traversă şi se aşeză lângă Jack. Bitterman luă notă.

— Înainte de a începe să discutăm afaceri, o întrebă el,

trebuie să te întreb cum ai reuşit să procuri atâta bere din rădăcini. Am crezut că am luat ultima ladă.

Sophie se uită spre Jack. Acesta încerca să nu râdă.

— Da, Sophie, cum ai reuşit?

Gândurile ei reveniră la satâr.

— De fapt, domnule, eram disperată să vă conving să veniţi aici ca să pot vorbi cu dumneavoastră şi probabil că am exagerat cantitatea.

Bitterman se aplecă în faţă.

— Probabil că ai exagerat? întrebă el, îngrijorat.

Sophie îl privi în ochi.

— Am exagerat. Nu am o cămară plină cu bere din rădăcini. Doar câteva sticle. Atâta tot.

— Cu alte cuvinte, a minţit, corectă Jack, fericit.

Sophie îi aruncă o privire care ar fi trebuit să-l ţintuiască, dar n-a fost aşa. Nu voia ca Domnul Bitterman să insiste în dezamăgirea lui, aşa că încercă repede să-i atragă atenţia asupra unei probleme mai importante.

— Domnule, vă amintiţi de William Harrington şi de cursa de 5000 în?

— Fireşte că-mi amintesc. S-a răzgândit în ultima clipă şi nu a mai participat la cursă, corect? Mi-ai spus că a făcut asta ştiind că nu o să câştige.

— Asta a fost ce am crezut eu, dar s-a dovedit că m-am înşelat. Nu acesta a fost motivul pentru care nu a mai participat la cursă.

Bitterman se uită prin cameră.

— Vorbeşti serios, nu mai altă bere din rădăcini?

— Domnule, ce încerc eu să vă spun este important.

El dădu din cap, aprobator.

— Bine. Deci care a fost motivul pentru care nu a mai alergat?

— A murit.

Lui Bitterman îi trebuiră câteva secunde ca să asimileze

informaţia, apoi spuse.

— Păcat. Era un bărbat tânăr, nu? Trebuia să fie tânăr ca să participe la toate cursele acelea. Presupun că moartea este singurul motiv plauzibil ca să te retragi dintr-o cursă. Unde s-a întâmplat?

— În Alaska. A murit în Alaska.

Din tonul ei, Bitterman ştia că va mai urma ceva. Îşi puse sticla pe măsuţa de cafea şi se lăsă pe spate.

— Şi chiar a murit?

— A fost mâncat de un urs polar.

— Ce înseamnă asta? Ce-ai spus? întrebă el, confuz.

Sophie repetă teribila veste iar Jack interveni la sfârşit.

— Barry l-a mâncat.

— Dumnezeule, au botezat ursul polar care a mâncat un om? Este cumplit de crud.

— Nu, domnule. Fusese botezat deja.

Acum venea partea cea mai grea. Sophie trebuia să-l convingă pe Domnul Bitterman să îi permită să investigheze povestea şi dacă va fi necesar, să o trimită în Alaska, fără să îl facă să creadă că ar putea fi în pericol. Şeful ei era prea grijuliu cu ea. Nu repetase dinainte ce avea să-i spună, dar îşi spuse că a făcut o treabă grozavă stârnindu-i interesul, fără să sugereze nimic altceva decât ideea unei poveşti de interes uman.

Apoi Jack începu să-i pună întrebări grele despre condiţiile de viaţă de acolo, despre animalele sălbatice şi despre clima dură – toate întrebările la care nu voia să răspundă în prezenţa şefului ei. Sophie îl înghionti cu cotul în coastă.

— Putem discuta despre asta mai târziu, Jack. Nu uita, nu trebuia să te amesteci în discuţie.

— Pericolul…

Îl întrerupse.

— Ştiu, este cumplit de frig acolo, dar o să mă îmbrac

adecvat.

— Nu asta…

Îl înghionti din nou.

— În loc de povestea asta, aş putea scrie despre permisia ta şi să le amintesc celor din Chicago despre filmul video.

Jack se apropie mai mult de ea.

— Dacă vrei să te duci în Alaska şi să îngheţi de moarte acolo, eu unul nu o să te opresc.

— Ai spus cel mai dulce lucru cu putinţă.

A reieşit că lui Bitterman i-a plăcut ideea plecării Sophiei din Chicago, pentru o vreme. S-a gândit şi că cititorilor lui le-ar face plăcere să citească nişte poveşti de viaţă, despre oamenii aspri care trăiau în Alaska. Dacă Sophie făcea excursia asta, poate că îşi va recupera banii investiţi.

— Am citit undeva că liceul din Barrow a înfiinţat o echipă de fotbal. A fost un mod inteligent de a ţine copiii la şcoală, departe de droguri şi alcool. Şi mai există încă. Ai putea merge acolo. M-ai convins, Sophie. Poţi să-ţi scrii povestea. Finanţez eu călătoria.

Dădu să se ridice, dar se răzgândi.

— Mă întrebam doar… cum ai aflat de Harrington?

— Avea la el cartea mea de vizită. Poliţia de acolo a găsit-o şi m-a sunat să-mi spună că a murit.

Înainte ca acesta să mai pună şi alte întrebări, adăugă repede:

— Jack şi cu mine o să ascultăm acum interviul pe care i l-am luat lui Harrington. Sper că a spus ceva ce mi-a scăpat şi care ar putea explica de ce s-a dus acolo. Este un mic mister pe care aş vrea să îl dezleg. Vreţi să rămâneţi să ascultaţi interviul cu noi?

Bitterman declină invitaţia.

— Vreau să mă duc acasă şi să mă relaxez.

Cum se închise uşa în urma acestuia, Jack se uită la Sophie. Ea îi susţinu privirea.

— Un mic mister? Vrei te rog să-mi spui ce faci tu cu adevărat? întrebă el.

Sophie ridică din umeri.

— Îi acord lui William Harrington ultimul cuvânt.

JURNAL 316

TABĂRA DIN ARCTICA

Eric şi cu mine am devenit ca nişte fraţi. Cum amândoi începem încă numărătoarea anilor cu douăzeci, legătura s-a făcut în mod firesc. Nu avem secrete unul faţă de celălalt. I-am mărturisit că fac nişte cercetări personale, că m-am gândit să studiez efectele frigului extrem şi ale izolării, asupra lui Brandon şi Kirk. Dar şi asupra lui… Am recunoscut că am vrut să măresc stresul prin diferite experimente dar am decis să renunţ la acest plan şi să mă concentrez asupra uluitoarei descoperiri făcute de Eric.

Am vrut chiar să fiu mai îndrăzneţ. Am insistat ca Eric să injecteze mai mulţi indivizi din noua haită. Cu siguranţa că s-a produs o schimbare în mine, pentru că acum cred că descoperirile ştiinţifice de pe urma cărora pot profita unii, justifică orice măsuri necesare.

ŞAPTESPREZECE

CU CÂT AFLA JACK MAI MULTE DESPRE planurile Sophiei, cu atât o credea mai nebună şi a făcut greşeala să i-o spună.

Reacţia ei a fost tăioasă.

— Întâmplător, nu ai autoritatea să mă opreşti să mă duc acolo sau oriunde în altă parte. Trebuie să fac asta.

— De ce?

— Pentru că nimeni altcineva nu o va face. Trecu pe lângă el şi adăugă:

— Eu nu cred că moartea lui William Harrington a fost un accident. Era înnebunit de faptul că i se propusese să se alăture unui grup secret sau proiect, pentru că era adecvat fizic.

Brusc, îşi aminti de altceva ce-i spusese Harrington şi se răsuci în loc, ca să se uite la Jack.

— Testele. Harrington mi-a spus că i-au făcut un CT şi un MRI şi că i-au luat galoane de sânge pentru analize. Căutau deficienţe. Recunoaşte, Jack. Este ciudat.

Stătea acolo, cu ambele mâini în şolduri. Chipul i se înroşise de entuziasm. Lui Jack îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor ei.

— Întâmplător, a menţionat *cine* erau aceştia?

— Nu, firește că nu. Nu trebuia să vorbească cu nimeni despre asta, dar nu ar fi ceva uşor să aflăm? Lista locurilor unde se poate duce cineva pentru un MRI nu este aşa de mare. Cu asta aş putea începe.

Jack o urmă în living. Ea se lovi de el, când se întoarse din nou, brusc.

Jack scutura din cap.

— Nu poţi obţine dosarele medicale. Ştii asta.

— Hmm. Ai dreptate, recunoscu ea, îşi împreună braţele şi privi în gol, gândindu-se.

— Trebuie sa existe o modalitate să verific.

— Putem asculta acum interviul? Vreau. Să termin cu el.

— Da, ştiu, spuse ea, ca să poţi pleca undeva, să priveşti oceanul. Nu-şi putuse stăpâni tonul critic.

— Ce înseamnă asta?

— Ar trebui să-ţi pese, dar nu-ţi pasă.

— Când are loc o crimă, al naibii ce-mi pasă. Moartea lui Harrington a fost un accident.

Sophie îşi duse mâinile înapoi la buze.

— Eu cred că a fost o crimă.

Jack nu râse, deşi ar fi vrut.

— L-a asasinat un urs polar. A făcut-o oare cu premeditare? Barry ar putea sfârşi aşteptând la rând injecţia letală, dacă…

Se aşeză înainte ca Sophie să-l fi putut împinge.

— Crezi că este amuzant? spuse ea încruntându-se.

— Da, aşa cred. Oarecum.

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Ce prost eşti. Nu-i de mirare că lucrezi pentru FBI.

Jack bătu perna de lângă el.

— Aşează-te aici şi convinge-mă că moartea lui Harrington nu a fost un accident.

— Bine, atunci, spuse ea, mulţumită că el se. Hotărî se să fie receptiv.

— William Harrington era absolut decis să participe la ceea ce pentru el era o mare cursă şi apoi, *boom!* îşi pocni degetele, ca să fie cât mai plastică. Moare singur în Alaska, în mijlocul unui pustiu, lângă un cort. Între timp, telefonul lui de acasă şi celularul sunt deconectate iar website-ul lui, închis. Am fost acasă la el şi mi s-a spus că şi-a făcut valiza şi a plecat în Europa, dar de fapt el se afla în Alaska. Acum te întreb, găseşti vreo logică în asta?

Nu-i dădu ocazia să răspundă.

— Ah, ştiu ce vrei să spui. Harrington şi-a deconectat telefoanele pentru că nu ştia cât va sta în Europa – ceea ce este un motiv stupid, dar logic – şi că pur şi simplu s-a răzgândit cu Europa şi a ales să plece în schimb să campeze la mile distanţă de nimic, singur în Arctica.

Apoi o să spui că toată vorbăraia asta despre cât era el de super pregătit fizic şi despre cum a fost invitat să participe la nu ştiu ce Proiect Supraom a fost doar o minciună ca să mă impresioneze pe mine. Totuşi, eu nu cred că a fost o minciună.

Jack zâmbi.

— Trebuie să fiu aici pentru partea mea în conversaţia

asta?

Stânjenită, Sophie spuse:

— Recunosc că mă pot ambala repede.

— Pentru că eşti în căutarea unui subiect?

— Nu, pentru că sunt în căutarea adevărului. Asta este ceea ce trebuie să fac.

— Eu unul nu mai aştept. O să ascult interviul.

Vorbind, apăsă butonul reportofonului. Vocea lui

Harrington umplu încăperea.

Sophie alergă în dormitor după carnetul de însemnări. Foarte profesionistă acum, reveni şi se aşeză pe marginea canapelei, cu stiloul în mână şi carnetul balansând pe genunchi, decisă să noteze cât mai mult.

O oră mai târziu era întinsă lângă Jack, dormind tun. Avea picioarele în poala lui; carnetul era pe jos iar stiloul dispăruse între perne.

Jack mai rezistă o jumătate de oră până să cedeze. În clipa aceasta, fie îşi lua o pauză, fie arunca reportofonul ăla nenorocit pe fereastră. Când îl opri şi îi luă picioarele din poala lui, Sophie se trezi.

Deschise ochii şi se uită la el. Decise să-i spună tipu' trăsnet. Una din şosete îi atârna căzută din picior şi el i-o trăgea înapoi. Când o surprinse privindu-l şi îi zâmbi, Sophie simţi că i se opreşte inima în loc. Era sigură de asta.

Ciudat, îşi spuse ea. Absolut ciudat. Nu mai resimţise niciodată până atunci o astfel de reacţie instantanee de iubire/ură, pentru un bărbat. Jack era altfel şi asta o îngrijora. Omul ăsta o putea răni. Ticălosul.

Se ridică încet şi îşi dădu părul de pe faţă, limpezindu-şi mintea de gânduri despre tipi trăsnet.

— Ce mi-a scăpat? întrebă ea.

— Dacă ai noroc, cursele de la prima la a douăsprezecea.

— Doar aici ai ajuns? întrebă ea, încruntându-se.

— Cel puţin eu am ascultat. Eu nu am adormit după câteva

secunde de la apariţia vocii lui Harrington.

— Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să te critic.

— Împrospătează-mi memoria. Câte curse mai trebuie să ascult?

— Douăsprezece.

— Ah, nu, bombăni el, este de-a dreptul brutal. Ridicându-se în. Picioare ca să-şi întindă picioarele, spuse:

— CIA ar putea folosi materialul ăsta la interogatorii, înfige-i ticălosului două căşti şi în cel mult în trei ore, o să clacheze ca o pi? ata.

— Nu trebuie să stai. Îşi luă de jos carneţelul şi îl puse pe măsuţă lângă reportofon, apoi începu să caute stiloul.

— Poţi să vii mâine, să asculţi restul.

— Dacă plec, iau reportofonul cu mine.

Ştia că nu contează dacă subliniază că aparatul era al ei, nu al lui. Nu l-ar fi putut convinge uşor. Dar se aştepta la altceva? Fireşte că nu. Jack lucra pentru o agenţie care nu făcea rabat cu asemenea lucruri.

— Atunci o să trebuiască să rămâi.

— Da, bine.

— Mă întorc înapoi pe sofa în câteva minute.

Sophie se duse la baia din dormitor ca să se spele pe mâini şi pe dinţi. Apa rece o revigoră. Acum nu mai avea nevoie decât de puţină cafeină şi o să poată parcurge restul curselor fără să mai adoarmă. Uitându-se în oglindă, decise să se spele pe dinţi şi să se fardeze puţin. Ţinea sticluţa în mână şi era gata să se dea cu puţin parfum la încheietura mâinii şi pe gât, când îşi dădu brusc seama de ce făcea şi, mai rău, de ce anume făcea asta. Voia să arate bine… pentru el.

— Ţi-ai pierdut minţile? îşi spuse în şoaptă. Se uită la imaginea ei din oglindă zece secunde pline, aşteptând răspunsul.

— Aşa se pare. FBI. Aminteşte-ţi ce înseamnă asta, îşi răspunse ea.

Rememorarea o ajută. La fel şi pe Jack. Chiar dacă acesta a observat că se aranjase, nu a comentat. Adevărul este că abia dacă s-a uita la ea. Cum a auzit-o revenind, a pornit reportofonul.

William Harrington îşi începuse tocmai fascinanta lui dizertaţie despre băşici. Spre lauda lui, Jack reuşi să asculte toate cursele fără să înjure.

— Nimic din ce a spus Harrington nu-i va folosi lui Steimbeck în investigaţie, concluziona el în timp ce apăsa butonul Off.

— Crezi că ar trebui să fie ceva? Oricine a încercat să mă omoare, trebuie să fie cineva care şi-a pierdut pensia când s-a închis *Kelly'fs,* sau poate o rudă sau un prieten cu cineva care şi-a pierdut pensia. Harrington nu a avut nicio legătură cu asta.

— Poate, a fost răspunsul neangajant al lui Jack.

— Eu nu înţeleg de ce detectivul Steimbeck nu mi-a adus el reportofonul şi nu a ascultat el interviul.

— Steimbeck urmăreşte nişte piste şi interoghează lumea şi interviul ăsta este jos, pe lista lui cu priorităţi. Alee ştia că îţi vrei reportofonul înapoi. Aşa cum am spus, i-am făcut un serviciu.

— Cum poţi să le spui, lui Alee şi detectivului Steimbeck, că nu există aici nimic relevant pentru anchetă.

Jack se îndreptă spre uşă.

— I-aş *putea* spune lui Alee, dar *chiar* o să-i spun? Mă îndoiesc. Chiar mă îndoiesc, spuse el.

Îi puţea auzi zâmbetul răutăcios din voce.

— Ce vrei să spui?

— Spun că. Partenerul meu va trebui să asculte întreg interviul, dacă ar fi să-i sugerez că există unele comentarii suspicioase.

— Ţi-ai minţi partenerul? întrebă ea prefăcându-se şocată dar zicându-şi în sine că era o idee grozavă.

— Mă gândesc serios la asta.

— Dar detectivului Steimbeck?

— Lui o să-i spun adevărul.

Răsuci încuietoarea uşii, apoi se întoarse în loc. Sophie se dădu un pas înapoi, dar tot era cât se poate de aproape de el. Vestibulul era învăluit în umbră.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat seara. Dar este abia trecut de nouă şi nu ai spus că vrei să te culci la zece? încă o mai poţi face, spuse ea.

— Aş spune asta, dar cred că mai bine mă duc acasă.

Dură o secundă ca să înţeleagă ce a vrut să zică. Avusese de gând ca la zece să fie în patul vreunei femei, nu al lui.

— Există întotdeauna o zi de mâine, încercă ea să pară veselă.

— Sau de poimâine. Poţi aştepta până atunci, da?

Sophie ripostă, indignată.

— Eu? Vrei să spui că atunci o să fii în patul meu? Puţin cam prezumpţios, ce zici?

— Nu la asta te-ai gândit? întrebă el.

— Eu… hm… poate că… dar e prea complicat… totul este…

Jack zâmbi şi spuse:

— Ai încredere în mine. O să merite aşteptarea.

O trase în braţele lui şi îşi coborî încet capul, buzele lui abia atingându-le pe ale ei într-un dulce, fără-echivoc-pe-curând sărut. Când îşi îndepărtă capul, privirile li se întâlniră. S-ar fi putut smulge, dar dimpotrivă, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi de data asta nimic nu mai era dulce sau grăbit în sărutul lor. Gura lui era fierbinte, minunat de fierbinte. El nu a vrut să-i deschidă gura forţat; ea i-a dat, de bună voie, ceea ce dorea el. Limba lui pătrunse încet şi se frecă de a ei, aprinzând în ea o teribilă căldură. Îi lovea şi îi explora gura, învăţându-i gustul.

Un sărut nu poate fi leneş şi erotic în acelaşi timp, dar acesta era incredibil de excitant. Jack se purta ca şi cum ar fi

avut tot restul nopţii ca să o seducă şi când îşi termină sărutul, ar fi putut lua orice ar fi dorit.

Ştia şi el asta şi ştia şi ea.

Nu i-a spus la revedere. Pur şi simplu a transformat-o într-un jeleu şi a plecat. Nu şi-a dat seama cât a stat acolo, rezemată de perete, dar într-un târziu s-a adunat şi a răsucit butonul uşii. A stins luminile în bucătărie şi în living, apoi s-a dus în dormitor.

Îşi ridică mâinile în dreptul feţei. Îi tremurau. Dar era în regulă – fusese doar surprinsă de sărutul lui. Curiozitatea i se domolise şi acum putea să se desprindă. Pur şi simplu o să uite.

Sophie se lăsă pe pat şi începu să privească în tavan, încercând să se convingă singură că nu era cine ştie ce scofală. Dar în tot acest timp, o voce abia auzită, din străfundurile minţii ei, îi şoptea, *La naiba!*

JURNAL 400

TABĂRA DIN ARCTICA

Munca noastră în laborator a dat rezultate incredibile. K-74 nu opreşte complet procesul îmbătrânirii, dar îl încetineşte considerabil. În ce procentaj, nu ştim încă.

Mai uluitoare pentru noi este relaţia dintre factorii de stres şi reacţiile fiziologice. Indiferent cât de cumplite sunt. Condiţiile, animalele nu manifestă teamă şi ritmul inimii nu fluctuează niciodată. Să fie oare acest drog un mod de a controla sau de a elimina în întregime ravagiile stresului prelungit asupra trupului?

Şoarecele băgat într-un container împreună cu un piton nu arată frică, nici măcar când se luptă pentru viaţa lui. Să-l fi făcut oare K-74 invincibil?

Cum vor reacţiona lupii la 6 cantitate mai mare de drog? O

să aflăm în curând.

OPTSPREZECE

A AVUT LOC UN „INCIDENT* LA APARTAMENTUL lui William Harrington.

Gil l-a sunat pe un anume Cross, administratorul clădirii şi cu puţină vrajă şi mult tupeu a reuşit să o bage pe Sophie în apartamentul lui Harrington.

Domnul Cross îi aştepta în hol. Din fericire, gangsterul care făcea pe gardianul/recepţioner nu era de serviciu. Sophie nu credea că ar fi putut trece de el, chiar şi cu acest Cross ataşat de cotul ei.

— Ne va lipsi Domnul Harrington, spuse Cross în timp ce-i urma în lift. Era locatarul ideal. Îşi plătea obligaţiile la timp, era discret, nu ne crea niciun fel de probleme şi avea rar vizitatori nocturni.

Mă tem că o să daţi în apartament peşte vărul de-al doilea al Domnului Harrington. Toată săptămâna s-a vânturat pe aici. Nu seamănă deloc cu Domnul Harrington. Dimpotrivă, e un puştan ciudat, dacă mă întrebaţi pe mine, şopti el.

Ciudat? Cross fusese prea politicos. Dwayne Wicker era uluitor de necioplit. Sophie nu era genul să emită judecăţi pripite despre nimeni, pentru că primele impresii te decepţionau de obicei, dar cu Dwayne a făcut o excepţie. În timp ce Domnul Cross făcea prezentările, Dwayne simţi nevoia să-şi aranjeze pantalonii între picioare. Mai ciudat decât atât nu se putea.

În colţul buzei lui Dwayne atârna o scobitoare.

— Ce vreţi? Ce căutaţi aici? Scobitoarea se bălăngănea la fiecare cuvânt.

— Trebuie să mă uit prin hârtiile Domnului Harrington, îi spuse Sophie.

Acesta o privi scrutător.

— De ce? Aţi fost secretara lui, sau ce?

— Puteţi spune şi asta.

— Ah, atunci este în regulă. Nu mă interesează hârtiile lui. Ştiu deja unde are lichidităţile şi investiţiile, spuse el.

— Ai câştigat la loterie, da? îi spuse Gil.

— Absolut

— Cât de bine îl ştiai pe William?

— Nu l-am cunoscut deloc bine. Nu-l interesa prea mult persoana mea. Mi-a împrumutat bani de câteva ori, dar apoi s-a oprit. Pariez că arde ştiţi-voi-unde pentru asta. El avea bani de nu ştia ce să facă cu ei iar eu îmi mâncam de sub unghie. Nu era vina mea că nu puteam avea o slujbă. Am probleme cu spatele. Fiind rude, ar fi trebuit să împartă cu mine. Corect?

Nici Sophie şi nici Gil nu au scos un cuvânt. Dwayne le luă tăcerea drept acord total.

— Era zgârcit, asta era, dar nu a putut să-i ia cu el, nu? Acum totul este al meu.

Dwayne îi făcea Sophiei râu de la stomac.

— Unde sunt hârtiile lui William?

— Într-un maldăr, pe jos în sufragerie. Am vândut deja masa şi scaunele, aşa că o să trebuiască să staţi pe jos, cât timp le sortaţi.

— Nu este prematur să-i vindeţi lucrurile atât de repede după moartea lui?

— Nu. În clipa în care am fost anunţat de poliţie că William e mort, mi-am închipuit că toate astea sunt ale mele. Eu sunt ruda lui cea mai apropiată. Puteam ajunge mai repede aici, dacă poliţia nu ar fi insistat asupra unei dovezi absolute. Au trimis pâr dintr-o perie la Anchorage, pentru teste ADN. Sunt sigur că este William.

Wicker arătă spre sufragerie.

— Aţi face bine să vă grăbiţi. Aştept clienţi şi un agent imobiliar, să-mi spună cât pot obţine pe locul ăsta.

Apartamentul lui Harrington fusese odată cât se poate de elegant: tavane înalte şi ştucaturi frumoase, proeminente, încăperi spaţioase şi multă lumină. Acum arăta ca şi cum Dwayne îl pregătea ca spaţiu de vânzare de vechituri.

Teancul de hârtii se dovedi a fi o mină de aur. Sophie găsi facturi de telefoane, scrisori de la doctorii lui Harrington, rezultatele analizelor, carneţelul lui de însemnări şi chitanţe de la cărţile de credit, toate îndosariate. Strânse un teanc uriaş şi îl vârî în sacul ei supradimensionat. Ar fi luat mai multe dacă Dwayne nu ar fi intrat să vadă ce făcea ea acolo.

— De ce eşti aşa de interesată de hârtiile lui?

— Sunt, pur şi simplu, răspunse ea.

Dwayne deveni dintr-o dată suspicios.

— Cauţi ceva în mod special? Ei, stai o clipă. Ce se petrece aici? înainte să apuce ea să răspundă ceva, acesta o întrebă:

— Tu şi William aţi fost împreună? Ştii ce vreau să zic. I-o dădeai?

— Ce să-i dau, Domnule Wicker?

Dezgustul din vocea ei îl contrarie.

— Te regulai cu el. Asta era, da? izbucni acesta.

Se aplecă lângă ea, văzu în mâna ei o scrisoare de la o firmă de avocatură şi încercă să i-o smulgă.

— Ştiu ce vrei să faci. Crezi că vărul meu ţi-a lăsat bani şi de asta cauţi prin hârtii. Am veşti pentru tine, scumpo. Nu o să capeţi o centimă.

Gil stătea pe fereastră şi privea. Vorbi înainte de a se gândi la consecinţe şi fără să vrea, aruncă paie pe foc.

— Doar dacă nu şi-a făcut un testament nou prin care i-a lăsat *scumpei* lui toţi banii.

Această posibilitate îl băgă pe Dwayne în priză. Aproape că-şi înghiţi scobitoarea.

— Pe dracu a făcut asta. Dă-mi hârtiile alea şi cară-te de-aici.

Sophie se opri doar atât cât să se ridice şi să se uite la Gil.

— Serios…?

Şi războiul se declanşă. Dwayne nu-i mai spunea „scumpo". „Căţea" era acum numele ei, în timp ce încerca să-i smulgă geanta din mâini. De câte ori trăgea de ea, Sophie o smulgea înapoi. Dwayne o mai gratulă cu câteva nume, dar Sophie nu se supără decât când acesta întrecu măsura şi îi arse o palmă.

A fost atât de şocată de atac, încât a încremenit pe loc. Ca şi Dwayne, pe chipul căruia însă, după primul moment de uluială, începu să se întindă un zâmbet plin de infatuare, înainte ca Gil să apuce să traverseze încăperea, Sophie îşi strânse palma într-un pumn şi iute ca un şarpe lovi, pleznindu-i buza lui Dwayne şi zburându-i scobitoarea. Poate că i-a spart şi nasul, dar nu era sigură.

După ce îşi închise bine sacul din mâini, clătină din cap spre Dwayne şi spuse:

— Ruşine să-ţi fie să dai într-o fată.

Retragerea părea mişcarea logică, înainte ca Dwayne să-şi recapete simţurile şi temperamentul.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse ea în timp ce ieşea pe uşă, înaintea lui Gil. Acum o să ai o zi frumoasă.

JURNAL 422

TABĂRA DIN ARCTICA

Fundaţia ne-a dat undă verde să terminăm studiul iniţial asupra lupilor. Vechea haită s-a reîntors. Am făcut câteva înnoiri la baza noastră de aici, din nordul îngheţat, dar în cea mai mare parte, lucrurile au rămas la fel. Când ne-am întors la Chicago, am deschis, împreună cu Eric, propriul nostru laborator. Am cerşit şi ne-am împrumutat şi ne-am descurcat fără ajutor. Acum sunt partener cu drepturi egale şi nu suntem stăpâniţi sau controlaţi de nicio companie

farmaceutică sau agenţie guvernamentală. Experienţele noastre vor rămâne secrete pe tot parcursul strângerii datelor.

Uimitor. Dispozitivul de reperare funcţionează încă. Nu ne-am putut crede ochilor când l-am regăsit pe Ricky. Are pe puţin nouă ani acum, dar arată viguros şi tânăr ca în ziua în care l-am văzut prima dată. De fapt este din nou şeful propriei lui haite. Nu a pierdut nimic din virilitate. Acest lucru merită un studiu separat.

În timp ce Brandon şi Kirk au identificat şi marcat fiecare membru al noii haite, Eric şi cu mine am luat probe de sânge şi de ţesut de la Ricky. Nu a fost o treabă uşoară sedarea lui, dar ne-am descurcat. Blana lui nu mai are acelaşi luciu, dar analizele de sânge ne spun o altă poveste. Ricky are un echilibru hormonal diferit de tot ce am văzut până acum iar în plus am mai găsit încă urme de K. 74.

În curând Ricky va primi o nouă doză de drog. De îndată ce vom vedea cum reacţionează, plănuim să-i injectăm şi pe ceilalţi.

Nu vom introduce descoperirile noastre în niciun raport oficial. Ceea ce încercăm noi să facem nu se înscrie în parametrii misiunii noastre aici şi ne-ar putea răsturna programul, dar ne încurajăm cu gândul că răsplata merită riscul.

NOUĂSPREZECE

SOPHIE STĂTEA PE JOS, ÎN APARTAMENTUL EI, cu dosarele împrăştiate în faţă. Petrecuse după-amiaza periind dosarele lui William Harrington, căutând ceva care să explice subita lui dispariţie şi moarte neaşteptată. Până acum putea fi sigură de faptul că acest Harrington fusese obsedat de sănătatea lui. Cel mai gros dosar era îndesat cu rapoarte şi rezultate de analize medicale şi din câte putea

descifra ea, condiţia fizică a acestuia era, într-adevăr, aşa cum pretindea el.

Deasupra se afla raportul ultimului examen medical. Ştiind că ar putea fi respinsă, decise totuşi să-şi încerce norocul. Găsi telefonul clinicii pe prima pagină şi sună. Sophie se prezentă pe un ton vesel recepţionerei care i-a răspuns la telefon, după care şi-a expus cazul. I-a spus femeii că era reporter şi că voia să scrie un articol despre unul din clienţii clinicii, care, de curând, a suferit o moarte neaşteptată. A făcut tot posibilul să o convingă pe femeie că articolul urma să fie un tribut şi nu un *expos?* dar recepţionera a întrerupt-o în mijlocul frazei, explicându-i destul de apăsat că nici ea şi nici altcineva din clinică nu poate să divulge informaţii despre pacienţii lor. Răspunsul a fost exact cel la care se aştepta Sophie, dar simţea că meritase încercarea. Închise telefonul descurajată dar nu deturnată.

Luă apoi carnetul lui Harrington. Erau acolo foarte puţine însemnări şi majoritatea erau contacte profesionale: firma de avocatură, vreo doi doctori, un salon de frizerie, câteva restaurante. Niciunul nu părea să fi fost vreun prieten, aşa că Sophie se întrebă dacă Harrington chiar avusese aşa ceva. Dacă da, probabil că le păstra datele de contact pe mobil sau pe vreun PDA, dar cum ea nu avea aşa ceva în faţa ei, nu putea verifica. Uneori, facturile listau numerele telefoanelor primite. Răsfoi prin dosare dar nu îl putu găsi pe cel dorit. Probabil că acesta rămăsese în. Apartamentul lui Harrington. Vârâse în sacul ei doar jumătate din dosare când intervenise Dwayne Wicker şi având în vedere ultima lor întâlnire, se îndoia că acesta ar fi primit-o cu braţele deschise dacă ar mai fi făcut o vizită la apartament.

Sophie se gândea la următorul pas, când sună telefonul. Era Paul Larson, din Alaska.

— Mă întrebam dacă te-ai mai gândit la invitaţia mea.

Sophie râse. Nu-i putea găsi omului vreo vină pentru insistenţă.

— De fapt, mă gândesc la ea, spuse Sophie.

— Grozav! Abia aştept să te cunosc, spuse el plin de entuziasm şi se grăbi să adauge: Şi asta nu din cauză că sunt leşinat după companie feminină.

— Dacă vin, va fi numai pentru afaceri. Am mai făcut nişte cercetări despre William Harrington şi există câteva lucruri pe care vreau mai întâi să le verific.

— Acesta este celălalt motiv pentru care te-am sunat. Am noutăţi. Am auzit de doi ţipi care au stat de vorbă cu Harrington.

— Când a fost asta? Ce a spus Harrington?

— Uşurel, spuse Paul chicotind, lasă-mă să-ţi explic. Poate că tu nu ştii asta, dar există camioane care vin şi pleacă pe Dalton Highway, aproape tot anul. Ele asigură aprovizionarea, de la Fairbanks, cu echipamente şi provizii.

Unul dintre şoferi este chiar un tip drăguţ, îl cheamă Sam Jackson. El mi-a spus că a dus înapoi, până la Deadhorse, doi fraţi. Îi cheamă Coben şi sunt „vânători de blănuri“. Potrivit lui Sam, cei doi sunt destul de ciudaţi, dar nu înfricoşători. Cred că voia să spună că fraţii nu ştiau cum să fie sociabili. Probabil că sunt stângaci dar totuşi prietenoşi şi nu vor să facă rău.

În sfârşit, ca să-şi treacă timpul, Sam le-a povestit cum Barry a omorât un om şi când le-a spus unde s-a întâmplat asta, unul din fraţi l-a întrebat dacă pe tip nu-l chema cumva William. Întâlniseră un William care era de unul singur, în pustiul acela. Niciunul dintre ei nu-şi putea aminti numele de familie al omului, dar amândoi şi-au amintit că William îi rugase să nu-i spună Bill. Ciudat lucru de reţinut, nu crezi?

— Da, recunoscu ea. Şi altceva ce au mai spus fraţii? întrebă Sophie, încercând să-l impulsioneze.

— La vremea aceea, Sam nu-i ştia numele lui William

Harrington, dar era sigur că fraţii vorbeau despre acelaşi tip, deşi unul dintre ei i-a spus că acest William îşi stabilise tabăra într-o zonă îndepărtată şi lăsa impresia că intenţiona să rămână multă vreme acolo. I-au mai spus lui Sam că au stat mult de vorbă cu el şi că s-au oferit să îl ajute să-şi monteze echipamentul, dar William nu i-a lăsat.

— Harrington le-a spus ce căuta acolo?

— Sam nu a spus asta, dar mi-a spus că cei doi fraţi au petrecut câteva ore bune cu el.

— Aş vrea să stau de vorbă cu ei.

— Sam a plecat deja, este în drum spre Fairbanks, spuse Paul, dar i-aş putea găsi numărul, pentru tine, sau l-aş putea suna chiar eu.

— Nu, mă refer la fraţi. Vreau să vorbesc cu ei.

— Asta o să fie o problemă. Sam mi-a spus că veniseră să-şi cumpere provizii, după care plecau spre Umiat.

— Pot obţine numerele celularelor lor?

Întrebarea ei îl făcu să râdă cu poftă.

— Sophie, ei sunt vânători de blănuri… Nu au mobile la ei. Probabil că niciodată nu au avut aşa ceva. Ei trăiesc în sălbăticie şi nu au nicio nevoie de telefoane mobile.

— Ce se întâmplă dacă au probleme?

— Au puşti şi pistoale şi cuţite şi…

— Am priceput. Oamenii sălbăticiei. Trăiesc în colibe de lemn, în munţi, spuse ea.

— Mai curând în cabane din prefabricate. Iar telefoanele mobile oricum nu au semnal acolo unde sunt ei. Dacă ajungi repede aici, s-ar putea să-i prinzi până să plece înapoi spre tabăra lor.

Sophie îşi enumeră treburile pe care le avea pentru ziar.

— Poate dura vreo două zile.

— Cu cât ajungi mai repede aici, cu atât ai mai multe şanse să-i găseşti pe fraţii Coben, o avertiză el.

— Astăzi îmi fac rezervarea.

— Spune-mi când soseşti ca să fiu acolo să te salut.

— Bine, o să-ţi spun.

— Ce-ar fi să-ţi fac eu rezervarea la hotel? De câte camere ai nevoie?

— Doar de una.

— Călătoreşti singură?

— Da. O să fie o problemă cu asta?

— Nu, firește că nu. O să fii în perfectă siguranţă aici. Probabil mai în siguranţă decât la Chicago.

Având în vedere faptul că tocmai fusese împuşcată, a trebuit să fie de acord cu Paul. Prudhoe Bay trebuia să fie un loc mai sigur.

— Eu nu-mi fac griji, spuse ea.

— Comodităţile în Deadhorse sunt puţin mai neobişnuite. Fie poţi avea o cameră dar împărţi baia, fie poţi împărţi un dormitor cu mai mulţi ţipi. Presupun că vrei un dormitor separat.

— Ai presupus corect.

— Ah, iar eu o să anunţ poliţia din Deadhorse că o să vii. Oricum vreau să le spun despre întâlnirea fraţilor Coben cu Harrington. Moartea lui a fost considerată un accident, dar tot cred că ai putea sta de vorbă cu fraţii. Cât te gândeşti să stai? Dacă nu te superi, o să-mi iau câteva zile libere, să îţi arăt împrejurimile.

— Ar fi grozav…

— O să vrei să vezi locul unde a campat Harrington, nu?

— Da. Şi o să trebuiască să ajung şi la Barrow. Şeful meu vrea să scriu câteva articole despre echipa de fotbal de la liceul de acolo, despre care a auzit.

— Barrow nu este la o aruncătură de băţ. Va trebui să iei avionul până acolo, dar pot eu să aranjez asta pentru tine. O să zbori deasupra locului accidentului. Ştii, unde Barry…

L-a ciugulit pe William Harrington.?

Dar Sophie nu spuse decât:

— Da, ştiu.

Paul mai menţionă câteva locuri pe care se gândea că ea ar trebui să le vadă cât timp se va afla în golf, aşa cum numea el imensa zonă nordică a statului. Umiat, râul Topagoruk şi Alaktak erau doar câteva. Nici nu putea scrie cuvintele, darmite să le pronunţe, însă lui Paul toate îi erau familiare.

— O să vezi Oceanul Arctic. Numai asta şi merită drumul.

Paul făcea ca totul să pară o aventură extraordinară. Era timpul să-şi completeze educaţia, decise ea. Încă nu ştia prea multe despre Alaska. Se duse la computer şi începu să citească. Coasta nordică o fascina. Nopţi care durau cincizeci de zile, vânturi hibernale care puteau ridica un om ca să-l arunce ca pe o cârpă şi temperaturi care puteau scădea până la 60 de grade sub zero. Cine, aflat în toate facultăţile sale mintale, şi-ar dori să trăiască aici?

Sună la o agenţie de voiaj şi se interesă de cea mai bună rută spre Prudhoe Bay. După ce şi-a făcut rezervarea, l-a sunat pe Paul Larson. I-a răspuns căsuţa poştală.

— Paul, sunt Sophie Sumerfield. O să fiu în zborul 459, miercuri, la ora cinci. Ne vedem atunci.

Avea multe de făcut înainte de a părăsi Chicago. Strângând în teanc toate dosarele, le puse pe masa din sufragerie şi se apucă să lucreze la unul din articolele pentru ziar. Când într-un târziu a stins computerul, era trecut de miezul nopţii.

Mintea ei era plină de imagini din Alaska, dar când în sfârşit se ghemui în pat şi închise ochii, gândurile i se întoarseră la Jack MacAlister şi la sărutul lui. Sărutul acela înnebunitor. Mare, mare greşeală. Categoric. Atunci de ce totuşi voia să repete acea greşeală?

CEA DE A DOUA EI GREŞEALĂ a fost să uite de bârfele radio-şanţului. Gil a venit să o ia a doua zi dimineaţă. El fusese desemnat să o conducă la doctor ca să-i să-i scoată firele şi pe drumul înapoi i-a povestit, ca din întâmplare,

despre planurile ei de călătorie. Părea sincer interesat şi i-a pus nenumărate întrebări despre locurile pe care spera să le viziteze.

La sfârşitul zilei, Gil căpătase un nou nume: Gură Spartă.

Nu se întorsese acasă de mai mult de o oră când au început telefoanele. A sunat-o Regan; fratele lui Regan, Aiden, care era în aeroport, aşteptându-şi zborul spre casă, ceea ce însemna că Regan intrase deja în el; şi a sunat-o Cordie, care a trebuit să-şi limiteze tiradele ca să coincidă cu pauzele de cinci minute dintre orele de curs. I-au trebuit trei telefoane ca să termine ce avea de spus.

Sophie a trecut uşor peste telefoanele de eşti-nebună, până când a sunat-o Alee. Era clar că Regan îşi convinsese soţul că era de datoria lui să o împiedice pe Sophie să facă vreo imprudenţă. Acesta i-a spus pe şleau că nu putea pleca. Sophie nu s-a enervat. A râs şi apoi i-a amintit că o să facă tot ce avea ea chef, câtă vreme era ceva legal. Apoi a minţit. I-a spus că încă nu se hotărâse definitiv să plece în Alaska şi i-a promis că o să fie primul care o să ştie, îndată ce se va hotărî.

Alee nu a înghiţit minciuna. O ştia de prea multă vreme pe Sophie şi ştia cum funcţiona mintea ei. A pariat salariul lui pe o lună că aceasta făcuse deja rezervările la avion şi doar de al naibii, a şi verificat. Avusese dreptate.

Alee ştia că nu o putea opri, dar ura ideea ca ea să plece singură. Harrington sfârşise undeva, eşuat în mijlocul pustiului îngheţat şi nu voia ca Sophie să păţească acelaşi lucru. Nu conta că moartea lui Harrington fusese declarată un accident. Exista totuşi ceva sinistru în piesa asta şi cum o ştia el pe Sophie, o să vrea să afle ce anume.

Alee ştia că poate cere asistenţă de la biroul FBI din Anchorage, dar aceştia nu-i puteau oferi lui Sophie o protecţie de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi oricum, ea nu ar fi acceptat. De când se căsătorise cu Regan, atât Sophie cât şi Cordie deveniseră ca nişte surori pentru el.

Cordie era cea mai rezonabilă şi practică dintre toate trei prietenele; Sophie, deşi dulce şi încântătoare, era nechibzuită. Întotdeauna sfârşea prin a se lupta pentru cei nedreptăţiţi şi uitaţi şi, în ciuda riscurilor, reuşea de obicei să le facă acestora dreptatea pe care o meritau. Sophie, învăţase el, era loialitatea întruchipată.

Lui Alee nu-i păsa ce o să spună Sophie. Cineva trebuia să o însoţească şi nu exista decât o singură persoană la care se putea gândi el, care avea timpul şi priceperea necesare.

Jack era omul indicat. Ca să-l convingă, va avea nevoie de puţină fineţe şi de multă manipulare.

Nu exista decât o singură soluţie. O seară de pocher organizată ad hoc.

JURNAL 493

TABĂRA DIN ARCTICA

Brandon şi Kirk s-au întors acasă şi îşi închipuie că Eric şi cu mine vom părăsi tabăra în următoarele câteva zile.

Sunt mulţumiţi de munca lor cu haita şi Brandon s-a ataşat efectiv de această familie. Îi pare rău când o părăseşte şi abia aşteaptă să o revadă anul următor.

După plecarea lor, Eric şi cu mine am întrerupt cercetările şi ne-am ocupat numai de treaba noastră. Ne-a luat ceva timp să localizăm toţi lupii injectaţi cu K-74. Par cu toţii la fel de plini de viaţă ca ultima oară când i-am văzut. Niciunul nu a îmbătrânit câtuşi de puţin.

Păcat că a trebuit să punem capăt vieţilor lor când încă erau în cea mai bună formă, dar sunt necesare analize mai amănunţite pentru a determina efectul hormonului K.74 la nivelul celulelor.

Cea mai remarcabilă descoperire pe care am făcut-o până acum este aceea că un organism devine mai puternic şi mai

tânăr, cu cât volumul stresului este mai mare. Cum este posibil aşa ceva?

DOUĂZECI

TOŢI ŞTIAU.

Gil abia a aşteptat să se grozăvească.

— Vă spun, trebuia să o fi văzut pe Sophie. I-a despicat buza lui Wicker şi cred că i-a spart şi nasul. Cel puţin sper asta. Nenorocitul a schelălăit ca un câine râios ce este.

Gil vorbea ca un unchi mândru, lăudându-se cu un gol băgat de una din nepoatele lui, la un meci de fotbal. Se aşezase tocmai la masa de pocher şi repovestea incidentul din apartamentul lui Harrington, permanenţilor jocului: John, Alee, Jack şi Zahner.

— Nu te pune cu Sophie, spuse John, te lasă lat oricând. Aiden a avut grijă ca ea, Regan şi Cordie să ştie, toate, cum să aibă grijă de ele.

Toţi zâmbeau şi dădeau aprobator din cap, toţi, cu excepţia lui Jack.

— Ticălosul ăla a dat în Sophie? Tu unde erai, Gil? De ce nu l-ai oprit?

— Sophie nu a avut nevoie de ajutorul meu. Când eu ajungeam abia la mijlocul încăperii, ea îl şi altoise. A fost amuzant şi felul în care a făcut-o. Şi-a ridicat mâna întinsă la nivelul feţei acestuia, apoi şi-a strâns-o încet în pumn, uitându-se tot timpul în ochii lui…

— Avea inele pe mâna cu pumnul? întrebă John.

— Sigur că avea.

— Foarte bine. Râul e mai mare când porţi inele.

— Da. Cu suficiente inele, e ca şi cum ai avea un box metalic.

— Deci, Sophie şi-a strâns pumnul… îl împunse John pe Gil, să continue.

— Sophie era cam la vreo şaptezeci, şaptezeci şi ceva de centimetri de el, iar el aborda o expresie de fund-fudul şi dintr-o dată – *pod* Gil se opri, lovind cu pumnul drept în palma stângă. S-a repezit direct în el. Fără să-şi arcuiască braţul, ca să nu-i dea timp acestuia să se aplece. Nu, direct… cu forţă… iute ca o cobră.

— Ar fi trebuit să-i ardă una între picioare. Întotdeauna le spun fetelor mele să-i lovească între picioare, interveni Zahner.

— Care fete ar fi astea?

— Pe muncitoarele pe care încerc să le strâng de pe stradă.

— Vorbeşti ca un peşte, observă Alee.

Zahner nu se simţi ofensat. Mai exact, râse cu poftă.

— Dac-ar fi aşa, aş câştiga cu mult mai mulţi bani.

— La naiba, Zahner, când ţi-ai pus dintele de aur? întrebă Jack.

— Este aplicat. Fetele mele adoră asta.

— Ajunge cu fetele tale, spuse John, chicotind.

În cameră intră Aiden Hamilton, cumnatul lui Alee, exact în clipa în care Jack întreba:

— Dar Sophie e bine? I-a făcut ceva ticălosul ăla?

— I-a făcut cineva ceva lui Sophie? întrebă Aiden în timp ce-şi scotea haina de la costum ca să şi-o pună pe un scaun.

— Este bine, răspunse Gil, după care povesti din nou incidentul.

Când termină, Aiden îl întrebă:

— Iar o să bată poliţia la uşa ei?

— Fii fără grijă, îi spuse Gil.

— Există posibilitatea unui proces? întrebă Aiden.

— Nu cred, spuse Gil.

— Dar ce eşti tu, tatăl ei surogat? îl întrebă Zahner pe Aiden.

Îi răspunse Alee.

— Aiden a fost o vreme tutorele neoficial al Sophiei. Nici nu împlinise încă douăzeci şi doi de ani când a făcut petiţie la tribunal, pentru asta. Ai obţinut vreodată legalizarea? îl întrebă el.

— Ce mai contează acum? E trecută de douăzeci şi unu de ani, sublinie Aiden.

— Nu pricep. Doar avea un tată, spuse Zahner.

— Da, dar pe atunci era un om căutat de poliţie. Sophie putea fi trimisă într-un sistem de asistenţă maternală dacă nu ar fi intervenit Aiden, răspunse Gil.

— Mai aveţi de gând să jucaţi pocher în seara asta sau v-aţi oprit aici doar ca să ne spuneţi bunăseara? întrebă John.

Aiden îşi suflecă mânecile şi zâmbi.

— Eu unul joc.

Un suspin general se auzi de jur împrejurul mesei. Un rechin al cărţilor, Aiden pierdea rar.

Acesta trase un scaun şi se aşeză.

— Băieţi, sunteţi pregătiţi să pierdeţi? Se uită la Jack, apoi la Alee şi dădu abia vizibil din cap, spre acesta. Conversaţia încetă.

JURNAL 498

CHICAGO

Nu am stabilit exact corelaţia dintre stres şi eficienţa serului nostru, dar se pare că adrenalina produsă într-o stare de stres poate creşte exponenţial puterea drogului.

Este momentul să trecem la primate. Dar adevărata provocare este să păstrăm secretă activitatea noastră.

DOUĂZECI ŞI UNU

MARGARET PITTMAN ÎL CONVOCĂ PE JACK ÎN biroul ei,

pentru o discuţie. În drum, Jack trecu prin dreptul lui Alee şi după expresia plina de înţelegere a acestuia, deduse că va fi vorba de veşti neplăcute.

Nimic nu putea fi mai neplăcut decât locul unde fusese forţat să se ducă, mulţumită pariului de la pocher, pe care l-a pierdut. Alaska putea fi o sălbăticie frumoasă, dar nici măcar nu putea pronunţa numele statului fără să înceapă să tremure mintal. Ura frigul. Întotdeauna l-a urât, întotdeauna îl va un.

Aşa cum a reieşit, Pittman tot despre permisia lui voia să discute. Dorind să-l îndepărteze de media, fusese de acord cu planurile lui de vacanţă, dar acum i se cerea ceva cu totul diferit. Când Jack a terminat de explicat unde voia să meargă şi de ce anume, inclusiv tot ce aflase despre William Harrington, Pittman păru interesată. Puţin cam *prea* interesată, îşi spuse Jack, ceea *ce* îl puse în gardă.

— Hââm, hââm, înţeleg, înţeleg, spuse Maggie vioaie, vrei să-ţi începi permisia chiar de astăzi şi să pleci în nord, în Alaska?

— Întocmai.

— Călătoreşti cu domnişoara Sophie Rose?

— Da, răspunse el. Sophie nici măcar nu ştia asta.

— Tocmai a trecut pe la mine Agentul Buchanan şi m-a pus la curent. A menţionat că domnişoara Rose a făcut câteva investigaţii. Că este hotărâtă să afle de ce a plecat William Harrington în Alaska. Pittman clătină din cap.

— Moarte provocată de un urs polar. Este ceva nou pentru mine. Presupun că dra Rose va putea scrie mai multe articole interesante despre Arctica. Nu eşti de aceeaşi părere?

Regula celor zece secunde trecuse şi Pittman continua să-l privească, aşteptând. Chiar voia ca acesta să-i răspundă la întrebare.

— Da, sunt convins că ar putea.

— Ştii, domnişoara Rose are nevoie de protecţie permanentă. Nu eşti de acord, Agent MacAlister? Fireşte că eşti. Acum, după câte am înţeles eu, Buchanan şi Aiden Hamilton au plătit pentru paza ei; ei bine, este timpul să preluăm noi problema. Femeia asta a încasat un glonţ şi cine garantează că nu va mai încasa unul, dacă rămâne în Chicago. Am vorbit cu detectivul Steimbeck, adăugă ea şi acesta recunoaşte că nu au aflat încă nimic semnificativ. Trăgătorul continuă să zburde în libertate.

Ridică mâna ca să blocheze orice eventuală intervenţie a lui Jack şi continuă:

— Noi nu ne interferăm în anchetă. Noi doar… supraveghem. Detectivul Steimbeck ştie că ne poate oricând chema să îl asistăm… Se întrerupse să zâmbească şi continuă ideea:

— … Să preluăm ancheta, dacă va fi nevoie. Noi nu suntem buni la asistenţă, nu? Nouă ne place să ne asumăm răspunderea, pentru că noi ştim ce facem şi ne facem treaba. Nu este aşa?

Jack nu se obosi să confirme. A aşteptat pur şi simplu ca aceasta să-i dea răspunsul lui.

— Da, aşa este, spuse ea înainte de a schimba brusc subiectul.

— Apropo, ai idee câţi spectatori a avut filmuleţul acela în care ai rolul principal? Peste un milion şi cifra continuă să crească. Trei canale mari m-au vânat pentru interviuri cu tine. Eşti noul Idol American, spuse ea ridicând trei degete şi clătinându-le.

— Acesta oftă, iar Pittman reacţiona privindu-l fix.

— O asistentă m-a întrebat de ce, pur şi simplu, nu retragem filmul. Am întrebat-o la ce bun osteneala? La vremea când o să dăm de el, probabil că va fi fost descărcat de vreo opt sute de ori, exageră ea. Deja este peste tot pe Web. Şi aşa cum probabil ştii, am încercat varianta totul-nu-

i-decât-o-glumă, dar n-a ţinut.

Pittman nu era genul discuţiilor în vânt. Adusese vorba despre film cu un scop precis. Jack aştepta ca ea să-i dezvăluie agenda ei reală.

Se auzi un ciocănit şi în uşă apăru asistenta lui Pittman.

Pittman o întrebă:

— Ai adus DVD-ul? Bine… bine. Mulţumesc, Jennifer.

Femeia îi dădu lui Pittman un plic mare şi se retrase.

Ea scoase discul din plic.

— Vreau să priveşti chestia asta un minut. O s-o găseşti explicativă.

Jack se rugă la Dumnezeu să nu fie el unul din vedetele de pe DVD. Mintea îi alerga. Nu mai împuşcase pe nimeni, de la dugheana cu hamburgeri.

— Filmul este motivul pentru care aş vrea să îmi încep permisia de astăzi, reiteră el.

Aceasta scutură din cap.

— Nu, nu o să pleci în nicio permisie. O să lucrezi. Noua ta misiune este domnişoara Rose şi ea va fi responsabilitatea ta. Nu vreau ca femeia asta să păţească ceva. Ştiu, pariez că te întrebi de ce sunt atât de interesată să o menţin în viaţă, nu? Unu, este un cetăţean al Statelor Unite ale Americii şi noi am jurat să ne apărăm cetăţenii Statelor Unite ale Americii. Doi, este vorba de tatăl ei. Da. Ea mi-l poate da pe Bobby Rose.

Poate în visele tale, îşi zise Jack. Dar cu glas tare, spuse:

— Sophie îi este extrem de loială tatălui ei. Nu o să-l dea pe mâna nimănui.

Pittman îi dădu lui Jack discul DVD.

Televizorul se afla pe cabinetul din spatele biroului ei. Jack făcea ce i se ceruse, în timp ce aceasta îşi împingea scaunul în spate.

— Înţeleg că îi este loială. Este fiica lui şi îl iubeşte, da?

Nu aşteptă ca acesta să înceapă ritualul numărătorii

tăcute.

— Fireşte că-l iubeşte. Bobby Rose nu este un om urmărit, cel puţin nu, în momentul acesta. Aş vrea doar să îi fac o vizită.

Da, corect. O vizită. Pittman era prea deşteaptă ca să-şi închipuie că Bobby Rose ar spune ceva care să-l incrimineze. Ce altceva mai avea ea oare în minte?

Acum căuta prin sertarele biroului, după comanda la distanţă a DVD player-ului.

— A fost o persoană care ne-a interesat de prea multe ori ca să mai pot ţine evidenţa şi cu ani în urmă chiar a petrecut o vreme în arest preventiv. Totuşi, nu a putut fi ţinut acolo. Din lipsă de probe. De fiecare dată se ajungea la lipsă de probe. Desigur, nu este de neglijat nici faptul că Rose este poate cel mai strălucit avocat pe care l-am cunoscut eu vreodată.

Găsi comanda în sertarul din mijloc, ascunsă în spatele unui manual, o luă şi-i făcu semn lui Jack să se aşeze pe scaunul din faţa biroului ei.

— Noi am avut diferendele noastre cu Domnul. Rose.

Lui Jack îi veni să râdă. Diferende? Atâtea agenţii guvernamentale au încercat, de-a lungul anilor, să-l priponească pe Bobby Rose după gratii.

Pittman spuse, dând din cap:

— Este un adevărat copoi. Este un om care poate adulmeca banii pe care criminalii ăştia îşi închipuie că-i pot păstră pentru ei. Nu contează unde îi ascund ei; el tot îi găseşte.

— După care se ascunde şi şi-i ţine pentru el, sublinie Jack.

— Da, îi găseşte, dar noi nu putem dovedi asta, nu-i aşa?

O spusese de parcă l-ar fi admirat.

Împinse scaunul pe rotiţe în spate şi porni playerul.

— Bobby ne-a trimis acest DVD. A fost livrat prin serviciul de mesagerie şi când a fost întrebat, băiatul ne-a spus ca l-a

luat de pe pupitrul recepţiei hotelului *Hamilton.* Nimeni din spatele pupitrului nu a ştiut cum a ajuns pachetul acolo. Începutul este de la ştirile locale de acum două seri.

Apăsă pe Play şi se auzi vocea extrem de veselă a ţanţoşului prezentator.

— Şi acum ultimele noutăţi privind închiderea companiei care fabrica mult îndrăgita bere din rădăcini. Acuzaţiile aprige iau amploare, nu-i aşa, Tom?

Ecranul o prezenta acum pe Meredith Devoe şi pe avocatul acesteia, în faţa tribunalului.

— Îmi pare bine că tata nu mai trăieşte ca să vadă toate astea. Soţul meu-în-curând-fost i-a distrus compania. Tata a avut încredere în el, plângea aceasta. Se opri să-şi şteargă lacrimile cu un şerveţel, înainte de a continua.

— A investit banii de pensie ai angajaţilor într-un fond comercial pentru acoperirea investiţiilor, cu mare risc. Valorile au fost mult umflate şi acum totul e pierdut. Kevin Devoe ar trebui să înfunde puşcăria pentru prostia lui.

Reporterul o întrebă pe Meredith când a vorbit ultima oară cu soţul ei.

— Nu am schimbat un cuvânt cu el de când am intentat divorţul şi sper să nu mai trebuiască să vorbesc vreodată cu el.

Avocatul păşi în faţă ca să-şi aducă obolul:

— Clienta mea a rămas fără niciun ban, graţie comportamentului iresponsabil al lui Kevin Devoe. Acesta a jucat şi a pierdut tot ce au avut.

Jack se încruntă spre aparat.

— Atunci cine plăteşte factura avocatului? întrebă el.

— Şi eu aş vrea un răspuns la întrebarea asta, consimţi Pittman.

Ecranul se înnegri şi o secundă mai târziu era intervievat Kevin Devoe.

— Eu nu am făcut nimic greşit. Aşa este, cifrele acţiunilor

acelea au fost umflate, dar toate rapoartele arătau că păreau investiţii solide. Bobby Rose este cel care le-a umflat preţul. El şi-a scos banii şi a lăsat să se prăbuşească castelul din cărţi de joc. Dacă cineva ar trebui luat la întrebări, atunci el este acela.

Întrebat cum resimte acuzaţiile soţiei sale, a răspuns:

— Este nebună. Tatăl ei, Kelly, a avut încredere în mine. El a fost un om bun, dar fiica lui… fie, să spunem doar că este o femeie dură, furioasă. Nu ştiu ce am văzut vreodată la ea.

Pittman apăsă pe *Pauză,* capturând şi îngheţând surâsul batjocoritor al lui Kevin Devoe.

— Notează data şi ora din josul următoarei imagini.

Apăsă din nou pe *Play.* Următoarea scenă prezenta o clădire întunecată care semăna cu un depozit. Deasupra uşii cu un singur canat atârna un bec. O camionetă Ford veche, hodorogită, intră în cadru şi trecu de locul de parcare acoperit cu pietriş, ca să oprească în faţa uşii. Ziua era cea de ieri; ora, 3.10 a.m. Un bărbat îmbrăcat într-un hanorac ieşi din camionetă. Îşi ţinu capul aplecat până când auzi un fluierat uşor. Când se întoarse spre lumină, i se văzu faţa. Kevin Devoe. Nici umbră de îndoială. Uşa se deschise larg în timp ce acesta se grăbea să între iar acolo, aşteptând cu braţele deschise. Într-un trenci şi el deschis şi nimic altceva pe dedesubt, se afla Meredith Devoe. Primirea a fost fierbinte şi încărcată.,

— Presupun că aşa ceva nu poate apărea la ştirile de la ora şase, remarcă Pittman.

— Poate pe un canal porno, spuse Jack.

Ecranul se întunecă şi Pittman îşi răsuci fotoliul în loc, golind pe birou restul conţinutului din plic.

— Bobby Rose ne-a trimis şi copiile a trei extrase de cont, toate cu sume enorme. Conturile sunt pe nume false, dar oamenii noştri au făcut cercetări. Banii au aparţinut familiei Devoe… şi reţine, am spus *au aparţinut.* Banii se aflau în

conturi, dar acum au dispărut. Am mers pe urmele lor cât de departe am putut dar singurul lucru de care suntem siguri este acela că familia Devoe nu i-a scos. Mă îndoiesc totuşi că vreunul din ei va reclama furtul.

Eu cred că cei doi Devoe au tras ani de zile din banii companiei, suficienţi ca să îi scoată la liman până când vor putea pune mâna pe pleaşcă: fondul privat de pensii. Dacă joacă rolul victimei şi plâng că au rămas fără un ban, oamenii vor fi mai puţin înclinaţi să-i acuze că ar avea vreo legătură cu fondul lor privat, pierdut. În regulă, acele fonduri de investiţii de mare risc s-au dus, perfect, dar eu nu cred că Bobby Rose are vreo legătură cu asta. Poate că sunt naivă, dar bănuiala mea este că Bobby Rose a golit conturile şi ştie exact unde se află banii din pensiile private.

Jack răsfoi teancul de extrase de cont.

— Sunteţi sigură că toate astea au fost trimise de Boby Rose? întrebă el.

— Absolut, spuse Pittman. Luă o carte de vizită împăturită şi i-o dădu lui Jack.

— Asta a venit împreună cu filmul şi extrasele de cont.

Pe cartea de vizită scria: *Mai urmează. Bobby Rose.*

Pittman continuă:

— Dacă istoria ne-a învăţat ceva, asta este că Bobby Rose nu acceptă să sufere oameni nevinovaţi. Precis are un as în mânecă şi o să-l lăsăm să-şi facă jocul. Şi totodată, o să avem grijă de fata lui, aşa cum ar fi trebuit s-o facem de la început. În plus, Rose ne va fi recunoscător că am păzit-o pentru el.

Jack încuviinţă, dând din cap.

— O să o protejez.

— Ai grijă să fie aşa, îi ordonă Pittman. Găseşti la Jennifer programul tău. Ah, da, Agent MacAlister, încă ceva…

Jack se opri în uşă.

— Da?

— Fii atent la urşii polari.

JURNAL

CHICAGO

Am devenit maeștrii minciunii. Eric are câțiva prieteni din fostul lui cartier, care sunt gata să facă orice pentru bani. Unul dintre ei ne-a dotat cu trei maimuțe sănătoase.

Noi pregătisem o minciună elaborată pentru prietenul lui Eric, dar pe acesta nu-l interesau decât banii și nu-i păsa ce făceam noi cu animalele.

Poate că o să mai apelăm la el, în viitor.

DOUĂZECI ȘI DOI

SOPHIE A AFLAT CĂ JACK O VA ÎNSOȚI ÎN ALASKA abia când acesta a apărut în ușă și i-a spus.

Când a auzit soneria, a crezut că era Gil. Îi spusese că o să treacă pe la ea înainte de plecarea ei în Alaska. Era un om atât de drăguț, se oferise chiar să o ducă la aeroport, a doua zi după-amiaza. I-a apreciat gentileţea dar a bănuit că cel puțin în parte, motivația acestuia era autopedepsirea pentru că dusese vorba despre ea. Cui oare *nu* i-a spus el că ca va pleca în Alaska?

Gil și garda lui civilă, așa cum îi plăcea acestuia să-și numească echipa, continua să o păzească, în ture. Câtă vreme trăgătorul se afla în libertate, Gil și prietenii lui vor fi garda ei de corp. Alee și Aiden au insistat asupra acestui lucru. Era inutil să comenteze, pentru că ei aveau să facă ceea ce aveau să facă, indiferent dacă Sophie era sau nu de acord. Slavă Domnului, de îndată ce va fi în avion și departe de Chicago, serviciile lui Gil nu vor mai fi necesare.

Ar fi trebuit să se uite prin vizor, înainte de a deschide.

— Ai venit mai devreme… Dar nu eşti Gil.

Jack părea exasperat.

— Nu. Nu sunt. Mişcă-te din calea mea, Sophie.

Ea se dădu automat înapoi, permiţându-i să între – altă mişcare proastă. I-ar fi fost mai uşor să-i spună să plece dacă acesta ar fi rămas pe hol.

— Plec cu tine în Alaska, o informă el pe un ton indiferent.

I-au trebuit vreo două secunde ca să asimileze informaţia. Apoi, revenindu-şi din surpriză, protestă:

— Ce? Nu! Nu pleci cu mine.

— Îmi pare rău, scumpo. Vin cu tine şi asta este definitiv.

Lăsându-şi sacul în vestibul, trecu pe lângă ea. Ea îi intercepta mirosul de aftershave. Foarte atrăgător… şi masculin.

Nu e relevanţi striga mintea ei.

— Urăşti frigul, spuse ea tare.

— Sigur că-l urăsc.

— Atunci de ce…

— Vin cu tine, Sophie. Obişnuieşte-te cu gândul ăsta.

Să mă obişnuiesc? N-aş crede.

— Sunt perfect capabilă să călătoresc de una singură. Nu vreau să vină nimeni cu mine, argumentă ea.

Jack îşi aruncă scurta grea din piele de oaie pe speteaza canapelei. Purta un maieu care îi scotea în evidenţă braţele şi pieptul muşchiulos şi o pereche de jinşi care arătau de ca şi cum i-ar fi cumpărat la a cincea mână. Chiar că ticălosul ăsta era… bine clădit.

— A vrea“ şi „a trebui“ sunt două lucruri complet diferite, răspunse instalându-se într-un fotoliu, aruncându-şi pantofii din picioare şi întinzându-se după telecomandă. Te asigur că eu unul nu vreau să plec cu tine, dar iată-mă aici.

Sophie mai făcu un pas.

— O să-mi stai în drum.

— Probabil, dar tot merg. Pe ce canal e Programul Culinar?

— Ce… culinar?

— Nu contează, îl găsesc eu. Pari uşor contrariată. Ţi-ai făcut bagajele?

Sophie continua să stea în picioare în vestibul, derutată.

— Nu… împachetez mâine. Nu plec decât după-amiază. Ce e cu sacul tău aici?

— Planurile noastre s-au schimbat, Sophie.

Ea îşi trecu mâinile prin păr.

— Planurile *noastre? Noi* nu avem planuri.

— Precis avem, răspunse el vesel. Zburăm mâine dimineaţă la şapte spre Fairbanks, de aceea o să-mi petrec noaptea aici.

Această veste o aduse în goană în living.

— Imposibil. Eu am avion mâine după-amiază. Am achitat deja biletul.

Sophie se opri în în faţa televizorului, blocându-i vederea. El îi făcu semn să se mişte spre stânga.

— Ah, uite-l. Bobby Flay face paella. Întotdeauna am vrut să ştiu cum se face. Tranzacţia a fost anulată, adăugă el.

Sophie încercă să-şi limpezească gândurile.

— Este un bilet nerambursabil.

— Lucrez la FBI, Sophie. Când ţi-am spus că am anulat plata, poţi să mă crezi.

Tot neîncrezătoare, întrebă:

— Cine mi-a schimbat rezervarea?

Se schimbă de pe un picior pe celălalt, cu mâinile în şolduri; umărul ei îi bloca vederea. Încă o dată el îi făcu semn să se mişte.' Se execută fără să se gândească.

— Jennifer. Ea a făcut rezervările. Ah, nu, uită-te la procesorul ăsta de mâncare. Trebuie să-mi cumpăr unul.

— Jennifer şi mai cum? Frustrarea Sophiei dădea pe dinafară.

— Nu ştiu cum o mai cheamă.

— Bineînţeles că ştii.

— Nu, chiar nu ştiu.

Sophie inspiră adânc. Era înnebunitor. Nimic nu avea sens. Decise să abordeze situaţia în mod raţional.

— Chiar dacă dintr-un anumit motiv trebuie să iau un zbor matinal, nu există absolut niciun motiv să vii cu mine şi în mod categoric nu există niciun motiv să rămâi aici peste noapte.

— Ah, ba da, există. Dacă vrem să ajungem la timp la aeroport, trebuie să ne sculăm la patru şi jumătate de dimineaţă.

— Eu nu dorm cu tine.

— Da, bine, spuse el fără să-şi ia o clipă ochii de la televizor, în timp ce-l urmărea pe Bobby Flay aruncând scoici şi picioare de homar în tigaie.

— Aşa, pur şi simplu? Da, bine? Fără comentarii? rămase îngrozită de dezamăgirea pe care o auzi în propria ei voce.

— Fără comentarii. Dacă te răzgândeşti, anunţă-mă.

Fără un cuvânt, Sophie se duse la debaraua cu lenjerie şi scoase de acolo o pilotă groasă din puf şi o pernă. După ce le trânti pe canapea, spuse:

— Discuţia asta a luat sfârşit. Se îndreptă apoi spre dormitor şi închise uşa după ea.

Avea nevoie de timp ca să gândească. De ce să vrea Jack să meargă cu ea în Alaska? Doar ura frigul. Precis că Alee avea o legătură cu asta; Era sigură. O să discute cu el mai târziu. Trebuia să se gândească la o modalitate de a-l convinge pe Jack să fie rezonabil şi să rămână în Chicago, dar pentru moment avea o problemă mult mai grea; Jack, chiar dincolo de uşa asta, dormind pe sofaua ei.

Cu Gil dormind în livingul ei era un lucru. Acesta era suficient de bătrân ca să-i fie bunic. El era întotdeauna aşa de dulce. Jack însă nu era câtuşi de puţin dulce sau delicat. Era bădăran, arogant şi încăpăţânat, dar era şi sexy şi formidabil. De câte ori se uita la el, îi veneau în cap tot felul

de idei nebune… cum ar fi să se culce cu el.

Sărutul acela, sărutul acela stupid o făcuse curioasă să ştie cum ar fi fost să se culce cu el. Nu, nu curioasă, înnebunită. Înnebunită după el. Dar cum rămânea cu moralitatea ei? încă o mai avea, nu?

Sophie era decisă să stea departe de el până dimineaţă. Fără comentarii. O să-l lase să o conducă la aeroport iar pe drum o să-i vină ei o idee ca să-l facă să se răzgândească.

Bun, planul era ticluit. Făcu un duş, se spălă pe păr şi-şi acordă timp să şi-l usuce cu foenul. Îşi puse cea mai sexy cămaşă de noapte, dar asta doar pentru că îi plăcea topul roz, din dantelă. Era o cămaşă scurtă, care nu-i ajungea până la genunchi. Poate c-ar trebui să se schimbe în ceva mai modest, dar de ce? Că tot nu vedea Jack ce purta ea în pat.

Continuă să se lege de ridicula scuză, până când îşi făcu buzele cu un gloss. Oftă. Încă mai voia să sfâşie hainele de pe Jack şi să sărute fiecare centimetru din trupul lui. Când era vorba de Jack, nu mai distingea binele de rău.

Oricum, nu avea de gând să deschidă uşa. Ocoli patul, trase cuvertura deoparte şi potrivi apoi ceasul mobilului ca să o trezească la necruţătoarea oră de patru şi jumătate.

Tata! îşi aminti dintr-o dată că tatăl ei avea să o sune la miezul nopţii. Ştia că nu putea sta trează până atunci, dacă se scula la patru treizeci, ceea ce însemna că trebuia să-l sune ea, acum şi să-i lase un lung mesaj pe căsuţa vocală, îl auzea pe Jack vorbind la telefon, în living. Acum era momentul cel mai potrivit să sune, dar în timp ce se îndrepta spre debara, Jack bătu la uşă.

— Sophie, ai un minut?

Spune nu. Spune doar nu.

— Vin imediat.

Bine, alt plan, decise ea. *Fă-ţi măcar timp să-ţi pui un halat pe tine înainte de a deschide uşa. Nu are rost să-i laşi impresia că poate te-ar interesa, o idee măcar să… cum i-a spus el?…*

ah, da… să ne împrietenim.

Nu îşi luă halatul. Da, cămaşa ei de noapte era scurtă şi puţin cam prea adânc decoltată, dar Jack n-ar fi putut vedea prin ea decât dacă ar fi avut vedere cu raze X, Mătasea nu era transparenta. În plus, pe o plajă din Chicago femeile erau mult mai puţin îmbrăcate. Ce atâta grija?

Plaja nu avea paturi şi nici intimitate, pentru ca o femeie şi un bărbat să facă ceea ce doreau ei. Asta era marea problemă aici.

Nu deschide uşa.

Deschise uşa.

Jack rămase câteva clipe bune cu telefonul în mână, neputând să-şi ia ochii de la ea.

— Jack? Ai vrut ceva? îl îmboldi ea.

— A sunat Alee, răspunse.

Sophie nu-i putea descifra expresia.

— Ce a vrut? Cu cât treceau secundele, devenea tot mai jenată, aşteptând ca Jack să-i spună ceva despre cămaşa ei de noapte, dar acesta nu a scos un cuvânt despre cum era îmbrăcată… sau dezbrăcata.

— Să-şi ia la revedere, cred. Baia ta de aici nu are duş. Crezi că-l pot folosi pe al tău? Unde sunt prosoapele?

— În debaraua cu lenjerie. Râmase surprinsa văzând că a reuşit să rostească cuvintele.

Jack scutură din cap. M-am uitat. Nu e nimic acolo.

— Uită-te în uscător. Spălătoria este imediat după bucătărie.

— Bine, mulţumesc, spuse el închizând încet uşa.

A plecat. Îndoielile începură din nou să roiască în mintea Sophiei. Observase oare? Se uita în jos la ea şi scutură din cap. Cu siguranţă că nu-l impresionase cine ştie ce, nu? Crezuse că avea o cămaşă de noapte sexy, dar dacă era, atunci poate că femeia care o purta, nu era. Poate că ea era problema, nu cămaşa.

Sophie era obişnuită să fie remarcată de bărbaţi. Îi plăcea să flirteze, dar nu aţâţa şi cunoştea diferenţa. Nu umbla creanga. De fapt, era la fel de puritană ca şi Cordie – deşi prietena ei numea asta a fi de modă veche. Spre deosebire de Sophie, Cordie îşi permitea să viseze. Ea voia sa se mărite şi să aibă copii, dar exista o mică fisură în fanteziile ei despre fericirea veşnică: Cordy era îndrăgostita la nebunie de Aiden Hamilton care însă, prostul de el, habar n-avea.

Sophie se gândea la soarta lui Cordie când îşi dădu brusc seama cât de prostesc era comportamentul ei. Nu sedusese niciodată un bărbat dar de ce credea că trebuie să facă asta cu Jack, era dincolo de înţelegerea ei. Nu avea nicio scuză în afară de aceea că lăsase dorinţele să-i stăpânească gândurile. Din fericire, îşi revenise.

Jack bătu din nou la uşă. De data asta Sophie nu mai alergă după glossul de buze şi nici nu-şi mai făcu scenarii în minte, despre cum arăta. Gata cu idioţeniile.

— Intră, spuse ea.

— Ai pus ceasul să sune?

— Da, la patru treizeci. Ai găsit prosoapele? Stupidă întrebare, de vreme ce acesta avea unul aruncat peste umăr.

Când Jack dispăru în baie, se întrebă dacă observase că îşi pusese halatul pe ea. Auzi apa la duş, ceea ce însemna că era gol. Luă o carte de pe noptieră, sperând că un roman îi va distrage gândurile. Dar trecuseră deja câteva minute bune şi ea nu reuşise să citească nici măcar un rând. Imaginaţia ei era la duş.

Un mâr. O să-şi ia un măr şi o să stea în bucătărie până când el avea să iasă din baie şi nu o să se mai poarte ca o. Nimfomană în devenire, dar până să facă asta, Jack ieşi din baie, înfăşurat într-un prosop. Nu tu cămaşă, nu tu pantofi… nu tu prestaţie. Cum de i-a venit în minte cuvântul ăsta, nu-şi putea imagina.

Jack abia dacă îi aruncă o privire în timp ce trecea, ceea ce

o înnebuni cel mai rău. La naiba, o sărutase doar. Nu însemna asta că era atras de ea? Probabil că s-a răzgândit.

Îl urmă în living.

— Jack…

— Da? El se întoarse cu faţa la ea.

— Vreau să ştiu adevărul. De fapt, de ce vii cu mine?

Jack îi răspunse fără ezitare.

— Am pierdut un pariu.

— Ai pierdut un pariu? Foarte nostim. Chiar nu a putut găsi o minciună mai plauzibilă?

— E adevărat, Sophie, am pierdut un pariu.

Scutură din cap.

— Eu pot avea şi singură grijă de mine.

— Sigur că poţi, exceptând momentul când te sună cineva şi îţi spune să te uiţi pe fereastră.

— Chiar n-ai de gând să uiţi niciodată asta, nu?

— Vin cu tine. Fiecare cuvânt fusese pronunţat cu grijă. Jack ridică pilota şi o despături. Şi Sophie…

— Da?

— Îţi jur pe Dumnezeu că dacă mai deschizi o dată uşa îmbrăcată aşa, nu o să mai dorm pe canapea.

JURNAL

TABĂRA DIN ARCTICA

Ca să nu facem gălăgie, am instalat cuştile în subsolul casei lui Eric, adică afară, la ţară iar casa lui este singura pe o întindere de câteva mile. A moştenit casa de la părinţii lui şi suntem amândoi recunoscători că nu a vândut-o.

Au trecut trei luni de când am prelevat mostre de sânge şi ţesut de la maimuţe, după care le-am injectat K-74. Au reacţionat remarcabil de bine, dând semne de energie şi vitalitate crescute. Vom şti mai multe când le vom face

autopsia.

Niciodată nu ne-a fost uşor să ucidem, dar acest lucru este de neevitat, când ştiinţa are prioritate.

DOUĂZECI ŞI TREI

— BINE, ATUNCI. SOPHIE SE ÎNTOARSE ÎN LOC ŞI o porni spre dormitor, cu mersul din nou obraznic. Nu zâmbi până când nu închise uşa. Lumea ei căpătase din nou sens. Incertitudinile dispăruseră, cel puţin pentru moment şi se simţea din nou dorită.

Jack observase şi fusese evident afectat de imaginea ei în cămaşă de noapte. Era dezamăgită că nu o luase în braţe şi nu o sărutase? Firește că nu. Dar de ce ar fi făcut-o?

Ah, nu, nu se mai întorcea ea pe acelaşi drum. Ştia că putea deveni nevrotică şi obsedată de anumite lucruri, dar sentimentele ei faţă de Jack o făceau să se gândească la tot felul de nebunii. Acum era convinsă că acesta era un ticălos, pentru ca în clipa următoare să-şi spună că era cel mai sexy bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Dacă asta nu era o nebunie, atunci ce era?

Nu o să poată adormi dacă nu va înceta să se gândească la el. Se forţă să fie practică şi să verifice lista cu ce pusese în valiză şi cu ce trebuia să cumpere la Fairbank. Dacă avea nevoie de încă o pereche de şosete de lână sau de lenjerie lungă, mai groasă, era convinsă că le va putea cumpăra într-unul din magazinele de acolo. Să-şi ia laptopul? Dar mobilul? Ştia că o să poată avea semnal în Prudhoe Bay şi probabil că şi în Barrow.

O oră mai târziu îşi atârnă halatul la loc şi se băgă în pat. Abia îşi pusese capul pe pernă, când îşi aminti că trebuia să-l sune pe tatăl ei şi să-i lase un mesaj.

Crăpă uşa să vadă dacă Jack adormise. Văzu că televizorul era pornit încă, dar Jack nu stătea în fotoliu. Nu putea vedea

decât speteaza canapelei, dar presupuse că acesta adormise.

Lumina blândă din baie se revărsa în debara. Lăsând uşa puţin crăpată, scoase mobilul din ascunzătoarea lui şi se aşeză pe jos, sprijinită de perete, cu picioarele întinse în faţă, încrucişate. De îndată ce se făcu comodă, îşi sună tatăl. Nu trebui să-i lase niciun mesaj. Acesta răspunse la al doilea ţârâit.

— Încă nu e miezul nopţii. E totul în regulă? o întrebă el.

Sophie îi explică repede că dimineaţa devreme pleca în Alaska şi nu voia ca el să-şi facă griji dacă nu-i răspundea, când o va suna potrivit aranjamentului. Nu ştia cât o să stea acolo. O săptămână, poate două. După ce-l puse la curent cu itinerariul ei, vru să ştie ce planuri avea el. Acesta îi spuse că lucra la o soluţie pentru *Kelly'fs,* dar nu îi explică ce însemna asta şi nici măcar un pont despre planurile lui nu îi dădu. Tatălui ei îi plăcea să fie criptic şi ea învăţase să nu-i pună întrebări.

Tatăl ei avea chef de vorbă şi i-a spus câteva poveşti foarte amuzante, care au făcut-o să râdă şi când termină conversaţia şi puse telefonul la loc în ascunzătoare, se simţi relaxată şi somnoroasă.

Mai stătea încă pe jos în debaraua întunecată, când Jack deschise uşa.

— Sophie? Ce faci?

Ar fi trebuit să fie evident, dar se pare că nu era aşa.

— Stau jos, pe duşumea.

— În debara!

El se uită în jur.

— Aşa s-ar părea.

Se sculă în picioare cu toată demnitatea posibilă şi trecu de el, spre dormitor. Nu putu să nu observe că acesta nu purta decât o pereche de boxeri în carouri, decoloraţi şi nimic altceva.

— Te-am auzit vorbind şi apoi râzând.

— Ah, ah, recunoscu ea, dând din cap. Aşa sunt eu, vorbesc şi rid.

Crede că sunt nebună. Cum a putut fi atât de neatentă şi să-şi închipuie că adormise şi nu o putea auzi? vorbise tot timpul în şoaptă, dar nu ar fi trebuit să râdă, indiferent cât de amuzante erau povestioarele alea. Dacă Jack a auzit ceva, era clar că o să-şi dea seama că a vorbit cu cineva la telefon şi nu o să-i trebuiască prea mult ca să priceapă şi cine era acel cineva. Trebuia să-i distragă atenţia.

— De unde ai cicatricea asta? Se apropie de el şi-i puse mâna pe piept. Pielea lui era caldă, minunat de caldă. Cicatricea asta, spuse ea, trasând un cerc mic deasupra inimii.

— Nu am nicio cicatrice acolo, spuse el.

— Ştia

Jack o apucă de mână şi o trase spre el.

— Ai idee ce faci?

Sophie se uită în ochii lui.

— Da, am. Îţi distrag atenţia. Funcţionează?

El dădu încet din cap.

— Destul de bine.

Îi simţea inima bătându-i sub vârfurile degetelor şi felul în care o privea o făcu şi pe a ei să gonească.

— Ar trebui să te culci, spuse el.

Dar nu se mişcă. Şi nici ea.

— Ar trebui să mă săruţi, spuse ea.

— Da?

Sophie încuviinţă din cap.

— Da

Jack oftă.

— Vrei să-ţi spun ce-o să se întâmple dacă o să te sărut? începu să o conducă încet spre pat. Dar parcă aş prefera să-ţi arăt.

Îi cuprinse ceafa în mână şi o atrase brutal spre el.

— Chestia asta începe să se complice.

— Îmi plac complicaţiile, şopti ea.

Era toată permisiunea de care avea el nevoie. Îi dădu capul pe spate şi o sărută flămând, lăsând-o să simtă pasiunea din el. Limba lui o căuta, săpând, pe a ei şi gustul dulce al acesteia era atât de intoxicant, încât trebuia să aibă mai mult. O sărută iară şi iară, până când începu să tremure de dorinţă.

Sophie îşi aruncă braţele pe după ceafa lui şi se contopi cu el. Entuziasmul ei necenzurat îl copleşi.

În dormitor, Jack era stăpânul ritmului şi al controlului, întotdeauna oferindu-i partenerei sale ultima plăcere, de obicei de mai multe ori, înainte de a şi-o oferi sieşi. Încet şi relaxat. Satisfacţie garantată.

Dar Sophie a schimbat totul. Îl săruta cu atâta uitare de sine, cu gura ei atât de fierbinte, cu buzele minunat de moi, fără nicio reţinere, frecându-şi limba de a lui, cu vârfurile degetelor mângâindu-i umerii în timp ce se mişca seducător, lipită de el. Oftaturile ei erotice îl înnebuneau şi în câteva secunde îl transformară din stăpân absolut, într-un novice cu hormonii clocotind. Respiraţia îi era aspră, hârâită. O lipi tare de el, îngropându-şi faţa în laterala gâtului ei.

— Încet şi delicat, Sophie.

Ea îi ciuguli uşor lobul urechii.

— De ce?

Până să apuce să se gândească la un răspuns, îl împinse spre spate, cu ochii încleştaţi într-ai lui, în timp ce-şi cobora seducător breteaua stângă a cămăşii, apoi pe cea dreaptă, lăsând-o să cadă de-a lungul trupului.

Dintr-o dată, a încetini nu mai avea niciun sens pentru el. Era frumoasă. Privirea lui se mişca încet peste pielea ei aurie, sânii ei plini, talia ei fină şi picioarele lungi, perfecte. Ah, da, era magnifică. Îşi scoase şortul şi o înconjură cu braţele, suspinând din cauza teribilei aţâţări pe care o simţi

când se frecă de el.

Se prăbuşiră împreună pe pat. Jack îşi vârî un picior între coapsele ei mătăsoase, apoi se întinse deasupra ei. Îşi rezemă greutatea în braţe, ca să nu o strivească. Sânii ei plini, moi, se frecau de pieptul lui, trimiţându-i fiori în tot corpul. Îşi îngropă faţa în părul ei. Parfumul ei feminin îl excita; pielea ei catifelată era atât de plăcută, lipită de a lui. Simţea nevoia să o atingă peste tot, să-şi folosească gura, limba, ca să o excite. Mângâindu-i sânii, trasă o potecă de sărutări de-a lungul gâtului ei, suspinele şoptite ale acesteia invitându-l să continue.

Sophiei îi plăcea felul cum o mângâia, îi plăcea senzaţia gurii lui fierbinţi, pe piele. Când mâna lui alunecă în jos, de-a lungul şoldurilor şi începu să se mişte între coapsele ei, focul din ea se intensifică până la insuportabil. Unghiile îi săpau în omoplaţii lui, în timp ce se arcuia spre el şi strigă.

Sărutările lor deveniră nesăţioase, îmbrăţişările, mai exigente, mai brutale. Sophie îl făcea să ardă aşa cum nu-l făcuse nicio femeie până atunci şi Jack simţea cum îşi pierde controlul. Când ştiu că nu mai putea aştepta să o facă a lui, se mişcă între picioarele ei şi pătrunse în ea, suspinând în extaz. Căldura umedă îl înconjură şi plăcerea era atât de intensă încât îşi spuse că focul Sophiei o să-l ardă complet.

Câteva secunde râmase complet nemişcat.

Respiraţia ei era la fel de răguşită ca şi a lui, nevoia ei, la fel de imperioasă. Îi sărută baza gâtului şi simţi pulsul frenetic al bătăilor inimii.

Sophie îi înconjură talia cu braţele şi-şi ridică picioarele ca să-l primească mai adânc în ea.

La început, Jack se mişcă încet, dar nevoia devenea insuportabilă şi pierdu controlul. Făceau dragoste sălbatic, pasionat şi când în sfârşit ajunseră la orgasm, Sophie îi strigă numele.

Cu un suspin puternic, se prăbuşi peste ea, fixând-o de

saltea. Rămase în ea câteva minute lungi, savurând intimitatea. Sophie îi luase toată vlaga, dar reuşi totuşi să se întoarcă pe o parte, continuând să o ţină în braţe. Era ameţit de senzaţiile care îl străbăteau. Ce naiba se întâmplase cu el? Sexul n-a fost niciodată ca acum.

Au trecut câteva minute bune, până când respiraţia îi reveni la normal. Sophiei i-a trebuit puţin mai mult ca să-şi revină. Se întoarse pe spate, cu privirile aţintite în tavan. Jack se ridicase într-un umăr şi era arogant încântat de ceea ce vedea. Arăta buimăcită. Ochii îi erau înceţoşaţi; obrajii, îmbujoraţi şi buzele, roşii de sărutările lui.

Era cea mai uluitoare creatură. Era total neinhibată faţă de el şi nu se grăbise să se acopere, după ce făcuseră dragoste.

Jack nu se putu opri să nu o atingă. Degetele lui începură să coboare încet, de la gât, spre buricul ei. Atinse uşor pielea acolo unde pătrunsese glonţul şi fu şocat de izbucnirea de furie pe care o simţi la gândul că cineva încercase să îi facă rău.

Sophie se uită în ochii lui şi întrebă:

— Eşti bine? Iar înainte ca acesta să apuce să scoată o vorbă, îl întrebă:

— Nu ţi-am făcut rău, nu?

Capul îi căzu pe umărul ei şi Jack începu să râdă.

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta pe tine. Eşti bine?

— A fost minunat, şopti ea.

Se întoarse spre el şi începu să-l mângâie pe piept. Părul des îi gâdila pielea.

— Cât se poate de minunat, şopti ea.

— Da? Mai lasă-mă un minut. Şi îţi arăt eu spectacol. Jack era un om de cuvânt.

JURNAL 644

CHICAGO

Am făcut teste peste teste şi rezultatele sunt concludente. Adrenalina produsă în situaţii de stres creşte într-adevăr potenţialul drogului nostru. Indiferent cât de îngrozite ar fi fost maimuţele, ritmul inimii lor rămânea acelaşi. Am constatat, totodată şi o încetinire a procesului de degenerescentă celulară.

Să fie oare serul acesta primul pas spre descoperirea izvorului tinereţii?

DOUĂZECI ŞI PATRU

AU AJUNS LA AEROPORT CHIAR MAI DEVREME, o adevărată realizare având în vedere că Jack a trebuit să o smulgă pe Sophie din pat. Nu s-a trezit deloc bucuroasă, dar un duş scurt a revigorat-o. Din fericire îşi pregătise hainele pe care avea să le îmbrace şi avea toate bagajele ' făcute, cu excepţia trusei de farduri pe care o aruncă în bagajul de mână în clipa în care ieşea în grabă pe uşă.

Sophie nu observase că Jack avea pistolul la el decât în clipa în care îşi prezentă documentele la check-in. Compania fusese deja informată că în această cursă se va, afla un agent FBI pe nume MacAlister, aşa încât nu dură mult să treacă prin control.

Cu pistolul băgat în tocul la vedere pe coapsa lui, fireşte că Jack a atras câteva priviri îngrijorate din partea trecătorilor, dar Sophie era de fapt cea care stârnea valuri. Toţi bărbaţii cu care se intersectau se uitau la ea. Deşi iritat, Jack nu-i putea condamna. Sophie era o femeie frumoasă. Gil îi spusese bombă şi nu greşise. Îmbrăcată pentru frig într-un pulover negru, pe corp, cu guler pe gât şi mâneci lungi şi jinşi comozi, cu ghete, îşi ţinea haina în mână şi mergea ca şi cum ar fi fost pe o pistă de alergare. Atrăgea toate privirile, dar Jack ştia că ea habar nu avea.

S-au instalat la clasa întâi. Însoţitoarea le-a luat pardesiele şi le-a oferit ceva de băut, în timp ce Jack băga bagajele de mână în cuşeta de deasupra. Sophie s-a aşezat la fereastră; Jack, la culoar. Distanţa dintre locuri era mai mare la clasa întâi, dar picioarele lui tot erau prea lungi ca să şi le poată întinde fără să îi împiedice pe cei care treceau.

Niciunul dintre ei nu a pomenit nimic despre ce se petrecuse noaptea trecută. Pasiunea lor a ajuns de mai multe ori la crescendo, aşa că nu prea au dormit. Sophie era epuizată. Îşi fixă centura de siguranţă, închise ochii şi în câteva minute adormi buştean.

Nu s-a trezit decât aproape de aterizarea la Fairbanks.

Când a deschis ochii, l-a văzut pe Jack răsfoind o revistă. Nu observase că s-a trezit. Imaginile trupului lui fierbinte, gol, frecându-se de al ei, o înfierbântară şi încercă să-şi blocheze amintirile. Singurul mod de a trece prin această călătorie, cu Jack alături. O să pretindă cu nu s-a petrecut nimic între ei. Asemenea unora dintre bărbaţii aceia corupţi după care alerga tatăl ei, o să nege, o să nege, o să nege.

Odată la sol şi în aeroport, se duse la toaletă ca să se reîmprospăteze. După ce se spălă pe dinţi şi se stropi cu apă pe faţă, se simţi ca nouă. Crezuse că vor face o escală prelungită la Fairbanks, dar se înşelase. Misterioasa Jennifer fără-nume-de-familie le rezervase bilete la Chip'fs Charter Service şi avionul era programat să decoleze în mai puţin de o oră.

Jack stătea rezemat de un stâlp, citind paginile de sport dintr-un ziar, aşteptând-o. Sophiei i se opri inima în loc văzându-l în mulţimea aceea şi rămase din nou fără suflu. Nicio mirare. Jack era un bărbat atât de bine. „Foarte bine", şopti ea.

— Eşti gata? întrebă acesta împăturind ziarul şi vârându-l sub braţ.

Se opriră la un snack bar din terminal, dar ajungând la

poarta care dădea afară, spre Chip'fs Charter Center, regretă că mâncase brioşa şi băuse sucul. Erau acolo reactoare mici şi avioane mici şi printre ele, avioneta lor Chip'fs, cu şase locuri. Când o văzu, îi căzu inima în pantofi. Era sigură că spre Prudhoe Bay zburau reactoare. De ce nu luaseră unul dintre ele?

Se apropie mai mult de Jack.

— Ştii ceva? Cred c-ar fi mai bine să mergem cu maşina.

El îi văzu îngrijorarea din priviri.

— Serios?

— Da. Categoric. Sunt doar cinci sute de mile, în plus sau în minus şi nu ne putem rătăci. Când acesta scutură din cap, adăugă repede:

— Nu există decât o singură şosea, Dalton, care duce la Prudhoe Bay. Am putea admira şi peisajul.

— Ai observat cumva că ninge? N-am putea admira prea mult peisajul…

— Da, am observat şi am observat ce tare bate vântul, tocmai de aceea n-ar trebui să zburăm în avionul ăsta de hârtie.

— Jack zâmbi.

— Are două motoare. N-o să păţim nimic.

— Există camioane mari care circulă tot timpul pe Dalton. Am putea merge cu unul din ele.

Se uită afară pe fereastră şi văzu un bărbat masiv, care arăta ca Moş Crăciun, cu barba şi mustaţa albe, ocolind avionul şi îndreptându-se spre ei. Rămase cu ochii pe el, în timp ce-i şoptea lui Jack:

— Nu-i o idee bună. Ai mai zburat cu un avion aşa de mic?

— Da, am mai zburat. Unul din fraţii mei este pilot. M-a luat cu el de vreo două ori. Relaxează-te, Sophie.

Jack ieşi să discute cu pilotul şi Sophie se apropie mai mult de fereastră, să se uite după el. Se simţi dintr-o dată copleşită. Jack MacAlister îi întorsese planurile şi viaţa pe

dos, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ce căuta ea cu el aici, în Alaska? îl primise în patul ei şi făcuse cu el cele mai intime lucruri, dar abia îl cunoştea. Îi povestise câte ceva despre trecutul lui, dar existau atâtea alte mult mai multe lucruri, pe care *nu le ştia. Unul* din fraţii lui? câţi fraţi avea? Părinţii lui mai trăiau? Oare nu erau acestea lucruri pe care ar trebui să le cunoşti, înainte de a împărţi cu cineva cea mai intimă parte din tine? Adevărul crud al celor făcute o copleşi. Când era vorba de o relaţie, Sophie voia întotdeauna să fie sigură. Mult prea prudentă… după cum spuneau prietenele ei… până la Jack. El o făcuse să uite tot ce-şi promisese ea vreodată şi era timpul să-şi recapete controlul.

Din clipa asta o să păstreze o distanţă politicoasă şi profesională şi în mod categoric *nu* se va mai culca cu el. Gata cu prostiile, îşi spuse.

Poarta se deschise şi o păli o rafală de aer îngheţat. Pilotul era de fapt mai tânăr decât i se păruse de la distanţă. Probabil că nu avea încă patruzeci de ani; barba lui brun închis era acoperită cu un strat de gheaţă şi zăpadă, de aceea i se păruse ei albă.

— Bună, spuse acesta, scoţându-şi mănuşa şi întinzându-i mâna. Trebuie să fii Sophie Rose. Numele meu este Chipper, dar mulţi preferă să-mi spună Chip. Mie mi-este egal. De îndată ce bagajele voastre vor fi cântărite şi încărcate, decolăm.

— Puteţi zbura pe vântul ăsta? întrebă ea îngrijorată.

— Cum să nu. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, mă duc să fac ultimele verificări.

— Chipper… avionul e încălzit?

Se întoarse.

— Da, este.

Jack începu să râdă.

— Bineînţeles că e încălzit.

Sophie se apropie mai mult de el, şoptindu-i:

— Chipper are ripsuri de gheaţă în barbă.

— Pariez că nu poţi repeta asta repede, de cinci ori.

— Fii serios. Chipper fie s-a învârtit multă vreme în jurul avionului, fie zboară fără căldură. Are *gheaţă* în barbă, Jack.

— N-o să păţim nimic, Sophie.

Calmul lui încurajator o enervă. Firește că nu vor păţi nimic – dacă, în mod accidental, Chipper nu o să între cu avionul în coasta unui munte sau nu o să confunde pista îngheţată şi nu o să cadă în ocean. Până astăzi, Sophie nu crezuse despre ea că ar fi un călător nervos când era vorba de avioane, dar urmărind avioneta bălăngănindu-se înainte şi înapoi din cauza vântului puternic, îşi spuse că acesta era un motiv cât se poate de rezonabil să fie puţin înfricoşată.

Sună un telefon, ceea ce îi aminti Sophiei de Paul Larson. Acesta o să vină la aeroport să o întâmpine, dar ea lui îl anunţase că schimbase datele de zbor şi că va ajunge la Prudhoe Bay mai devreme. Îşi nota în minte să îl sune când va ajunge acolo.

Chipper deschise uşa şi anunţă că era timpul de plecare.

Sophie îşi puse mânuşile, îşi luă sacul şi inspiră adânc.

Jack o întoarse cu faţa spre el şi îi ridică gulerul în sus, pe faţă, apoi o luă de umeri şi se apropie de ea, spunându-i:

— Totul o să fie bine. Ai încredere în mine, da, Sophie?

Se uita în ochii lui şi râmase surprinsă să descopere… că avea.

JURNAL 662

CHICAGO

Am discutat mult despre următorul nostru pas. Trebuie să ne testăm serul pe o fiinţă umană. Dar cum, aceasta era întrebarea. Dacă ne-am face testele la o clinică, chiar dacă ne-am patenta descoperirile, secretul nostru s-ar afla şi am fi în

pericol să ne pierdem scopul final.

Oamenii ar fi în stare să ucidă pentru formula noastră. Când lumea va descoperi ce deţinem noi, toate companiile farmaceutice din lume şi-ar dori o bucăţică şi ştim că sunt mulţi cei care nu s-ar da înapoi de la nimic ca să îşi ţină profiturile numai pentru ei. Trebuie să fim prudenţi şi să facem singuri testele. Când ne vom lansa pe piaţă descoperirea, toţi banii şi recunoaşterea ne vor aparţine.

Am muncit prea din greu, ca să nu ne bucurăm de beneficii.

DOUĂZECI ŞI CINCI

DEADHORSE, ALASKA, ESTE SITUAT ÎN VÂRFUL lumii. Unii îi spun oraş; alţii, tabără.

Din lecturile ei, Sophie învăţase că Prudhoe Bay este o comunitate de muncitori. În orice moment, existau aproximativ o mie de oameni pe câmpurile de forare ale companiilor petroliere, dar aceştia nu se amestecau cu turiştii care veneau la Deadhorse. Fiecare companie îşi avea propriile facilităţi pentru lucrătorii ei. Instalaţiile de foraj şi locuinţele angajaţilor sunt închise, pentru a proteja echipamentele de climă iar casele sunt confortabile, în ciuda mediului înconjurător dur. Oamenii lucrează la foraj în schimburi de câte douăsprezece ore, vreme de două săptămâni, după care zboară acasă pentru alte două săptămâni. Banii sunt substanţiali, dar viaţa socială este inexistentă.

În timpul lunilor de vară, se organizează tururi ale câmpurilor petroliere şi ale Oceanului Arctic, dar este nevoie de o notificare cu o săptămână înainte, pentru a permite verificările necesare. Securitatea este severă aici. O sută şaizeci de bărbaţi ale forţelor de securitate păzesc instalaţiile de foraj. La Deadhorse există doi poliţişti şi turele lor sunt, ca şi în cazul lucrătorilor din exploatările petroliere,

două săptămâni de serviciu, două săptămâni libere.

La Deadhorse, avioanele vin şi pleacă încontinuu, zilnic, dacă vremea o permite şi există chiar şi un heliodrom lângă aeroport.

Sophie era fascinată de ce învăţase şi în ciuda zborului hurducănit ca să ajungă aici, abia aştepta să experimenteze ea însăşi zona. În timp ce avionul se apropia de pistă, putea vedea în depărtare platformele masive iar dedesubt, o pânză albă, întinsă cât vedeai cu ochiul. Gheaţa şi zăpada creaseră deja o suprafaţă solidă, dar după dezgheţul din primăvară, locul acesta va arăta ca şi cum ar pluti în băltoace de apă. Deadhorse părea să nu fie altceva decât o întindere de clădiri prefabricate cocoţate deasupra solului, cu trepte care duceau în sus, la uşi. Arătau mai curând a depozite decât a case şi clădiri de birouri.

În ciuda vântului şi a zăpezii care se învălătucea deasupra pistei, aterizarea a fost blândă. Chipper s-a oferit să-i conducă pe Sophie şi pe Jack înapoi la Fairbanks sau să-i ducă la Barrow când îşi vor termina treburile în Deadhorse, apoi i-a condus la hotelul *Prudhoe Bay.*

„Hotel“ nu ar fi fost termenul pe care l-ar fi folosit Hilton sau Marriot ca să descrie structura, dar deservea acest scop. Unităţile din prefabricate, prinse împreună într-o singură clădire, ofereau o cazare modestă.

Sophie şi Jack îşi scuturară zăpada de pe ghete înainte de a intra în biroul minuscul. Aici nu se înghesuia o mare de oameni, aşteptându-şi camerele. De fapt, Sophie şi Jack erau singurii clienţi. Administratorul, care stătea în picioare iii spatele pupitrului acoperit cu linoleum, sortind hârtii, îi salută călduros şi-i rugă să-i spună Zester. Era greu să-i apreciezi vârsta. Faţa lui era atât de bătută de vânt, încât putea avea între treizeci de ani şi cincizeci de ani, dar după vocea lui tunătoare Sophie îl aprecie pe la patruzeci.

— Ar trebui să am o rezervare. Paul mi-a spus că se ocupă

el de astă, spuse Sophie.

Zester nu trebui să se uite în registru.

— Nu, aici nu aveţi. Poate la *Caribou Inn?* Sun eu acolo şi anulez rezervarea. O să preferaţi să staţi aici. Nu aşteptă permisiunea, se întoarse şi-şi sună concurenţa.

Jack o înghionti pe Sophie.

— Cine e Paul?

Sophie îşi scoase eşarfa şi o împături.

— Paul Larson. Nu ţi-am vorbit despre el?

Jack îşi scutură capul.

— Vorbeşte-mi acum.

Zester îi întrerupse înainte ca ea să-i fi putut explica.

— Nu. Nu aveţi rezervare la *Caribou.* Chicoti şi adăugă:

— Când i-am spus lui Charlie cât de dată naibii de drăguţă sunteţi, mi-a spus că poate totuşi aveţi o cameră rezervată. Ma aştept să apară şi el aici, să vă salute.

Jack îşi desfăcu nasturii de la pardesiu şi Zester îi văzu pistolul, la brâu.

— Stai aşa. Nu permitem arme aici. Cel puţin nu permitem clienţilor să umble cu ele pe aici. Zepter se aplecă peste pupitru. Ce este? Dar nu contează, continuă el, înainte ca Jack să apuce să spună ceva. Un treizeci şi opt sau un patruzeci şi cinci sau un Glock… niciunul dintr-astea nu poate doborî un urs. O vulpe, poate, dar nu un urs. Dar dacă încerci să omori un urs, sfârşeşti în puşcărie, îl preveni.

— Sunt de la FBI.

Zester rămase consternat. Se dădu un pas înapoi, apoi reveni în poziţie. Spuse în şoaptă:

— FBI? S-a întâmplat ceva? A încălcat cineva legea? Scutură din cap şi adăugă:

— Nu, aş fi auzit, dacă ar fi încălcat cineva legea. Ştiu să ţin un secret, aşa că-mi poţi spune. De ce eşti aici?

Îi răspunse Sophie.

— A pierdut un pariu.

Jack zâmbi auzind tonul supărat al Sophiei.

— Da, l-am pierdut.

Zester nu ceru lămuriri.

— Ce-ar fi să vă instalez sus, în cele două camere deluxe, cu baie între ele? Sunt cele mai bune pe care le am.

Peste câteva minute, după ce şi-au lăsat sacii în camere, Jack şi Sophie l-au urmat pe Zester în micuţa cafeteria. Sophie avea senzaţia că traversa interiorul unei rulote mult alungite. Restaurantul era mic, sărăcăcios, impecabil.

— Mesele sunt incluse în preţul camerei, le explică Zester. Aţi pierdut prânzul, dar vă pot oferi nişte sandvişuri calde. Există întotdeauna mâncare, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Cât despre băutură, aici mergem pe uscat, aşa că nimic mai tare decât cafea, ceai sau răcoritoare.

Sophie ceru un ceai iar Jack, o cola. În timp ce-şi mâncau sandvişurile, Zester îl sună pe poliţistul de serviciu şi-l rugă să vină la hotel.

Îi întinse telefonul lui Jack şi spuse:

— Tim vrea să vorbească cu tine.

În timp ce Jack vorbea cu poliţistul, Sophie îl sună pe Paul Larson, pe mobil. Îi răspunse o voce înregistrată.

— Bună, Paul. Sunt Sophie. Sună-mă când primeşti mesajul.

Zester se. Întoarse înapoi în bucătărie ca să-şi ia o cafea şi de îndată ce râmaseră singuri, Jack spuse:

— Sophie, încă aştept să-mi spui cine este Paul Larson.

— Lucrează la forţele de securitate de aici.

— Perfect. Cum l-ai cunoscut?

Tonul era cât se poate de profesional.

— Ţi-am povestit despre poliţistul care m-a sunat să-mi spună că au găsit cartea mea de. Vizită în şoseta lui William Harrington.

— Mi-amintesc.

— Nu mult după el, m-a contactat Paul Larson.

— De unde avea numărul tău?

— E clar că de la poliţistul care a găsit cartea mea de vizită.

— Continuă.

Sophie clătină din cap şi se încruntă.

— Mă interoghezi?

— Da. Continuă.

Cel puţin era cinstit.

— Paul mi-a fost foarte util.

— Cum adică util?

— M-a sunat când au găsit portofelul lui Harrington şi mi-a explicat unde vor fi trimise rămăşiţele acestuia.

— La Anchorage.

Confirmă din cap.

— Nu avea nicio idee de ce a hotărât Harrington să campeze în pustietatea aceea, dar mi-a spus că o să se intereseze să vadă dacă a vorbit cineva cu el.

— A avut multă bătaie de cap cu tine, nu?

Era oare gelos? Sophie alungă imediat ideea aceasta.

— De ce eşti aşa de ţâfnos? Probabil că nu ai prea multe de făcut aici, când nu ai de lucru şi apoi s-a gândit şi el că este un mister în povestea asta.

— Acest Harrington a campat în…

— Da, spuse ea.

Jack oftă.

— De ce nu ai pomenit nimic de Larson până acum?

Sophie ridică din umeri.

— Ar fi trebuit, spuse ea. O să-ţi placă de el. Este foarte plăcut la telefon.

— Da, corect. Plăcut. Jack scutură din cap. Ştii care este problema ta? Eşti prea al naibii de credulă.

— Am încredere în tine.

— Aşa ar trebui.

Sophie nu ştia cum să-i interpreteze atitudinea, dar decise să-l îmbuneze.

— Nu am încredere în Paul aşa cum am în tine. El lucrează pentru forţele de securitate de aici aşa că îţi imaginezi cât de scrupulos a fost verificat de acestea.

— Devii iritată, scumpo.

Dezmierdarea aceasta o tulbură.

— Cred că o să urc în cameră şi o să despachetez. Trebuie să-mi încarc şi mobilul. Tu rămâi aici? spuse ea.

Acesta încuviinţă din cap.

— Să nu părăseşti hotelul fără mine, ai înţeles?

Sophie se uită pe fereastră. Ninsoarea se înteţise. Cum lui ar fi putut vedea nici la un metru în faţa ei dacă ar fi ieşit, nu-i era greu să fie de acord cu pretenţia lui. Fără lumina soarelui şi-ar fi pierdut uşor orientarea şi ar fi sfârşit bâjbâind într-o furtună de zăpada. Şi mai exista şi posibilitatea de a da peste Barry sau peste vreo ruda îmblănită de-a acestuia.

Urşi polari, contact direct. Se cutremură gândindu-se la asta.

Sophie se opri în faţa pupitrului ca să-l întrebe pe Zester dacă a auzit de William Harrington.

— Toată lumea a auzit de el. El este bărbatul pe care l-a omorât Barry, dădu el din cap.

— L-ai întâlnit cumva pe Domnul Harrington, sau ştii pe cineva care a vorbit, întâmplător, cu el?

— Nu l-am cunoscut, răspunse, şi nici n-am auzit de cineva de pe aici care să-l fi cunoscut. Probabil că a zburat la Barrow şi de acolo a luat un avion mic spre Alaktak şi s-a îndreptat spre vest, sau poate s-a dus la Nuiqsut sau la Umiat, de unde a luat-o spre est. Tabăra lui nu se afla prea departe de acolo. A fost găsit aproape de ocean, totuşi, aşa ca nu-mi pot imagina cum a ajuns acolo.

Sophie nu avea nici cea mai mică idee unde se afla Alaktak

sau celelalte oraşe. Avea o hartă în sacul ei, aşa că o să le caute pe ea.

— Dar de fraţii Coben ai auzit? îi cunoşti?

— Pe cine?

Repetă numele.

— Sunt vânători de blănuri şi am auzit de la cineva că au stat de vorbă cu Domnul Harrington.

Zester scutură din cap.

— Posibil. Eu lucrez aici doar două zile, dar ştiu că trece multă lume pe aici, însă nu toţi stau la hotel, fireşte. Totuşi, numele îmi este cunoscut.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Paul, îşi spuse Sophie. Dacă acesta nu ar fi fost interesat şi nu ar fi ajutat-o, de una singură nu ar fi aflat nimic de fraţii Coben. Paul a stat de vorbă cu mai mulţi şoferi de camion care vin şi pleacă din Deadhorse. A făcut în locul meu toată alergătura asta.

Sophie îi mulţumi lui Zester şi se duse în cameră să despacheteze. Îşi întinse harta pe pat şi folosi un marker ca să sublinieze localităţile menţionate de Zester. Cât despre locul taberei lui Harrington, pe acesta o să-l afle de la poliţie.

A trecut o oră cu organizarea şi când în sfârşit a terminat, l-a sunat pe Domnul Bitterman ca să-i spună că a ajuns. Acesta era în toane bune şi i-a pus o mulţime de întrebări despre Prudhoe Bay.

— Ai văzut aurora boreală?

— Nu încă.

— Şi cum e vremea?

Sophie răspunse la întrebarea aceasta şi la altele câteva.

— O să te înscrii în clubul ursului polar? O să scoţi o poveste grozavă, dacă faci asta.

— Domnule, există limite când este vorba despre ce vreau sa fac pentru meseria mea. Şi nu am de gând să mă arunc în Oceanul Arctic, pentru o idee de articol.

— Mai gândeşte-te. Şi acum spune-mi despre Harrington,

pentru că eu am o surpriză uluitoare, pentru tine.

— Noi abia am ajuns aici, aşa că nu prea am ce să vă spun.

— Ai dreptate. Jack este cu tine, da? M-a sunat Alee în dimineaţa asta. A fost o uşurare pentru mine să aflu că ai un agent FBI lângă tine. Niciodată nu eşti suficient de prudent, nu?

— Bine, spuneţi-mi surpriza.

— Ai acces la un computer şi să citeşti presa?

— S-ar putea. Ce ziar vrei să citesc?

— Al nostru, Sophie, spuse acesta exasperat. Vreau să citeşti ediţia de azi a ziarului nostru.

Sophie râse.

— Desigur. La ce să mă uit?

— Oh, la naiba, mai bine-ţi spun eu. Un anunţ pe toată pagina, în patru culori, plătit cu bani gheaţă, prin care se spune că angajaţii de la *Kelly'fs* îşi vor primi înapoi banii de pensie.

Ochii Sophiei se umplură de lacrimi. Tata îşi ţinuse promisiunea.

— Ştii cine a dat anunţul? A dat un nume?

— Nu, dar toată lumea din Chicago sărbătoreşte. Se zice că Bobby Rose este în spatele chestiei ăsteia. Ar trebui să asculţi radioul. Toată lumea este înnebunită, Sophie şi când vremurile sunt atât de grele, cu toate concedierile astea şi restul, avem nevoie de veşti bune, nu?

— Da, domnule, avem. Acum puteţi pune stop rezervelor de bere din rădăcini.

— Ah, nu. Nu, până când nu se vor redeschide porţile companiei. Sună-mă mâine – şi, Sophie, ai grijă de tine.

Abia aştepta să-i spună lui Jack despre anunţ. Dacă nu o să găsească un computer în hotel, o să tragă articolul pe mobilul ei, de pe Internet. Se întoarse repede în cafeteria şi dădu peste doi bărbaţi care stăteau de vorbă cu Jack. Acesta făcu prezentările. Unul dintre ei era un poliţist din

Deadhorse, iar celălalt era un agent de pază de la compania petrolieră. Jack trase un scaun la masă şi când se aşeză, Sophie observă un teanc de hârtii în mâna lui, cu o listă de nume, pe care i le dădu agentului de pază.

— Jack mi-a spus că unul dintre oamenii mei v-a ajutat la investigaţii. Adevărat? o întrebă acesta.

— Doar în timpul lui liber, explică ea, nedorind să-l bage pe Paul în bucluc.

Ofiţerul zâmbi.

— Am înţeles că aţi avut mai multe conversaţii cu el?

— Doar două. Zicea că ajută poliţia şi că i-a furnizat acesteia câteva informaţii privind moartea lui William Harrington.

Cei doi schimbară priviri între ei şi Sophie deveni curioasă.

— De ce întrebaţi?

— Sunteţi sigură că aţi stat de vorbă cu Paul Larson? întrebă poliţistul.

— Absolut, răspunse ea, categorica.

— Doamnă, spuse poliţistul, nu ştiu cu cine aţi stat de vorbă, dar nu a fost Paul Larson.

— Dar el… începu Sophie.

Agentul de pază nu o lăsă să termine.

— Noi nu avem niciun Paul Larson aici.

JURNAL 680

CHICAGO

Eric şi cu mine îi spunem studiului nostru Proiectul Alfa.

Nu am avut probleme sa păstrăm secretul muncii noastre în Chicago, dar Inook era o cu totul altceva. Traiul într-un spaţiu atât de mic, împreună cu Brandon şi Kirk, a făcut dificil acest lucru. Din fericire, Brandon a decis ca el şi Kirk să plece să

studieze o altă haită, ceea ce ne-a conferit nouă mai multă libertate. Eric este atât de nervos, din cauza temerilor lui ca secretul nostru să nu se afle, încât mi-e groază ca nu cumva să se scape chiar el cu ceva.

Eu am cercetat companiile farmaceutice. Ceea ce am aflat până acum este că acestea sunt înnămolite în birocraţie. Nu cred că le putem contacta în legătură cu descoperirile noastre. Dacă ne-am deconspira acum, am pierde orice control. Am mai aflat că acestea plătesc o sumă nesemnificativă pentru cercetări independente, deoarece trebuie să ia în calcul cât timp durează să obţină aprobările guvernamentale respective. Ani, dacă nu decenii..

Dacă Eric şi cu mine vrem să primim banii pe care îi meritǎm, va trebui să luăm problema în mâinile noastre. Doar există atâtea alte pieţe, în lumea asta.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

DE CE SĂ FI MINŢIT?

Reacţia iniţială a Sophiei la aflarea acestei veşti a fost că precis era vorba de o greşeală. Normal că Paul Larson exista. Doar vorbise cu el!

Când Jack s-a dus să-i aducă un ceai fierbinte de la serviciul pentru băuturi al cafeteriei, a încercat să-l sune pe Paul la numărul dat de acesta. Încă o dată a lăsat un mesaj pe căsuţa vocală.

În timp ce ea aştepta să fie sunată înapoi, Jack şi-a sunat sursele, spunându-le să verifice numărul respectiv. A primit răspunsul câteva minute mai târziu, fără să fie deloc surprins că numărul de la care fusese sunată Sophie era înregistrat sub un alt nume fictiv, la o altă adresă fictiva.

Ce fel de joc juca omul acesta?

— După ce vor repera locaţia telefonului, vom şti de unde te suna tipul, îi spuse Jack.

Agentul de pază al companiei petroliere spuse:

— Avem angajaţi care zboară zilnic, dus-întors, dar se prezintă imediat la treabă. Camionagii îşi petrec noaptea în

Deadhorse când trebuie, dar de obicei a doua zi pleacă înapoi.

Poliţistul din Deadhorse adăugă:

— Chiar şi cu atâţia oameni care vin şi pleacă, tot am observa un străin care se vântură pe aici. Uitându-Se peste masă, în ochii Sophiei, spuse:

— L-am întrebat pe Joe Rooney, ofiţerul de poliţie care v-a sunat în legătura cu Harrington, nici el nu a auzit de Paul Larson. Cu siguranţă că nu i-ar fi dat nimănui numărul dumneavoastră de telefon. Joe este un om pe care te poţi baza, aşa că nu am niciun motiv să mă îndoiesc de el.

Toţi trei i-au pus pe rând întrebări Sophiei, dar aceasta avea prea puţine lucruri să le spună. Agentul şi ofiţerul de poliţie au asigurat-o că vor întreba înjur, dar mai mult decât atât nu mai aveau ce să facă, concluzionând că fusese victima unei glume ciudate.

După plecarea lor, Jack a continuat să o întrebe detalii. Privind convorbirile ei telefonice cu bărbatul care-şi spunea Paul Larson.

— Nu mi-a spus nimic special despre el. De ce mi-ar fi spus? Ah, stai. Mi-a spus că e singur şi m-a invitat la cină, dar eu nu cred că a vorbit serios.

— Tu cât de mult i-ai spus despre tine? o întrebă Jack.

Iritată, răspunse:

— Nimic personal. Doar nu stăteam de vorbă cu o firmă de aranjat întâlniri.

Jack se ridică şi începu să umble prin încăpere. Sophie bătea darabana cu degetele, în timp ce se gândea la conversaţiile ei cu bărbatul acela fictiv.

— Deci tipul ăsta te-a ademenit aici… Începu Jack.

Sophie îl întrerupse.

— Nu el m-a ademenit aici. Eu am vrut să vin, să vorbesc cu oamenii, în speranţa că cineva l-a văzut pe Harrington. Doar nu a picat direct din cer, aterizând într-un cort, chiar lângă Barry. Sunt în continuare hotărâtă să aflu ce s-a întâmplat cu el.

Sophie scutură din cap.

— Ştiu ce o să spui: *Barry a fost o întâmplare.*

— Nu asta voiam să spun. Ai fi început în Prudhoe Bay sau ai fi venit aici pentru că aşa ţi-a sugerat Paul? îşi freca ceafa, aşteptând să-i răspundă.

— Nu ştiu. Mi-a spus că ar fi pe aici nişte vânători de blănuri cu care aş putea sta de vorbă. Dar e o nebunie. Oare a fost ceva adevărat din tot ce mi-a spus el?

— I-au găsit portofelul lui Harrington şi rămăşiţele lui au fost trimise la Anchorage, aşa că da, presupun că ceva din ce ţi-a spus este adevărat.

— Când o să afli de unde mă suna? întrebă ea.

— Asta o să ia ceva vreme. Mâine dimineaţă la prima oră plecăm de aici. Îl sun pe Chipper şi îi spun să fie pregătit.

— Chipper este cu adevărat Chipper? întrebă ea. Zâmbi la cât de stupid sunase. Este el cu adevărat cine spune că este?

— Da, el este, îi răspunse Jack, apoi traversă camera şi se opri în faţa ei. Şi ştii de ce ştiu?

— Presupun că o să-mi spui.

— L-am verificat. Eu nu cred nimic orbeşte.

— Tu eşti agent FBI. Eşti pregătit ca să fii suspicios. Eu sunt reporter. Eu sunt pregătită să fiu curioasă. Interesul meu nu era Paul Larson, aşa că de ce să fi vrut să-l verific?

Jack renunţă să mai încerce să o facă să înţeleagă. Oricum ştia că asta ar fi însemnat să ajungă din nou la argumentul „şi tu te-ai fi uitat“, de care se folosise după ce fusese împuşcată.

Sophie se duse la fereastră şi privi afară.

— Ştii că aici este împotriva legii să-ţi încui maşina? îl întrebă ea.

— Da?

— E adevărat. Din cauza urşilor. Probabil că dacă dai de vreunul, sau dacă te urmăreşte vreunul, sari într-o maşină.

Sophie oftă şi se întoarse. Jack era doar la câţiva centimetri în spate.

— Ar fi trebuit să-l verific, recunoscu ea.

O trase în braţele lui şi-şi frecă bărbia de creştetul capului ei.

— Da, ar fi trebuit. Mai exista şi alte lucruri interesante pe care vrei să le împărtăşeşti?

— Majoritatea vulpilor suferă de turbare.

— E bine de ştiut.

— Echipa Barrow-Whalers a intrat în finale.

— Cine?

— Echipa Whalers. Echipa de fotbal a liceului din Barrow. Probabil că o să-i cunoşti pe câţiva dintre ei. Este o echipă nouă, iar fotbalul a avut un impact pozitiv asupra vieţii acestor băieţi. I-am promis Domnului Bitterman că o să scriu un articol despre ei.

— Deci mergem la Barrow, da?

— Da

ÎN TIMPUL CINEI, JACK PĂREA PREOCUPAT, dar Sophie nu s-a supărat. Fusese o zi lungă şi ea era terminată.

S-au întors în camerele lor şi Sophie s-a dus la baie ca să se pregătească de culcare. După duş, a deschis uşa camerei lui Jack şi l-a auzit vorbind la telefon. „Trebuie să aibă o legătură", a fost tot ce a reuşit să audă. Cu cine vorbea şi ce anume trebuia să aibă o legătură?

Jack îşi ridică privirile şi zâmbi când o văzu. Nu purta o cămăşuţa de noapte minusculă, dar era la fel de sexy în pijamaua ei prea mare, alb cu albastru. Şi şosete roz, pufoase. După ce termină convorbirea, se duse şi el la duş.

Afară, vântul se înteţise şi ferestrele zăngăneau. Sophie

citise undeva că uneori vântul putea ajunge la o sută de mile pe oră. Se înfioră la gândul acesta.

Patul nu era nici dublu, nu era nici câţ două paturi alăturate ci undeva între. Sophie trase cuvertura şi se ghemui în partea de sus, sprijinită de tăblie. Gândurile nu o lăsau, zburând de la unul, la altul. Dacă bărbatul care îşi spunea Paul Larson făcea o glumă, care era poanta? Ce rost avea atâta balamuc? Trebuia să existe un motiv. Oare intrase vreodată un urs polar în hotel? Ar fi trebuit să-l întrebe pe Zester.

Sophie se ungea pe mâini cu o cremă cu miros de iasomie, când intră Jack. Era clar că acestuia nu-i păsa de răcoarea din cameră. Nu avea pe el decât un maieu.

— Nu ţi-e Mg? îl întrebă ea.

— O să mă încălzesc într-o clipă. Ai pus ceasul să sune? Mâine ne sculăm devreme.

Sophie observă că se uita la şosetele ei. Se simţi oarecum prost, dar de ce să-i pese? îşi propusese să menţină relaţia dintre ei fără complicaţii şi profesională.

Nu, nu relaţia. Asociaţia.

— Telefoanele au fost date din Fairbanks, îi spuse el, apoi se aplecă şi-i scoase mai întâi o şoseta roz, apoi pe a doua.

— Deci Larson nu avea nicio intenţie să mă întâmpine în seara asta la avion? Care a fost poanta? Nu ţi se pare că a l ost o farsă mai curând ciudată?

Jack se duse la uşă, asigurându-se că era încuiată.

— Nu ştiu care a fost motivul lui, dar am de gând să-l aflu.

Sophie se vârî sub plapumă. Cearşafurile erau reci. Jack se îndrepta spre camera lui, când Sophie îşi aminti de anunţul despre care i-a vorbit Domnul Bitterman.

I-a povestit lui Jack despre *Kelly'fs Root Beer,* apoi l-a întrebat:

— Tu ce părere ai?

— Mi-ar face plăcere să văd anunţul.

După care dispăru în dormitorul lui şi Sophie simţi un junghi de nemulţumire. După un minut, Jack reveni, cu pistolul şi tocul acestuia. Nu i-a cerut permisiunea să vină lângă ea. Şi-a pus pistolul pe măsuţa de lângă perna ei, a tras cuverturile şi i-a spus să se mişte mai încolo.

S-a strecurat lângă ea şi s-a întors spre perete, cu spatele la ea. Căldura care radia din trupul lui a încălzit-o într-o clipă. Îşi strecură mâinile sub maieul lui.

— Nu am spus că poţi dormi cu mine, îi şopti ea în ceafă, în timp ce se ghemuia lipită de el.

— Culcă-te. Se întinse apoi să stingă lumina.

— Jack? Sunt un reporter grozav, nu? spuse Sophie în întuneric.

JURNAL 702

CHICAGO

Eric şi cu mine ne simţim obosiţi după călătoria făcută, dar a meritat. Am găsit un cumpărător. Contactele noastre din Asia şi Europa nu ne-au adus nimic. Nu ştiu de ce nu ne-am gândit de la început la Orientul Mijlociu.

Pentru miliardarul din Dubai, cincizeci de milioane nu înseamnă nimic şi a fost chiar grăbit să accepte pe loc. Singurul lucru pe care ni-l cere este să-i punem la dispoziţie toate datele despre experimentele noastre pe oameni.

Am început să visez cum o să-mi cheltuiesc banii. Întotdeauna mi-am dorit să merg în Fiji. Dacă nisipul este moale şi femeile şi mai moi, aş putea chiar rămâne acolo.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

JACK NU ŞI-A CĂUTAT CUVINTELE ŞI NICI NU I-A făcut complimente despre talentele ei de reporter. I-a răspuns,

simplu, la întrebare:

— Nu eşti un reporter grozav.

După câteva minute, Sophie l-a întrebat:

— Câţi fraţi ai?

— Trei.

— Şi surori?

— Niciuna.

Jack se întoarse încet spre ea. Era un bărbat mare şi patul era mic. O întoarse pe Sophie spre el, astfel încât să stea pe braţul lui.

— Ce rost au toate întrebările astea? întrebă el, cu faţa aproape, cu ochii întâlnindu-li-se în întuneric.

— Tu ştii tot ce se poate şti despre mine, dar eu nu ştiu aproape nimic despre tine.

— Ba da, ştii. Ştii unde am crescut, unde am fost la şcoală şi când am intrat în FBI. Şi mai ştii şi că îmi place cum mă săruţi.

Ea zâmbi.

— Noapte bună, Jack.

Jack râse.

— Noapte bună, Sophie.

Jack a dormit cam până pe la două dimineaţa, când Sophie a început să se foiască lângă el. Nu era sigur dacă era trează sau dormea, dar după ce i-a scos hainele fără nicio rezistenţă, nu i-a mai păsat. Era rândul lui să o seducă. Şi ah, Doamne, a fost mai bine decât prima oară. Sophie era atât de receptivă la atingerea lui şi îi plăceau sunetele sexy pe care le scotea, când degetele lui o mângâiau. De data aceasta s-a asigurat că ea va ajunge la orgasm înaintea lui şi când în sfârşit şi-a găsit uşurarea, îl strânse puternic în ea. Şi asta a fost acum mai bine.

Începuse să-l fure somnul când, brusc, îi apăru un gând în minte. El fusese cel care a sedus, sau ea?

NEAGĂ, NEAGĂ, NEAGĂ.

Sophie era din nou furioasă pe lipsa ei de autocontrol. De ce nu-şi putuse ţine mâinile departe de Jack? Dacă ar fi fost la Chicago, i-ar fi fost mult mai uşor să stea departe de el, dar aici au fost forţaţi să fie împreună. Din fericire, el i-a respectat decizia nerostită de a nu aminti nimic despre activităţile lor din noaptea trecută.

Chipper îi aştepta la avion. În timp ce Sophie se urca pe scaunul din spate, acesta le urca bagajele în avion. Jack se aşeză pe scaunul de lângă pilot şi în timp ce îl aşteptau pe Chipper cu lista pasagerilor, Jack o întrebă pe Sophie dacă se simţea bine.

— Sunt bine. De ce crezi că n-aş fi? Aşa arăt?

Dar nu se opri din pălăvrăgit.

— De ce întrebi?

— Ai fost neobişnuit de tăcută, atâta tot şi da, Sophie, arăţi minunat, având în vedere că niciunul din noi nu a prea dormit, cu…

— Ştiai că Barrow este considerat un pustiu?

Jack zâmbi. Încă o dată, Sophie se prefăcea că nu se întâmplase nimic.

— Serios? întrebă el.

— Da. Plouă foarte puţin, dar ninge mult. Pe la începutul lui octombrie, temperaturile scad sub zero grade şi acolo rămân până la sfârşitul lui mai şi începutul lui iunie. Niciodată nu se face cald acolo.

Chipper urcă în avion, auzi comentariul Sophiei şi adăugă:

— De obicei, în luna octombrie, în Barrow se depune un strat de zăpadă cam de vreo şaptesprezece centimetri. Astăzi nu ninge totuşi, nu încă.

Sophie îi spuse lui Chipper:

— Jack vrea să vadă oceanul. Vacanţa lui ideală este să stea acolo şi să-l admire.

Chipper răspunse:

— Înseamnă că ai noroc. Barrow este încercuit din trei

părți de ocean. În orice parte te întorci, îl vezi.

Din cauza vânturilor schimbătoare, zborul spre Barrow a sfârșit prin a fi și mai agitat decât cel spre Deadhorse și stomacul Sophiei i s-a ridicat de câteva ori. Totuși, a fost încântată să-și amâne aterizarea, când Chipper a insistat să iacă un cerc, pentru ca Jack să poată vedea oceanul mai de aproape.

Barrow nu era un loc monden, dar oamenii erau cei mai calzi pe care i-a întâlnit ea vreodată. Toți erau prietenoși și dornici să ajute. Erau mândri de orașul lor și erau, în mod deosebit, mândri de echipa lor de fotbal. Sophie sunase dinainte și antrenorul îi aștepta ca să-i salute. L-a intervievat despre băieții din echipa lui și despre viața acestora, dar Jack a fost acela care a știut ce întrebări să pună despre meciuri. În timp ce bărbații discutau despre sport, ea lua notițe.

Antrenorul Smith le-a povestit despre primul meci câștigat de Whalers. A fost un adevărat eveniment pentru inica comunitate. Jucătorii și antrenorii au sărbătorit aruncându-se în Oceanul Arctic. Nu ar fi fost suficientă o petrecere cu pizza? se întrebă Sophie.

Antrenorul își chemă doi jucători să discute cu Jack și cu Sophie. În acest timp, Sophie observă mai departe, pe tușă, două adolescente care își apropiau capetele, chicotind. Una dintre fete se ridică și cealaltă o împinse spre teren, înghiontind-o să se apropie. Încet, încet, fata se apropia tot mai mult, până când se opri doar la câțiva centimetri de Jack.

Îl bătu delicat pe umăr.

— Scuzați-mă, spuse ea timidă.

Jack întoarse capul.

— Da? spuse el.

— Prietena mea și cu mine ne întrebam… începu aceasta. Se uită înapoi la prietena ei, care îi făcea semne să continue.

— Ne întrebam dacă nu sunteți dumneavoastră tipul de pe YouTube.

Sophie izbucni în râs.

Jack stătu răbdător de vorbă cu fata câteva minute şi după ce îi mulţumi antrenorului Smith pentru timpul acordat; o scoase repede pe Sophie de pe teren.

— Chiar că trebuie să văd filmul.

Jack nu era deloc amuzat, dar Sophie râdea încă, în timp ce intrau în restaurantul din apropiere.

Un cuplu care mânca la masa alăturată îşi întrerupse conversaţia ca să le vorbească, încântaţi, despre comunitatea, lor. Trăiseră toată viaţa în Barrow şi i-au putut oferi Sophiei date interesante pentru articolul ei. Cei doi le-au sugerat câteva locuri unde ar putea trage peste noapte şi Jack l-a ales pe cel mai apropiat de restaurant.

La vremea când au ajuns la hotel, Jack şi Sophie erau îngheţaţi până la oase.

Jack se plimba prin lobby, încercând să se încălzească.

— Nu aş putea. Nu aş putea, repeta el.

— Nu ai putea ce?

— Să trăiesc aici. M-ar omorî frigul.

— Nu e chiar aşa de rău. În fond, iernile din Chicago nu sunt nici ele floare la ureche.

— Ai buzele vinete, contracara el.

— După ce ne instalăm în camere, aş vrea să ne plimbăm prin oraş şi să stăm de vorbă cu oamenii.

— O să luăm o cameră, nu două şi nu ne plimbăm nicăieri pe jos, Sophie. Şi o să luăm ceva până la poliţie.. Cartierul general pentru Deadhorse şi alte oraşe din nord se află aici, în Barrow. Vreau sa stau de vorbă cu ei despre Harrington.

Din nefericire, poliţia nu le-a putut spune nimic ce ei nu ştiau deja. Moartea lui Harrington, concluzionase aceasta, fusese nefericita dar provocată de un act al naturii. Dosarul era închis.

Sophie i-a întrebat cum ar putea lua legătura cu Joe Rooney, ofiţerul care a sunat-o pentru identificarea lui

Harrington.

— Joe locuieşte aproape de Barrow. Este liber săptămâna aceasta, dar sunt sigur că dacă îl sunăm, o să vină să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Când Jack i-a întrebat cum ar fi putut ajunge Harrington în locul unde a campat, unul dintre ofiţeri a sugerat posibilitatea ca acesta să fi zburat cu un avion comercial până la Fairbanks, iar de acolo să fi luat o avionetă până la Inook.

— Acesta este cel mai apropiat sat de locul unde a campat Harrington. Nu locuiesc mulţi oameni la Inook. Precis că a fost văzut de cineva. Zboară acolo avionete cu provizii. Sunt convins că a fost pasager într-unul din ele. Ceea ce nu ar fi deloc greu de verificat.

— Cât de aproape de ocean a fost? întreba Sophie.

— Foarte aproape, răspunse ofiţerul, întorcându-se şi arătând spre harta agăţată pe perete.

Mai târziu în noaptea aceea, Jack s-a strecurat în pat, lângă Sophie şi a luat-o în braţe. Patul acesta dublu nu era aşa de înghesuit ca cel din noaptea trecuta, dar el tot o voia aproape de el.

— Mâine o să stăm de vorbă cu Rooney şi după aceea zburăm la Inook, după care, însă, acasă, Sophie. De acord?

— De acord, spuse ea.

Sophie nu reuşi multă vreme să adoarmă. Gândurile ei erau la Harrington. Omul ăsta nu campase acolo de bună voie. Era sigură. Era prea înnebunit după etichete şi cluburi selecte şi oameni impresionanţi, cu bani. Să campeze de unul singur? în niciun caz. Ceva sau cineva l-a târât în acest loc îngheţat, pustiu.

Toţi cei cu care a stat ea de vorbă s-au grăbit să expedieze subiectul Harrington şi Sophie putea înţelege raţiunea. Dar tot o rodea o îndoială. Nu putea să lege moartea lui Harrington într-un pachet frumos şi să uite de el. Sophie era

hotărâtă să ajungă la adevăr.

JURNAL 748

TABĂRA DIN ARCTICA

Ne-am întors deja de o săptămână la tabăra noastră.

K-74 ne-a depăşit aşteptările. Ricky este mai puternic şi mai alert ca niciodată: din fericire, Brandon şi Kirk sunt plecaţi pentru micile lor cercetări şi nu-şi mai vâră nasul pe aici. Eric vrea să grăbească lucrurile în ceea ce priveşte cercetările efectuate pe oameni. Eu trebuie să fiu cel răbdător şi prudent. Dacă nu îl înfrânez, mă tem că o s-o ia razna şi o să strice totul, pentru amândoi.

De jur împrejur, numai nervi întinşi. Aş vrea să putem scăpa de Brandon şi de Kirk. Părerea lor prea bună, prea justă despre ei înşişi începe deja să ne obosească.. Ei îşi închipuie că oamenii îşi vor scoate pălăria în faţa lor când le vor citi comunicările ştiinţifice. Dacă ar şti cât de umilă este munca lor în comparaţie cu a noastră.

Brandon a fost cel mai rău. Se plângea în permanenţă de presiunile făcute de fundaţie ca să publice ceva. Anxietatea lui a fost într-adevăr un junghi în coasta noastră, a celorlalţi. Nu a dormit deloc cât a fost aici – a muncit nonstop. Nu pot spune că-l înţeleg. Se comportă ca şi cum el ar fi foarte important iar noi ceilalţi am profita doar de aura lui.

DOUĂZECI ŞI OPT

JACK AVEA MULTE ÎN MINTE. A SUNAT LA biroul FBI din Chicago şi a vorbit cu unul din agenţii care strângea informaţii pentru el, apoi l-a sunat acasă pe ofiţerul Joe Rooney şi a stabilit o întâlnire.

Era mai uşor pentru Rooney să vină aici, pentru că locuia

la câteva mile sud-vest de Barrow, într-o zonă greu accesibilă pentru cineva care nu cunoştea locul. În plus, era proaspăt căsătorit şi soţia lui voia să facă târguieli. A fost de acord să se întâlnească la restaurantul preferat al lui Rooney, *Cafeneaua Balena Neagră.*

Rooney a ajuns primul şi s-a aşezat la o masă din spate, făcându-le semne Sophiei şi lui Jack, când au intrat şi ei. După ce şi-au dat mina şi s-au aşezat, Rooney le-a sugerat să încerce tocăniţa din came de balenă.

— Are un gust specific, dar eu am crescut cu ea şi o ador. Din nefericire, soţia mea este din Anchorage şi încă nu a aflat cum se găteşte, prin urmare singura dată când pot mânca aşa ceva este când vin aici.

Jack era mai aventuros decât Sophie. Ea comandă un sandviş iar el, tocăniţa. Nu a reuşit însă să biruie decât două înghiţituri, sfârşind prin a comanda şi el tot un sandviş.

Joe o devora însă.

— Presupun că trebuie să creşti cu mâncarea asta, ca să-ţi placă..

Jack intră în subiect.

— Începe cu începutul şi spune-mi cine a găsit rămăşiţele lui Harrington.

— Un pilot de elicopter le-a găsit. Îl cheamă Masack şi îl cunosc de ani buni. Am fost la liceu cu el, că veni vorba. În sfârşit, acesta, împreună cu un alt pilot, Walters, zburau aproape de coastă, urmărind deplasarea urşilor. Zicea că aterizase în apropierea unor marcaje şi că a fost cât pe ce să calce pe picior. A fost efectiv şocat când s-a uitat în jos şi l-a văzut.

Jack dădu din cap.

— Asta da, surpriză.

— Când a împachetat piciorul, a văzut colţul cărţii de vizită. A scos-o şi a găsit numele tău, Sophie.

Joe îşi împinse la o parte bolul şi se aplecă în faţă,

rezemându-se în coate.

— Urmele care se îndepărtau de rămăşiţe erau proaspete. Era clar că un urs polar îl ucisese pe tip şi după mărimea urmelor, a fost convins că nu putea fi altul decât Barry. Nu mai există un urs atât de mare, aici.

— Când s-a găsit portofelul? întrebă Sophie.

— Cam după o săptămână. Am făcut cercetări amănunţite şi am găsit fâşii din cort.

Joe scutură din cap.

— Ciudat loc să ridici un cort, dar asta a fost.

Jack se lăsă pe spate şi-şi întinse braţul pe scaunul Sophiei.

— S-a mai găsit ceva?

— Ceva plastic. Mici bucăţele din ceea ce părea să fi fost un aparat de fotografiat. Au fost trimise la laborator, cu resturile cortului.

Sophie se întoarse spre Jack.

— De unde a avut Paul numărul meu de telefon? M-a sunat imediat după ce am vorbit cu Joe.

— Paul Larson? întrebă Rooney. M-au sunat cei din Deadhorse şi m-au întrebat dacă ştiu un tip cu numele ăsta, interveni Rooney.

— Da, zicea că lucrează cu poliţia şi că face nişte investigaţii pe cont propriu, spuse Sophie.

Rooney scutură din cap.

— Pot să-ţi spun pe loc, nimeni din afara departamentului nu lucrează cu noi. Zici că te-a sunat imediat după mine?

Ciudat. Înseamnă că nici nu apucasem să scriu raportul. Ce intenţii credeţi că ar putea avea?

— Aş vrea şi eu să ştiu.

Au mai vorbit câteva minute despre Harrington, apoi Sophie a spus:

— Înţeleg că rămăşiţele lui au fost găsite în apropiere de satul Inook. Eu sper că a fost văzut de cineva de acolo. Doar n-o fi picat direct din cer, în cort.

Brusc, îi veni în minte o altă întrebare:

— Paul mi-a vorbit despre doi fraţi, Coben, care sunt vânători de blănuri. Zicea că fraţii au vorbit cu Harrington, dar presupun că şi asta este o minciună. Ai auzit vreodată de fraţii Coben?

— Nu, nu am auzit. În mod sigur este o altă minciună, dar o să mă interesez, spuse Joe.

— Vorbeşte-mi despre Inook, spuse Jack.

— Nu sunt prea multe de spus. Trăieşte acolo doar o mână de oameni, dar nu sunt risipiţi, ceea ce e un lucru bun, dacă vreţi să vorbiţi cu toţii. Drept spre nord este oceanul şi drept la est de Inook se află tabăra cercetătorilor. Sunt acolo câţiva oameni de ştiinţă care studiază obiceiurile lupilor. Cred că sunt biologi.

— Câţi sunt?

— Patru, cred. Închid toamna târziu şi se întorc primăvara.

— Obiceiurile lupilor? întrebă Sophie.

— Ştiţi, felul în care interacţionează haita, cine este şeful, chestii dintr-astea. Probabil că este ceva important, de vreme ce doctorii ăştia primesc în continuare subvenţii pentru cercetările lor. Eu unul, trebuie să recunosc, cred că este cât se poate de plictisitor să urmăreşti o mână de lupi, luni de zile.

Continua să le vorbească despre Inook.

— Avionetele aduc provizii pe care oamenii le strâng pentru zilele întunecoase de iama. Există în acel loc o mică baracă abandonată cu ani în urmă şi dacă vremea se înrăutăţeşte, piloţii se adăpostesc în ea. Au grijă să existe tot timpul provizii acolo.

— Cu ce se ocupă oamenii care trăiesc acolo? întreba Sophie, curioasă.

Joe zâmbi.

— Pescuiesc. Băcănia lor este oceanul.

Jack întrebă:

— Poţi să-mi aranjezi o întâlnire cu piloţii care l-au găsit pe Harrington? Aş vrea să aud şi versiunea lor. Nu că mă îndoiesc de tine, se grăbi el să adauge, dar poate că au uitat să vă menţioneze ceva.

— Înţeleg. O să fac asta. Vrei să iau şi eu parte la discuţie?

— Ar fi foarte bine.

— Ştiu că sunt amândoi în oraş. Ascultă, ce zici dacă aş veni cu voi la Inook? Aş putea pleca pe la mijlocul după-amiezii.

— Nu, mulţumesc, Joe. O să se întunece, spuse Sophie gândindu-se că vor trebui să aştepte până a doua zi dimineaţă.

— Jack zâmbi.

— Uită-te afară. E deja întuneric.

— Nu, e doar puţin înnorat, spuse Rooney. Soarele nu apune decât peste o oră. Pe la mijlocul lui noiembrie, va apune de tot.

— Pentru cât timp? întrebă Jack.

— Cam pentru vreo şaizeci şi cinci de zile, dar nu e complet întuneric. Soţia mea încă nu s-a obişnuit cu zilele noastre. A crescut în Iowa şi a trăit la Anchorage doar vreo doi ani înainte de a ne cunoaşte. Eu încerc să o conving cât este de romantic aici.

— Asta, decise Jack, este ceva greu de vândut.

Mai târziu, Joe i-a adus la hotel pe piloţii Massack şi Walters, ca să discute cu Jack, iar Sophie a rămas în cameră, chinuindu-se să înceapă articolele pe care voia să le scrie despre oamenii din Barrow. Simţea nevoia să se gândească, o vreme, la altceva decât la William Harrington. Mintea ei era bântuită de minciunile lui Larson.

Era târziu când s-a întors Jack. Sophie adormise deja, dar lăsase veioza aprinsă. Carnetul se afla alături.

Jack puse cheia de la cameră pe birou. Citi primele două.

Fraze din articolul pe care-l scrisese Sophie. Acestea i-au captivat interesul, aşa că luă carnetul şi citi tot articolul.

Era vorba despre cuplul mai în vârstă pe care-l întâlniseră la restaurant. Îi chema Samuel şi Anna. Jack a fost impresionat de acurateţea cu care îşi amintea Sophie, detaliile informaţiilor pe care i le dăduseră aceştia, dar mai important, a fost izbit de cât de frumos prinsese ea esenţa acelui cuplu, vorbind despre viaţa lor ca şi cum aceştia ar fi. Fost eroul şi eroina unei poveşti epice. Samuel şi Anna s-au cunoscut din şcoala elementară şi râdeau când spuneau că a fost „dragoste la prima vedere“. Şi-au văzut copiii crescând şi acum, după patruzeci de ani de căsătorie, îi vedeau crescând pe copiii copiilor lor. Când Sophie descrise felul în care Samuel se uita la Anna, ca şi cum ar fi fost tot cea mai frumoasă fată pe care o văzuse el vreodată, Jack avu în faţă chipul bărbatului în vârstă. În ochii acestuia vedea o viaţă, întreagă de dragoste pentru o singură femeie.

Jack se aşeză pe marginea patului, gândindu-se la articol. Gândindu-se şi la Sophie. Când se băgă sub plapumă, o cuprinse încetişor în braţe. Îi sărută fruntea şi adormi.

A DOUA ZI DIMINEAŢĂ, în timp ce Sophie îşi făcea duşul, Jack îl sună pe Alee. Sophie a ieşit din baie gata îmbrăcată şi în timp ce ea împacheta, Jack umbla prin cameră. Sophie îşi închise bagajul de mână, îşi puse haina şi se aşeză la picioarele patului, aşteptând. Jack observă în sfârşit că ea îl urmărea.

Jack clătină din cap.

— Ce este?

— Tu să-mi spui. Tu eşti îngrijorat. S-a întâmplat ceva în timp ce eu făceam duş?

— Încerc doar să înţeleg. Mai ţi-aminteşti ceva ce ţi-a spus Larson?

Sophie dădu din cap.

— Da. M-a căutat pe Google.

— Ce…

— Zicea că m-a găsit pe Google şi că se uita la fotografia mea. Chestia asta parcă îmi dă şi acum fiori, recunoscu ea.

— Unde ţi-a găsit fotografia?

— Uneori ziarul meu îmi dă fotografia, deasupra articolelor, explică ea. Haide Jack. Ştii că în ziua de astăzi oricine poate afla orice despre cineva, de pe Internet..

— Tipul ăsta s-a străduit o groază ca să te aducă aici. Nu ştim cine este şi nu-i cunoaştem motivele. Înclin să ne schimbăm planurile.

Sophie ridică mâna.

— Ştiu ce vrei să spui. Înapoi la Chicago, da? Şi o să fie perfect, dar după ce mergem la Inook. Nu am ajuns până aici ca să renunţ tocmai acum. Ce mai contează câteva ore? Este doar un mic sătuc de coastă. Stau de vorbă cu orice om pe care îl găsesc acolo, după care pot face o pauză.

— Nu, eu cred că ar…

Sophie îl întrerupse.

— Jack, mă duc acolo, cu sau fără tine.

— Ah, Sophie, ştii că eşti nostimă? spuse el cu un zâmbet în glas.

Suspicioasă, îl întrebă:

— De ce sunt nostimă?

— Eşti nostimă pentru că îţi imaginezi că aici ai un cuvânt de spus. Tu mergi unde merg eu, nu invers.

Sophie îşi împreună braţele, sfidătoare.

— Punem pariu?

JURNAL 761

TABĂRA DIN ARCTICA

Cumplită zi!

Brandon devenise atât de agitat în dimineaţa asta, încât m-am temut să nu facă ceva ireparabil. I-am spus într-o doară lui Eric că Brandon ar putea beneficia de o doză de K-74, fără să-mi închipui o clipă că acesta o să i-o şi administreze.

Brandon a intrat în stop cardiac cam în jur de 3.00 p.m. Am chemat elicopterul medical, dar era deja prea târziu. Când a apărut, Brandon murise deja.

Pot spune că Eric era terifiat. Când l-am luat la întrebări, a recunoscut că i-a injectat lui Brandon K-74, spunându-i acestuia că era un sedativ slab. Am aflat abia acum că Brandon avea probleme cu inima, pe care însă le ţinea secrete. Kirk zice că nu i se va face autopsie. Norocul nostru.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

JACK ŞI SOPHIE AU PLECAT SPRE INOOK DOUĂ ore mai târziu. Una dintre aceste ore au petrecut-o certându-se. Sophie era aproape sigură că până la urmă Jack renunţase doar ca să o facă să tacă.

Odată în aer, Chipper l-a întrebat pe Jack dacă ar avea ceva împotrivă să facă o oprire în drumul înapoi spre Barrow.

— Am de lăsat provizii într-un alt sat de coastă. Nu durează mult şi mă scuteşte de un drum, mâine.

— Noi o să stăm în Inook aproape toată după-amiaza. De ce nu faci drumul şi te întorci după noi? sugeră Jack.

Chipper îi era recunoscător.

— Nu o să vă fac să aşteptaţi.

— Când ne apropiem de Inook, dă o roată ca să pot vedea toată întinderea. Vreau să-mi dau seama unde sunt cabanele.

Pilotul era încântat să-i îndeplinească dorinţa. Zbură deasupra apei, apoi trecu pe deasupra unei aglomerări de clădiri din prefabricate, prinse împreună, ca hotelul din Deadhorse.

— Acolo stau oamenii care observă lupii. Am auzit că este

foarte modern înăuntru. Au antenă de satelit şi playere DVD. Ştiu asta pentru că le-am adus discuri. Se uită la o groază de filme când nu pot ieşi.

Locul părea pustiu, dar cu zăpada proaspăt căzută, orice urmă de picioare dispăruse. Nicio lumină nu străbătea dinăuntru.

— Probabil că au închis pentru iarnă, remarcă Sophie.

Zgomotul motorului îi acoperise vocea şi nici Jack, nici

Chipper nu i-au auzit comentariul. Au trecut deasupra Inookului şi au aterizat. Jack desfăcu fermoarul de la sacul lui, scoase de acolo două cartuşiere suplimentare şi le vârî în buzunarele de la geacă. Îi dădu una Sophiei şi-i spuse să le bage în haină.

— Te aştepţi la probleme? îl întrebă Chipper.

— Nu, dar îmi place să fiu pregătit.

— Exagerezi, doar nu mergem la război, spuse Sophie în timp ce cobora din avion.

Jack nu-i răspunse. Stând unul lângă altul, priviră avionul dispărând. Dintr-o dată se pomeniră singuri în mijlocul sălbăticiei albe.

Sophie făcu un cerc complet, căutând un semn de viaţă. Niciun sunet nu se auzea. Se scutură:

— Jack, îmi dai şi mie un pistol?

— În sfârşit, devii nervoasă? o întrebă el. O luă de mână şi începură să meargă.

— Este timpul să batem la nişte uşi şi să ne rugăm la Dumnezeu să nu ne deschidă nimeni cu o puşcă.

— Eşti prea bănuitor, spuse Sophie. Gâfâia deja, după aer. Frigul îi dădea senzaţia că plămânii îi îngheţau şi că vor crăpa dintr-o clipă într-alta.

— Cine ar deschide uşa în sălbăticia asta, fără o mică protecţie? N-are a face, cunosc răspunsul. Tu ai deschide-o

— Nu o să uiţi niciodată asta, nu?

Jack mergea în faţa ei aşa că nu-l putea vedea zâmbind.

— Ce anume n-aş putea uita niciodată?

— Că m-am uitat pe fereastră şi m-am pomenit împuşcata. Asta n-ai putea uita.

Jack se gândi la Samuel şi la Anna. Oare se certau ei vreodată aşa cum făceau el şi Sophie? Dacă da, oare se distrau şi ei la fel de bine?

Terenul era plat, dar Sophiei i se părea ca şi cum ar fi urcat un munte, unul mare. Nu putu să nu observe că Jack nu părea deloc obosit. Omul ăsta era într-o formă grozavă. Ar fi trebuit să ştie, amintindu-şi de muşchii lui, sub vârful degetelor ei.

— Nu zicea Joe că toate casele sunt apropiate? spuse ea gâfâind.

— Da, a spus. Dar asta probabil după unităţile de măsură din Alaska.

Merseră cam vreo mila, până când au dat de o casă, dar Jack o asigura că nu făcuseră nici măcar a patra parte din drum. Structura acesteia era tot din prefabricate, cu o fereastră lângă uşă iar în dreptul treptelor erau parcate două snowmobile.

Americanca indigenă care le deschise uşa se uita încremenită la ei.

— Nu cred că există pe aici prea mulţi vânzători ambulanţi, îi şopti Sophie lui Jack.

Femeia le făcu semn să între. Sophie răsufla uşurată când simţi căldura.

Jack puse. Câteva întrebări, dar femeia era ezitantă în răspunsuri.

— Aveţi o casă plăcuta, spuse Sophie.

Aceasta le povesti atunci de unde era şi de ce se aventurase aici. În câteva minute, Sophie o făcu pe femeie să-i povestească viaţa ei. O chema Mary şi avea trei copii zdraveni. Soţul ei era la pescuit, cu un vecin. Pe măsură ce Mary se simţea tot mai relaxată în prezenţa lor, se oferi să le

dea informaţii despre sat şi despre vecini.

— Dacă vreunul dintre noi s-ar fi întâlnit cu omul despre care vorbiţi, atunci am fi auzit cu toţii asta. Până diseară,. Toată lumea va afla de femeia cu ochi albaştri şi de soţul ei bine. Femeia scutura din cap cu autoritate şi spuse:

— Niciun Harrington nu a fost văzut pe aici. Omul ăsta s-a rătăcit?

— Nu, a avut un accident nefericit. A fost omorât de un urs polar.

Marry dădu din cap, pricepând acum.

— Ah, da, l-a omorât Barry. Nu am ştiut cum îl cheamă. Acum ştiu. William Harrington.

— I-aţi văzut vreodată pe oamenii de ştiinţa care studiază lupii? întreba Sophie.

— Nu, sunt foarte izolaţi. Urmăresc lupii şi uneori ne urmăresc pe noi. Probabil că ne studiază şi pe noi.

Marry insistă să le dea ceva să mănânce. Ştiind că ar fi insultat-o dacă o refuzau, Sophie vorbi înainte ca Jack să apuce să decline invitaţia.

— Am mâncat chiar înainte de a veni aici, dar mi-ar prinde bine dacă aş bea ceva, vă rog.

În timp ce Mary fierbea ceaiul, le povestea despre săteni. Mai târziu, le arătă drumul spre cei trei vecini despre care ştia că sunt acasă.

Au petrecut următoarea oră bătând la uşi şi punând întrebări.

Când au plecat din ultima casă, Sophie spuse:

— Ar fi trebuit să o ascultăm pe Mary. Ea ne-a spus că nimeni nu l-a văzut pe Harrington şi a avut dreptate. Este o femeie plăcută, nu?

Jack confirmă din cap.

— Tu ai făcut-o să se simtă bine.

— Crezi că am putea sta în cabana despre care ne-a vorbit Joe? Simt că îngheţ. Frigul pare şi mai cumplit, după căldura

de la Mary.

Jack îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

— Desigur. Cred că am şi ajuns. Chipper trebuie să se întoarcă şi el în curând.

Jack arătă spre o construcţie mică din lemn, la vreo patruzeci de metri mai încolo.

— Asta trebuie să fie, spuse el.

O trase aproape de el în timp ce-şi croiau drum spre cabană şi Sophie se rugă să existe acolo ceva de încălzit, gata să fie pornit.

— Probabil că nu o să aflu niciodată ce a căutat Harrington aici, mărturisi Sophie.

Urcară cele două trepte până la uşă. Jack întinse mâna spre clanţă, când o pocnitură puternică tăie aerul şi spintecă lemnul, aşchiile trecând pe lângă faţa Sophiei. Reacţia lui a fost instantanee. Deschise uşa şi o împinse pe Sophie înăuntru, acoperind-o cu trupul său în timp ce aceasta ateriza pe duşumea.

JURNAL 807

CHICAGO

Nu ne mai putem permite o altă greşeală ca aceea a lui Eric cu Brandon. Dacă vrem să continuăm Proiectul Alfa, atunci trebuie să fim prudenţi şi precauţi. Am perfecţionat formula şi credem că am găsit dozajul ideal.

Am demarat experimentarea pe oameni şi este uluitor cât de mulţi doritori există. Este incredibil cită lume este gata să accepte ceva, dacă ştii cum să faci apel la egoul oamenilor. Chiar şi când îi punem să jure că vor păstra secretul, aceştia par nerăbdători să se afirme.

Ei cred că testează suplimente alimentare pentru diete. Le-am oferit doar atâtea informaţii cât să le câştigăm încrederea

şi cooperarea.

Rezultatele au fost fenomenale, chiar mai bune decât neam aşteptat. Ideea modificării adaosului de adrenalină de la caz la caz a fost în mod deosebit formidabilă. Următorul pas este creşterea factorului de stres, pentru a vedea cum afectează acesta rezultatele.

TREIZECI

O NOUA BUBUITURĂ. ÎNTREG INOOK-UL PĂREA

să fi crăpat în două, lovit de o forţă demoniacă, atât de puternic a fost zgomotul.

Jack închise uşa cabanei cu piciorul şi o trase pe Sophie din linia focului.

Împietrită, aceasta şopti:

— Ce este…?

— O puşcă puternică. Stai jos! Vocea lui Jack era aspră, mânioasă.

N-a fost nevoie să repete porunca. Chiar dacă mintea ei a avut nevoie de câteva secunde ca să asimileze oroarea gândului că cineva încerca să-i omoare, trupul ei reacţiona instantaneu.

Jack îşi smulse mânuşa cu pistolul în mână şi se rostogoli până la fereastra. Se lipi de perete ascultând tăcerea, aşteptând un zgomot care să-i spună de unde se trăsese. Au trecut zece secunde. Alte zece. Nimic. Se ridică încet ca să se uite afară din colţul ferestrei. Imposibil de văzut ceva. Vântul stârnea zăpada de pe jos, iar de sus, cădea alta.

Sophie se târî pe burta până la perete, se întoarse încet şi se aşeză, sprijinită cu spatele de el. Se uită de jur împrejurul cabanei, căutând ceva, orice, care i-ar fi putut ajuta să se apere. Era sărăcăcios mobilată, cu o masă şi un scaun, un dulăpior şi un pat. O draperie groasă, al cărei scop era să ţină afară o parte din frig, era trasă şi prinsă într-un cârlig de

lângă ferestruică, singura lor sursă de lumină.

O altă rundă de gloanţe izbi peretele exterior. Unele pătrunseră prin lemn, lovind masa şi scaunul.

— Du-te în spatele dulapului! strigă Jack.

Sophie se grăbi să facă ce i se ordonase şi se chirci la pământ exact în clipa în care un glonţ lovi o cutie de pe o poliţă aflată deasupra ei. O puşculiţă. Cutia se învârti, zbură în perete şi căzu jos.

Trăgătorul devenea mai îndrăzneţ, se apropia tot mai mult. Jack auzi zgomotul unui motor torcând în depărtare. Se uită din nou afară şi văzu, prin zăpadă, o lumină săltând din direcţia unde aterizase Chipper. Trebuia să fie un snowmobile. Raza de lumină se lărgi şi zgomotul motorului deveni mai puternic.

— Indiferent ce se întâmplă, nu te ridici, îi strigă Jack Sophiei.

— Ai grijă, Jack. Ai grijă… te rog.

Sophie îl urmări întorcându-se şi întinzând mâna spre clanţa uşii. O deschise un centimetru, nu mai mult. Întinzând braţul, ţinti şi aşteptă oprirea snowmobilului. Era încă prea departe. Trebuia să ajungă în raza de bătaie a pistolului.

— Puţin mai aproape. Doar puţintel, spuse el încet, extrem de calm.

Dorinţa i se îndeplini. Snowmobilul se apropie de cabană. Când opri, trăgătorul stinse motorul dar lăsă farurile aprinse, îşi săltă piciorul peste snowmobil, sări jos şi înţepeni lângă acesta, ridicând din nou puşca. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că putea fi văzut în lumină, coborî puşca şi se aplecă să stingă farurile.

Pentru o clipă, s-a aflat în lumină. De atât a avut nevoie Jack. Primul glonţ îl lovi pe om în umăr, răsucindu-l în loc. Al doilea glonţ îi trecu prin gât. A murit înainte de a atinge pământul. Vântul suflă uşa spre Jack şi acesta o împinse înapoi cu braţul, în timp ce scana zona, în căutarea unui alt

trăgător. Făcându-i semn Sophie să rămână pe loc, Jack dispăru în zăpadă.

Sophiei i se părea că trecuse o veşnicie de când stătea acolo, întinsă pe jos, tremurând. Se simţea neajutorată. Nu avea semnal la mobil, iar oamenii din sat oricum nu aveau telefoane, aşa încât îi era imposibil să ceară ajutor. Fiecare minut fără Jack i se părea o oră. Ce s-a întâmplat? Păţise ceva? De ce nu se întorcea?

Cabana era la fel de rece ca o cameră frigorifică pentru came şi dinţii îi tremurau violent. Nu mai putea aştepta. Se ridică şi alergă spre uşă. În clipa în care punea mâna pe clanţă, aceasta se deschise. Jack urca treptele, cu puşca trăgătorului în mâna stângă.

Îşi petrecu braţul drept pe după ea şi o trase înapoi înăuntru, încuind uşa. După ce aprinse o lumânare de pe masă, se uită în jur, după ceva cu ce ar fi putut încălzi camera.

Sophie se duse cu prudenţă la fereastră şi se uita afară. Văzu cadavrul întins în zăpadă.

— De unde a venit? întreba ea. Dar înainte ca Jack să apuce să răspundă, se gândi la sat.

— Ce fac Mary şi ceilalţi? se îngrijora ea.

— Dacă sunt deştepţi, se încuie în casă.

Sophie abia reuşea să distingă conturul caselor, în depărtare. Nu putea vedea nicio mişcare. Privi din nou leşul.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Până una alta, stăm pe loc. Dacă nu mai apare nimeni, mutăm cadavrul. S-ar putea să vină cineva după el.

Jack găsise o sobă cu kerosen şi acum o aprindea. Sophie îşi freca mâinile şi bătea din picioare în timp ce el punea soba în funcţiune. Puşca pe care o luase de la omul ucis stătea pe masă. În vârf avea o lunetă.

— Cine a fost,. Jack? întrebă ea.

— Nu l-am mai văzut niciodată. Îl recunoşti? Poate e

cineva din Deadhorse sau Barrow.

— Nu-i pot vedea faţa de aici, răspunse ea. Trase draperia peste fereastră.

Jack veni şi se opri în faţa ei. Era palidă şi tremura. O cuprinse în braţe şi-i ridică bărbia spre el.

— Nu o să permit să ţi se întâmple nimic rău.

Sophie îl apucă de gulerul gecii, trăgându-l spre ea.

— Ştiu. Şi nici eu nu o să permit să ţi se întâmple nimic rău. Tu ai pistol. Pot să iau eu puşca?

— Crezi că o poţi manevra?

— Dacă îmi arăţi cum. Sophie se uita spre uşă.

— De ce se întâmplă asta? De ce să vrea cineva să tragă în noi?

— Nu ştiu, dar o să aflu, spuse el.

Sophie întrebă din nou.

— De unde a apărut? Mary ne-a spus că bărbaţii din sat nu se întorc decât târziu.

— Snowmobilul venea dinspre est. Singurul lucru în direcţia aia este tabăra oamenilor de ştiinţă, spuse Jack.

Sophie spuse, agitata:

— Mi-amintesc. Chipper ne-a povestit că cei care stau acolo sunt dotaţi cu echipamente de ultimă oră. Dacă au telefon prin satelit, am putea chema poliţia din Barrow, în ajutor.

— O să aşteptăm până vine Chipper. Nu mai putem risca.

— Cum poţi fi aşa de calm?

— Practica, spuse el.

Jack reuşi un zâmbet scurt, dar în sinea lui clocotea de furie. Îi venea să mai tragă de câteva ori în ticălosul ăla. Traversă încăperea şi se opri în dreptul ferestrei, îndepărtând draperia, atât cât să poată urmări spaţiul din faţa cabanei. Minutele treceau şi nu mai apărea nimeni.

Într-un târziu, spuse:

— Mă duc să mut snowmobilul şi cadavrul în spatele

cabanei. Tu să baricadezi uşa în urma mea.

— Ah, nu, nu face asta. Nu mai stau aici, fără tine, striga ea.

— Atunci stai în spatele meu, spuse Jack prudent. Ieşi el primul. Afară se aşternuse o tăcere de moarte, o tăcere lugubră.

Sophie îl urmă pe Jack la snowmobil. Haloul de sânge din jurul capului trăgătorului se vedea negru, pe zăpada albă. Adunându-şi puterile, Sophie se uită la faţa acestuia:

Spuse, cu gura căscată de uluire:

— Îl cunosc.

JURNAL

CHICAGO

Am găsit subiectul perfect. Are o condiţie fizică extrem de bună şi s-a înscris să facă parte din proiect, ştiind că oricând ar putea fi supus testelor. Egoul lui considerabil îl face dornic să se afirme. În plus, nu are familie şi are foarte puţine legături. Dacă ar dispărea pentru câteva săptămâni, nimeni nu i-ar simţi lipsa.

TREIZECI ŞI UNU

SOPHIE SE ÎNDEPĂRTĂ DE CADAVRU.

— Chicago, spuse ea. Am vorbit cu el la Chicago. Era necioplit şi-mi spuneam că seamănă cu Bluto.

Jack se lăsă într-un genunchi şi începu să-l caute metodic prin buzunare, de acte de identitate. Găsi un pistol, îl armă şi i-l dădu Sophiei. Într-un alt buzunar găsi două cartuşiere şi i le dădu şi pe acestea Sophiei.

Sophie spuse:

— Era agentul de pază. Nu, am crezut eu că era agentul de pază. Mi-amintesc mi-am spus că probabil ţinea locul cuiva,

la recepţie.

— Unde, Sophie? Unde exact l-ai văzut? o întrebă Jack, răbdător.

— În holul blocului lui William Harrington.

Dacă pe Jack l-a surprins vestea, nu a lăsat să se vadă asta.

— Intră în cabană înainte să îngheţi tun.

Expresia lui îi spunea că nu vrea comentarii. Sophie o porni înapoi spre cabană, dar îi pică o cartuşieră, în zăpadă.

O recupera şi o apucă bine, să nu-i mai cadă. Odată înăuntru, puse cu grijă pistolul şi cartuşierele pe masă, lângă puşcă şi se simţi puţin mai liniştita, ştiind că dacă cineva ar începe din nou să tragă în ea, avea acum cu ce să se apere. Nu conta că nici măcar nu mai ţinuse vreodată o armă în mână, până acum câteva minute. Jack o să-i arate cum să armeze şi să încarce puşca. Pe Dumnezeul ei, o să tragă şi
0 să ucidă, dacă va trebui.

Îşi aminti petele din zăpadă şi ieşi din nou. În timp ce Jack ducea snowmobilul şi cadavrul în spatele cabanei, ea luă cu mâna zăpadă şi acoperi sângele. Apoi o bătători, ca să nu fie măturată de vânt. I se părea că temperatura scăzuse şi mai mult. Oare se făcea vreodată prea frig ca să ningă, sau acesta era un mit? Nu ştia. Ar fi trebuit să fie mai atentă la şcoală, la lecţiile de geografie, în loc să flirteze cu Billy Gibson.

Când, într-un târziu, s-au întors în cabană, începeau să resimtă efectele hipotermiei. Sophie nu-şi mai simţea picioarele, dar după ce a tropăit puţin în jurul sobiţei, degetele au început să o înţepe, semn bun, ştia asta, deşi era dureros.

Jack începu să cotrobăie prin dulăpior, căutând orice le-ar fi folosit în cazul în care ar fi trebuit să rămână peste noapte în cabană. În sertarul de jos găsi un teanc de reviste porno, ceea ce vorbea despre felul în care-şi petreceau aici
1 impui unii dintre piloţi şi o lanternă. Bateriile erau slabe.

Adăugă lanterna la grămada de pe masă şi continuă să

caute.

— Asta este cea mai prost echipată cabană, bombăni el.

— De ce ar trebui echipată? întrebă ea. Îşi scoase mânuşile şi-şi încălzi mâinile în faţa sobiţei.

— Pentru orice eventualitate. Ne-ar mai trebui kerosen, dar nu văd nimic.

— O să apară Chipper, în curând. Încerca să fie optimistă.

Jack dădu din cap.

— Este o mică magazie afară. Mă duc să mă uit.

— Poate că e încuiată, spuse ea, punându-şi înapoi mânuşile.

— Dacă este, sparg încuietoarea. Jack trase draperia din dreptul ferestrei şi privi zona din faţa cabanei.

— Jack, tu ce crezi? întrebă ea.

Jack nu voia să o sperie, dar voia să o ştie pregătită.

— Dacă bărbatul pe care l-am omorât avea prieteni care îl aşteptau, aceştia ar putea veni după el. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice… dacă o să fie cazul.

Se uită la ea să vadă cum asimilează întunecata posibilitate.

Sophie încuviinţă doar din cap şi spuse:

— Bine. Îşi înfăşură apoi şalul în jurul gâtului şi-l vârî sub guler.

— Arată-mi cum să mânuiesc arma.

Acesta zâmbi.

— Ce e? întrebă ea.

— Eşti mult mai tare decât pari.

Îi dădu pistolul trăgătorului şi o puse să-l armeze şi să-l dezarmeze de câteva ori, asigurându-se că nu va uita nimic în cazul unei situaţii limită. Apoi îi arătă cum să încarce cartuşele şi să tragă.

Sophie îşi vârî gloanţele suplimentare în buzunarul sting, trase fermoarul şi mai verifică o dată siguranţa, înainte de a vârî pistolul în buzunarul din dreapta.

— Mă duc la magazie. Mă întorc repede, spuse Jack. Se uită afară înainte de a deschide uşa. Sophie era chiar în spatele lui.

— Merg cu tine. Pot să te ajut la cărat, dacă există acolo ceva ce ne-ar trebui. Hai, mai repede, laşi frigul să între, spuse ea împingându-l din spate.

Jack închise uşa. Sophie mergea alături de el şi Jack încetini, ca ea să poată ţine pasul cu el.

— Alaska ţi-a trebuit. Urăsc frigul ăsta, bombăni Jack.

Sophie îi ignoră văicăreala. Ninsoarea mai încetinise şi

Sophie se uită spre est. Pe orizontul întunecat, abia reuşea să distingă silueta unei case. Joe le spusese că cercetătorii închiseseră pentru toamnă, dar poate că Bluto intrase acolo, aşteptând venirea lor.

— De unde a ştiut Bluto… vreau să zic omul care a tras în noi, că o să venim aici? Cu siguranţă că ne-a urmărit, spuse ea.

Au ajuns la magazie şi în timp ce Jack încerca să vadă cum poate deschide uşa, Sophie îşi trase şalul de lână peste gură şi nas, ca. Să încălzească aerul înainte de a-l inspira. Auzind un zgomot în depărtare, se uită în sus, la norii grei care atârnau deasupra lor, aşteptând să zărească avionul lui Chipper.

— Ai auzit…?

Jack o înşfăcă şi o împinse după construcţia fragilă.

— Vine cineva. Stai aici.

Se uită încet după colţ. Două… nu, trei lumini care se apropiau de cabană, dinspre est. Trei bărbaţi pe snowmobile goneau cu toată viteza. Era prea periculos pentru Jack şi Sophie să se întoarcă înapoi la cabană, aşa că aşteptară pe loc. Bărbaţii încetiniră şi se dispuseră în formă de evantai, pe măsură ce se apropiau. Unul o luă înainte, oprind înainte de a ajunge la cabană, ca să nu poată fi văzut. Ceilalţi doi o încercuiră prin spate. Când trecură prin dreptul

snowmobilului pe care îl parcase Jack acolo, se opriră brusc.

— Au găsit cadavrul, şopti Jack.

Unul dintre bărbaţi îi făcu un semn celuilalt şi întoarseră maşinile în loc, retrăgându-se câteva sute de metri, ca să se sfătuiască. Jack îl văzu pe unul dintre ei luând o canistră cu combustibil din spatele snowmobilului său. Se întoarseră înapoi la cabană, pe jos. Cel de al treilea bărbat se apropie mai mult, scoţând un pistol şi ţintind spre uşă, iar ceilalţi doi se aplecară, alergând prin dreptul ferestrei. Unul scoase o cârpă din buzunar, o înmuie în canistră şi îi dădu foc. Dând semnalul, sparse geamul şi dădu drumul cârpei înăuntru, exact în clipa în care celalalt arunca pe fereastră canistra destupată. Lumina flăcării străluci ca un fulger prin deschidere şi cabana luă foc. Bărbaţii se chirciră în zăpadă, aşteptând ca Jack şi Sophie să iasă pe uşă. Sophie nu reuşi să-şi scoată înmănuşată pistolul din buzunar, aşa că-şi smulse mânuşile din mâini. Flexându-şi mâna ca să-şi stimuleze circulaţia, o închise peste mânerul armei, cu degetul pe trăgaci.

Unul dintre bărbaţi se întoarse într-o parte şi văzu mişcare în dreptul magaziei. Până să ridice el arma în direcţia lor, Jack a şi ţintit şi a tras. În plin. Omul căzu în zăpadă, cu faţa în jos. Jack se răsuci spre stânga şi trase din nou. Îl atinse pe cel de al doilea, rănindu-l la umăr şi trase din nou. Glonţul îl lovi în încheietura genunchiului, în timp ce încerca să se întoarcă, să tragă. Se prăbuşi la pământ, urlând.

Cel de al treilea bărbat se făcu nevăzut. O clipă mai târziu, au auzit pornind un snowmobil. Jack alergă spre ticălosul care se zvârcolea pe jos şi dădu cu piciorul în pistol, azvârlindu-l departe de el.

Sophie îl urma.

— Ăsta nu pleacă nicăieri, striga ea, ţintind pistolul spre capul lui. Du-te după celălalt.

— Dacă mişcă, tragi, îi ordona Jack. Alerga spre un snowmobil, sări în el şi demară. Bărbatul pe care-l urmărea o luase spre est, apoi a virat spre nord, cu maximă viteză. Jack îşi spuse că probabil era dezorientat. În direcţia aceea nu era nimic altceva decât oceanul.

Cerul se întunecase complet şi luminile snowmobilului îl făceau uşor de urmărit. Luminile tremurară şi Jack auzi focuri de armă. Omul trăgea în el. La viteza asta era doar o chestiune de timp până să piardă controlul snowmobilului şi să se sinucidă. Jack încetini, mărind distanţa dintre ei şi îl urmă în timp ce omul gonea în zigzag pe zăpadă şi luminile se clătinau la fiecare denivelare.

Câte mile au alergat? Pe Jack îl înţepau obrajii de frig; ochii îi ardeau din cauza vântului. Unde credea ticălosul ăsta că se îndreaptă? îşi pierduse orientarea? Doar se apropiau tot mai mult de ocean.

Tipul va trebui fie să vireze din nou, fie să se întoarcă înapoi, spre el. Fără să-l piardă din ochi, Jack încetini încă o dată.

Brusc, auzi o trosnitură puternică, amplificată de ecou. Urmă un strigăt terifiant şi apoi un plescăit. Farurile snowmobilului se îndreptară spre cer şi dispărură. Un alt strigăt… după care, tăcere.

— Ticălosul. Ticălosul, şopti Jack.

Jack se uită la gheaţa de sub el. Nu era un drum bun de mers pe el, îşi spuse. Întoarse imediat snowmobilul şi se îndepărtă cât putu de repede. Îndreptându-se spre sud, văzu o lumină în depărtare. Cabana în flăcări era călăuza lui.

Sophie era înnebunită. Jack lipsea de prea multă vreme. Când auzi torsul motorului, oftă din răsputeri. El trebuia să fie. Trebuia.

Bărbatul pe care-l păzea se uită la ea.

— FBI-ul este pe drum, îi spuse, mutându-se de pe un picior pe celălalt. Căldura focului îi încălzise obrajii, dar

picioarele încă le simţea îngheţate. Foc şi gheaţă, îşi spuse ea. Cât de ciudat i se părea să stea acolo şi să privească focul arzând şi zăpada topindu-se, pentru ca apoi să reîngheţe, instantaneu. Ce nebunie. Foc şi gheaţă.

Sophie nu mai fusese niciodată atât de fericită să vadă pe cineva. Văzându-l pe Jack apropiindu-se, îi veni să alerge înaintea lui şi să-şi petreacă braţele pe după el, dar se stăpâni. Va trebui mai întâi să o ajute să-şi descleşteze mâna de pe armă. Se gândea că i-au îngheţat degetele pe trăgaci.

După ce Jack îi luă arma din mână, se uită la bărbatul de pe jos.

— Cine eşti?

— Am nevoie de îngrijire medicală, urlă acesta. Era de-a dreptul revoltat.

— Cine eşti? repetă Jack.

— Am nevoie de îngriji…

Jack îl lovi în picior.

— Cine eşti?

Bărbatul urlă.

— Carter. Doctorul Eric Carter. Şi acum ajută-mă.

— Eşti doctor? îngrijeşte-te singur.

Eric rânji.

— Nu sunt genul ăsta de doctor. Sunt doctor în biologie.

— Studiezi lupii? îl întrebă Sophie.

Privirea acestuia se întoarse spre Sophie.

— Ai stricat totul. De ce n-ai putut s-o laşi moartă?

Auziră uruitul avionului.

— A venit Chipper, spuse Jack.

— De ce n-am lăsat moartă ce? îl întrebă ea pe Carter.

— Subiectul experienţelor noastre. De ce nu l-ai lăsat în pace? Ai tot scurmat într-una.

— Vorbeşti despre William Harrington? întrebă ea.

— Femeie stupidă. Ai tot scurmat într-una.

— Ce experienţe? Ce i-aţi făcut? întrebă ea.

Acesta nu-i răspunse.

— Haide, Sophie. Te urc în avion şi mă întorc după el. Trebuie să te încălzeşti.

Doctorul Carter nu putea pleca nicăieri. Jack ajunse la snowmobil, cu Sophie după el. Îşi rezemă faţa de spinarea lui. Jack îi făcu semn lui Chipper să rămână pe loc, în timp ce se apropiau cu snowmobilul de el. Acesta deschise uşa. Avionului pentru Sophie şi o pală de aer cald se revărsă peste faţa ei. Odată instalată în spate, Jack urcă şi el şi închise uşa. Puţin îi păsa dacă Eric trebuia să-l aştepte în zăpadă, în timp ce el se încălzea puţin. Câteva minute n-o să-l omoare.

— Cheamă prin radio poliţia din Barrow, îi spuse lui Chipper, după care îi explică repede ce se întâmplase.

Ochii cafenii ai lui Chipper se făcură atât de mari, încât când îşi termină Jack explicaţiile, acesta arăta ca un cocker spaniol.

— Şi ce o să faci cu Carter?

— Îl leg şi îl pun la bagaje.

De îndată ce putu din nou să înfrunte gerul, Jack se întoarse la locul unde-l lăsase pe Carter. Crezând că a văzut ceva mişcându-se în depărtare, încetini, apoi opri. Lumina farurilor snowmobilului era reflectată de o pereche de cercuri minuscule. Ochi. Ochi roşii, strălucitori, care-l urmăreau. Întoarse farurile şi-i văzu pe ceilalţi. Patru. Patru lupi care stăteau împreună, la nici şase metri de Eric.

Jack le auzea urletele flămânde. Se concentra asupra celui mai mare, din fruntea haitei. Era uriaş. Blana lui albă era marcată de o pată întunecată, de-a lungul spinării. Acesta se uită la Jack şi privirile li se întâlniră. În timp ce Jack îşi ducea mâna la pistol, lupul se întoarse spre Eric şi sări asupra acestuia cu viteza fulgerului. Ghearele perforară beregata lui Eric, înainte ca Jack să fi apucat să-şi scoată arma. Ceilalţi se repeziră şi ei. Era prea târziu. Prea târziu ca să mai salvezi

un om. Lupul pe care-l urmărise îşi înălţă capul şi se mai uită o dată la el, apoi continuă să mănânce.

Jack întoarse şi plecă naibii de-acolo.

Abia înapoi în avion, putu din nou să respire.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva, spuse el.

— Adică? întrebă Sophie. Jack scutură din cap.

— Unde e doctorul?

— Nu a reuşit

— Probabil că a sângerat de moarte, presupuse ea.

— Da, categoric, a sângerat de moarte.

Motoarele avionului astupau urletele lupilor.

Jack se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii.

— La naiba. La naiba, şopti el.

Sophie îl bătu pe umăr.

— Jack?

— Hmm?

— Ce s-a întâmplat cu omul după care ai fugit? Jack nu deschise ochii.

— S-a dus să înoate.

JURNAL 927

TABĂRA DIN ARCTICA

William Harrington a rămas în stare de inconştienţă după ce i-am injectat K-74. L-am plasat la locul respectiv şi am început să-l observăm de la distanţă.

Deşi confuz când şi-a recăpătat conştiinţa, a reacţionat aşa cum ne-am aşteptat: dezorientat şi înspăimântat.

Greşeala noastră a fost aceea de a nu fi luat în calcul toate variabilele – mai ales speciile indigene.

Am observat cum nivelul de stres al lui Harrington creştea dramatic. Acesta părea cumplit de îngrozit, dar noi nu puteam distinge cauza reacţiei sale, pentru că aparatele noastre de

filmat la distanţă nu o surprindeau. Peste câteva minute, un uriaş urs polar, aşa cum nu am mai văzut niciodată, a apărut în vizor. Nu avea unde să fugă sau să se ascundă. Nu era un partener de luptă pe măsura animalului. Test invalidat.

TREIZECI ŞI DOI

A DOUA ZI DIMINEAŢA, SOPHIE A INSISTAT SA se întoarcă înapoi la Inook, împreună cu Jack, hotărâtă să arunce o privire în casa cercetătorilor şi, cu puţin noroc, să descopere cu ce anume se ocupa Eric Carter.

Agenţii FBI se aflau în drum spre Anchorage iar poliţia din Barrow inspectase deja, metodic, proprietatea.

Trupurile din faţa cabanei arse – sau ceea ce mai rămăsese din ele după ce şi-au terminat lupii treaba – erau în drum spre morgă.

Jack urmărise introducerea acestora în saci. Eric Carter era de nerecunoscut. Identificarea avea să fie făcută după amprente. Jack se aplecă deasupra celui de al doilea cadavru şi-i examină faţa. Parcă-l mai văzuse înainte, dar unde? Refăcând evenimentele din ultimele câteva zile, avu revelaţia. Împreună cu Sophie trecuse prin dreptul lui, în drum spre Chipper'fs Charter Service. Tipul se afla afară, în faţa hotelului lor şi a fost cât pe ce să fie lovit de un camion, în timp ce traversa în goană spre maşina lui. În regulă, deci ticălosul îi urmărise.

Jack a luat măsuri ca Sophie să stea departe de scena înfricoşătoare de la cabană. A argumentat că aceasta trecuse deja prin destule. Sophie, care se afla împreună cu poliţiştii care percheziţionau tabăra cercetătorilor, a intrat în fiecare dintre cele patru camere, căutând un indiciu care să-i spună ce anume căutase Harrington în Alaska. Ştia că acesta fusese introdus în Proiectul Alfa. Încă nu ştia exact care fusese rolul lui, dar era convinsă că avea legătură cu cercetătorii care

stăteau aici. Ce se temuse Eric Carter că va descoperi ea?

Existau aici carnete pline cu însemnări, dar toate se refereau la lupi. Erau şi filme video. DVD-urile erau etichetate şi numerotate. Subiectul DVD-urilor de la unu la douăzeci – era lupul alfa, numit Ricky. Unul dintre ofiţeri băgă un disc în. Player şi alţii i se alăturară ca să-l vadă pe Ricky şi haita lui atacând un cerb caribu.

— Cum au fost în stare să filmeze fără să fie atacaţi de lupi? întrebă ofiţerul.

— Uitaţi-vă la fălcile bestiei, spuse un altul. Cred c-ar putea doborî de unul singur un urs polar.

Jack se alătură grupului. Văzu lupul şi-l recunoscu imediat. În timp ce urmărea filmul, simţi o legătură ciudată cu animalul, probabil pentru că se uitase în ochii acestuia şi-i recunoscuse puterea. Simţi totodată o ciudată simpatie pentru lup, pentru că nu îl atacase. Îl speriase al naibii de tare, dar l-a lăsat să plece.

Un ofiţer remarcă:

— Este magnific. Crezi că a fost unul dintre lupii care l-au atacat pe doctor, azi-noapte? îl întrebă el pe Jack.

— Da. Era acolo, spuse Jack fără să dezvolte subiectul.

Sophie stătea la masa de lucru din micuţa încăpere folosită de doctori drept birou, răsfoind carnetele cu însemnări. La fiecare câteva minute, Jack venea să vadă ce face. Se oprea în uşă, aşteptând să se uite la el. O întreba atunci dacă avea nevoie de ceva şi o mai întreba, de flecare dată, dacă era gata să se întoarcă la Barrow.

Sophie ştia că îşi făcea griji pentru ea, dar nu înţelegea de ce. Doar era înconjurată de bărbaţi înarmaţi şi avea drept gardă de corp personală, propriul ei agent FBI.

— Îţi faci griji că o să citesc ceva care o să mă îngrozească? îl întrebă ea, la a patra apariţie a acestuia.

— Există şi posibilitatea asta.

— Ah, te rog. Poimâine, nimic din toate astea nu o să mă

mai înspăimânta… cel mult o să mă plictisească de moarte, dar nu o să mă mai îngrozească.

Jack zâmbi.

— Nu-ţi plac lupii.

— Ba da. Dar chiar fiecare detaliu din fiecare zi din viaţa lor? Mănâncă, dorm, ucid, mănâncă, dorm, ucid… la infinit.

— Asta fac ei.

Sophie dădu din cap.

— Îi interesa comportamentul lor în haită. Cel mai mult îi interesa alfa, cum îi stăpânea acesta pe ceilalţi… chestii de dinamică de familie. Închise carnetul, îl puse înapoi pe birou şi se ridică.

— Nu pricep cum rezistau cercetătorii ăştia. Zi de zi afară, urmărind lupii… şi în ce condiţii. Se apropie de el şi îl întrebă:

— Au găsit vreo legătură între Harrington şi proiect?

— Nu încă. Dar sunt abia la început.

Când îşi ridică privirea spre el, Jack simţi cum i se taie. Respiraţia. Era frumoasă, da, dar mai avea atâtea altele. Era iubitoare şi încrezătoare şi teribil de loială. Îi ridică braţele şi i le aşeză pe după gâtul lui.

— Ghiceşte ce o să fac acum, spuse el tărăgănat.

Sophie se lipi de el şi îi trase capul în jos, spre ea. Apoi îi atinse uşor gura cu buzele ei, tachinându-l, ademenindu-l.

— Asta? întrebă ea. Îl sărută mai puternic, frecându-şi limba de buzele lui. Se dădu înapoi şi şopti:

— Sau asta?

Flămând acum de ea, Jack îi acoperi gura cu gura lui, mişcându-şi limba înăuntru. Îi plăcea să o simtă cum se lipeşte de el, să o simtă nesăţioasă, din felul în care îi răspundea. Ştia că şi ei îi plăcea. Nimic nu şi-ar fi dorit mai mult acum decât să-i smulgă hainele de pe ea şi să facă dragoste aici, în camera asta, dar îşi îndepărtă capul. Respiraţia lui era tremurată.

— Scumpa mea, ăsta nu este nici locul şi nici momentul… doar dacă nu vrei să faci ştirile de la ora şase.

Unul dintre ofiţeri îi întrerupse.

— Pilotul vostru vrea să ştie când…

Jack nu-l lăsă să termine.

— Spune-i să pornească motoarele. Plecăm acum.

În câteva minute, Sophie era înfofolită şi se îndrepta spre avion, împreună cu Jack. Vântul sufla din nou tare şi scurtul drum pe jos a fost cumplit.

— Urăsc… începu Jack.

Sophie îl bătu pe braţ.

— Ştiu. Urăşti frigul.

ZBORUL ÎNAPOI SPRE BARROW a fost turbulent, dar stomacul Sophiei abia dacă s-a plâns. După experienţele ei din ultimele douăzeci şi patru de ore, un zbor hurducăit era o joacă de copil.

Odată înapoi la Barrow, petrecu câteva ceasuri la secţia de poliţie. A încercat să le fie de ajutor şi şi-a cerut scuze, iară şi iară, pentru faptul că atâtea din întrebările lor rămâneau fără răspuns. O să descopere oare, vreodată, ce anume s-a întâmplat cu William Harrington?

— Ştiu că Harrington era implicat în ceva ce el numea Proiectul Alfa. Dar ce rol avea el, efectiv nu ştiu.

— Care era legătura dintre Harrington şi aceşti cercetători? întrebă unul dintre ofiţeri.

— Bluto.

— Pardon?

Sophie se uită la Jack.

— Explică-le tu.

— Unul dintre atacatori… Sophie l-a întâlnit la Chicago, în blocul lui William Harrington şi acesta i-a spus că Harrington plecase în Europa, explică Jack.

Interogatoriul a continuat şi când în final au ajuns la

concluzia că aceasta le spusese tot ce ştia, Sophiei i se dădu şansa să le pună şi ea câteva întrebări.

— Bărbaţii care au venit după mine şi Jack… cine erau?

Îi răspunse şeful.

— Dumneavoastră l-aţi numit deja pe Doctorul Eric Carter; pe ceilalţi nu i-am identificat încă. Aşteptăm să le găsim actele. FBI-ul se va ocupa de amprente.

Joe Rooney, care stătuse în tot acest timp în picioare, lângă Jack, intră în discuţie.

— După câte ştim, nu au fost niciodată mai mult de patru cercetători în tabără. În afară de Carter, au mai fost Brandon Finch, Marcus Lemming şi Kirk Halpem. Am stat de vorbă cu Lemming şi Halpem. Amândoi sunt la Chicago şi jură că nu au ştiut cu ce se ocupa Eric Carter. Lemming a declarat că acesta nu le-a spus niciodată cu ce anume se ocupa în timpul lui liber.

— Aţi vorbit cu cel de al patrulea doctor, Brandon Finch? Acesta unde este? întrebă Sophie.

— În urnă, pe poliţa soţiei sale, îmi închipui, spuse Joe. A murit în urma unui atac de cord puternic, acum câteva luni. În mod evident, avea probleme cu inima dar nu le-a spus celorlalţi, temându-se că nu va fi lăsat să-şi termine proiectul. Agenţii vor cerceta locuinţa lui Eric Carter şi laboratorul acestuia, din Chicago. Îi vor cerceta şi pe ceilalţi doctori.

— Dar omul după care a plecat Jack, cu snowmobilul?

— Încă nu am putut strânge o echipă de căutare, spuse Joe. O să le fie greu, cu gheaţa în mişcare.

— Unul dintre bărbaţii care au murit, pretindea că ar fi Paul Larson. Asta cred eu. Păcat că nu le-am auzit vocile, spuse Sophie.

— O să ne vină ajutoare de la Anchorage. În câteva zile vom şti mai multe, o asigură Joe.

Fusese o zi foarte, foarte lungă, până la ora la care poliţia a

terminat chestionarea lor. Jack le-a propus ofiţerilor să vină împreună cu ei la masă şi cei mai mulţi i-au acceptat invitaţia.

Cafeneaua *Foca Roşie* era ticsită. Intrarea lui Jack, a Sophiei şi a poliţiştilor a stârnit un zumzet în mulţime. Tot oraşul auzise despre cele întâmplate la Inook şi Sophie se simţea ca un peştişor exotic într-un acvariu. Nu exista nicio îndoială că ea şi Jack făceau subiectul conversaţiei de la toate mesele.

Se servea o altă specialitate din came de balenă şi Jack decise să încerce din nou. La prima înghiţitură, se scutură.

— Trebuie să continui să mănânci. La al treilea dumicat o să-ţi placă, îi spuse Joe.

Jack nu a reuşit să înghită decât două bucăţele, înainte de a renunţa.

— Trebuie să ai gustul deja format, le spuse el celorlalţi.

Sophie profită de ocazie ca să obţină mai multe informaţii despre Barrow. Se ridică şi se duse la masa alăturată şi întrebă un tată şi un fiu dacă ar avea ceva împotrivă să răspundă la câteva întrebări. Când Jack se pregătea de plecare, tot restaurantul se strânsese în jurul Sophiei, oferindu-i date pentru însemnările ei.

— Nu uitaţi să menţionaţi absenţa crimelor, sugeră un bărbat.

— Până acum, răspunse un altul.

— Ah, exact, recunoscu primul.

Mai târziu, la hotel, Sophie s-a aşezat la masă să scrie, iar Jack a dat câteva telefoane. Când Sophie şi-a terminat articolul, s-a uitat la ceas. Trecuseră două ore. S-a întors şi la văzut pe Jack, doar în şort, stând în pat şi citind.

Sophie s-a dus la baie şi şi-a făcut duşul. Înfăşurată într-un prosop, s-a întors în dormitor şi s-a oprit în dreptul patului, aşteptând. Când Jack şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit, a lăsat prosopul să-i cadă pe jos. A tras cuverturile şi s-a strecurat

lângă el. Jack îi încălzi trupul cu al lui şi începu să o sărute pe gât.

— Jack…

— Îţi place? o întrebă el în timp ce degetele îi coborau în jos de-a lungul pieptului, spre coapse.

Sophie inspiră adânc.

— Da, îmi place, dar noaptea asta este ultima…

— Îţi place?

Mâna lui se mişca meii încet, făcând, cu degetele, lucruri magice pentru ea, îndepărtându-i gândurile. Sophie ştia că voia să-i spună ceva, dar atingerea lui îi distrăgea atenţia. Suspină, apoi gemu. Jack se ridică într-un cot ca să o privească în timp ce o mângâia. Strălucirea caldă a. Ochilor lui îi făcea inima să alerge şi mai tare. Nu mai suporta tensiunea. Îl împinse pe spate, îl încăleca şi începu să-l călărească, scoţându-l din minţi.

Când au ajuns împreună pe culmile extazului, Sophie se prăbuşi peste el. Rămase aşa acolo o vreme, mulţumită să-i asculte bătăile inimii.

Lui Jack i-a luat ceva ca să-şi recapete controlul respiraţiei.

— Unde ai învăţat…? începu el.

— Nu am învăţat. Aşa am simţit… atâta tot, şopti ea.

Mintea i se limpezi şi îşi aminti ce voia să-i spună. Se rostogoli de pe el, se acoperi şi spuse:

— A fost ultima oară că am făcut asta.

— Da? Cum aşa? Jack întinse mâna spre ea.

— Mă întorc la Chicago şi nu pot să mă implic într-o legătură cu un agent FBI. Efectiv nu pot.

A crezut că Jack o să fie mai înţelegător, dar nu a fost. A izbucnit în râs.

— *Dar eşti* implicată, spuse el.

Trebuia să-i dea satisfacţia asta.

— În regulă, da, dar odată acasă, s-a terminat. Jack, doar

nu o să te îndrăgosteşti de mine, nu?

— La naiba, nu. Categoric, nu.

— Bine. Pentru că nu aş vrea să te rănesc. Noapte bună. A avut însă probleme să adoarmă. De ce nu o întrebase dacă ea era îndrăgostită de el?

Poate pentru că ştia deja asta.

JURNAL 928

TABĂRA DIN ARCTICA

Poate că acestea sunt ultimele însemnări, pentru o vreme.

Când am început jurnalul acesta, cu ani în urmă, intenţia mea a fost să scriu un raport personal despre experienţele mele, în cazul în care o să vreau odată să-mi scriu memoriile. Niciodată nu mi-aş fi putut imagina ce avea acesta să consemneze.

Contactul din Dubai vrea să ne plătească cincizeci de milioane lună viitoare şi să nu mai aştepte alte experimente. Eu mi-aş fi dorit să fi putut prelungi perioada de testare. Mi-ar fi plăcut în mod deosebit să încercăm pe subiecţi feminini. Poate că atunci am fi putut negocia pentru încă zece milioane.

Împachetez şi plec acasă. Eric o să mă urmeze şi el, mai târziu. Principalul nostru obiectiv acum este ca toate datele noastre despre K-74 să fie păstrate în cel mai mare secret.

Ne pare rău că moartea lui William Harrington a fost inutilă, dar în fond, corectitudinea nu a fost niciodată apanajul ştiinţei.

Desigur, nu putem oficializa implicarea noastră în moartea lui. Monitoarele noastre vocale i-au surprins pe piloţii care au găsit probe legate de el. Au găsit o carte de vizită. O vor duce la poliţie, presupun şi în final acesta va fi identificat. Am fost foarte prevăzători, evitând orice urmă care să conducă spre noi, dar probabil că va fi de datoria noastră să urmărim cum

se va sfârşi piesa asta.

TREIZECI ŞI TREI

TATA APĂREA DIN NOU LA ŞTIRI.

Sophie s-a întors acasă ca să sărbătorească. Abia despachetase şi se pregătea să-şi asculte mesajele de pe robot, când a sunat-o Domnul Bitterman.

— Deschide televizorul. Repede. Este la ştiri. FBI-ul îi datorează mult tatălui tău, pentru asta.

A închis înainte ca ea să apuce să-i pună vreo întrebare. Ascultătoare, a pornit televizorul la ştirile locale, a apăsat pe butonul de imprimare şi s-a aşeză pe pat, să asculte.

Natalie Miller prezenta în direct de la tribunal.

Kevin Miller şi soţia lui, Meredith, au fost arestaţi şi luaţi în custodie de FBI. Din câte am aflat, la FBI au fost trimise dovezi care arătau că familia Devoe a furat banii fondului privat de pensii al angajaţilor *Companiei Kelly'fs Root Beer,* pe care i-a ascuns în diverse conturi secrete, folosind corporaţii marionetă.'f'f

Scena trecu la un alt reporter care stătea lângă un bărbat mai în vârstă, care flutura un cec.

Acesta spunea, radiind tot, spre cameră:

— Totul este aici. Este exact suma pe care ar fi trebuit să o primesc la închiderea companie *Kelly'fs.* Tot, până la ultimul bănuţ. Absolut toţi am primit cecul în acelaşi timp. Ştiu. Am discutat cu prietenii mei. Bobby Rose a făcut asta. El a găsit banii şi ni i-a dat înapoi. El a ştiut tot timpul ce puneau la cale escrocii ăia.

— De unde ştiţi că a fost Bobby Rose? îl întrebă reporterul zâmbind.

Bărbatul chicoti.

— Cine altcineva în afară de Bobby este atât de deştept ca să se prindă de tot şi să găsească banii? Ascultaţi-mă pe

mine, adăugă el fluturându-şi degetul în faţa reporterului, Bobby are grijă de ce este al lui. De Chicago. Ah, asta e mâna lui Bobby Rose, garantat. Robin Hood al nostru. Nu mă puteţi convinge că a fost altcineva.

Reporterul privi direct în cameră.

— Natalie, FBI nu va confirma şi nici nu va nega vreodată faptul că ar şti cine se ascunde în spatele acestei afaceri. Mâine se va ţine o conferinţă de presă. Rămâneţi cu noi, ca să urmăriţi evoluţia lucrurilor.

Nu s-a făcut nicio menţiune despre redeschiderea companiei *Kelly'fs.* Domnul Bitterman o să fie tare nefericit dacă nu se va întâmpla aşa. Sophie l-a sunat şi după ce au discutat veştile bune, i-a dat câteva detalii despre călătorie. Au discutat despre Harrington şi despre ce a aflat ea despre cercetători, dar Sophie încă nu era în stare să-i vorbească despre crime. Va aştepta până când vor sta faţă în faţă. În plus, avea nevoie de timp ca să proceseze totul.

A discutat despre câteva articole pe care voia să le scrie, despre oamenii din Barrow şi acesta i-a sugerat că le-ar putea scrie de acasă, unde nu va fi întrerupta. A fost fericită să consimtă şi cum a închis telefonul, s-a pus pe treabă. A început cu articolul despre echipa de fotbal. Apoi a făcut câteva retuşuri la povestea ei despre Samuel şi Anna. A scris chiar şi despre hotelul din Deadhorse, dar încă nu era pregătită să scrie despre Harrington. Existau încă prea multe locuri goale în povestea asta.

În cea de a doua ei zi acasă, a mai primit o veste bună. A sunat-o detectivul Steimbeck, să-i spună că poliţia l-a identificat pe bărbatul care a împuşcat-o în apartamentul ei. Împreună cu FBI, au studiat amprentele unuia dintre cadavrele din Alaska şi au descoperit că acestea aparţineau unui fost puşcăriaş care trăia în Chicago. Numele lui era van Brosky şi avea un cazier kilometric. Când poliţia a intrat în apartamentul lui Brosky, a găsit acolo o ascunzătoare cu

arme şi cei de la balistică au suprapus una din arme cu glonţul. Aveau omul. De investigaţiile ulterioare avea să se ocupe FBI-ul.

După Steimbeck, a sunat imediat Gil.

— Veşti bune, da, Sophie? Au identificat omul.

— De unde… începu ea. Dar nu şi-a încheiat fraza, pentru că de fapt nici nu era chiar atât de surprinsă. Gil avea căile lui prin care afla totul.

— Azi l-am fixat pe Tony jos în hol, dar Alee mi-a spus că-l pot trimite acasă. Voiam doar să ştii. Te mai sun peste câteva zile, să mă asigur că eşti bine.

Sophie îi mulţumi şi închise telefonul. Poate că viaţa ei se va întoarce din nou la un minim de normalitate.

La ora cinci a sunat-o Cordie.

— Îmbracă-te. Regan şi cu mine te invităm la *Fortune'fs.*

— Nu am chef. Poate mâine, spuse ea.

Cordie consideră nu-ul drept confirmare.

— Îţi place la *Fortune'fs.* Te luăm la şapte. Să fii gata.

În fond, poate că o să-i facă bine să-şi vadă prietenele.

Sophie avea nevoie de ceva care să o ajute să nu se mai gândească tot timpul la Jack. Cu puţin noroc, poate că una dintre ele o să aibă o problemă cumplită asupra căreia să se poată concentra.

Îşi termină repede treaba şi se schimbă în rochia ei preferată, din mătase neagră. Peste pardesiul din lână, îşi puse o eşarfă roşie ca sângele. Dacă în restaurant era răcoare, o va putea pune pe ea.

Cele trei femei stârniră senzaţie când l-au urmat pe chelnerul care le conducea la masa lor dintr-un alcov intim, cui draperii de fiecare parte.

— Unde e Alee în seara asta? întrebă Cordie când se aşezară la masa rotundă.

— Lucrează la ceva împreună cu Jack, dar nu mi-a spus despre ce e vorba, spuse Regan.

Cordie le povesti despre şcoală iar Regan despre apartamentul pe care-l căuta.

— Nu vreau o casă mare de care să am grijă. Nu încă. În plus, lui Alee i s-ar putea da o altă misiune. În regulă, am vorbit destule prostii. Povesteşte-ne tu, Sophie. Spune-ne ce, ai aflat despre Harrington.

— Eu vreau să aud şi despre Alaska, spuse Cordie.

Sophie nu ştia de unde să înceapă. Cât a durat cina, le-a vorbit despre călătoria ei. Prietenele o ascultau cu ochii mari, abia atingându-se de mâncare, în timp ce le depăna povestea ultimelor câteva zile.

— Ah, Dumnezeule, Soph… suspină Regan cu lacrimi în ochi, puteau să te omoare.

— Deci omul care a tras în tine…

— Bluto. I-a spus Bluto, interveni Regan.

— Te-a urmărit în Alaska. Deci nu a fost totul legat doar de *Kelly'fs,* aşa cum s-a crezut.

— Apropo de *Kelly'fs… Tatăl* tău este acum un erou, spuse Regan.

Erou azi, criminal mâine, se gândi Sophie.

— Pe cât vrei să pariezi că FBI-ul o să înceapă acum să-l caute şi mai abitir pe tata?

Prietenele ei dădură din cap. Îl cunoşteau de ani de zile pe tatăl ei şi ştiau cât de evaziv putea fi acesta.

— Ai vorbit cu Jack de când te-ai întors? întrebă Cordie.

— Credeţi că vor redeschide *Kelly'fs!* Domnul Bitterman aşa zice, spuse Sophie.

Regan şi Cordie schimbară priviri. Cordie zâmbi:

— Nu trece pe alt canal. Ai fost câteva zile – şi nopţi – cu un bărbat superb şi un cuvânt n-ai suflat despre el. De ce crezi că… ah, Dumnezeule, ştiu de ce. Te-ai culcat cu el.

Neagă, neagă, neagă… dar nu în faţa prietenelor tale. Sophie nu le putea minţi.

— Da, recunoscu ea. Nu ştiu ce m-a apucat. Eu am

principiile mele… mai ales când e vorba de FBI… dar…

Regan deschise gura să protesteze, dar Cordie nu o lăsă

— Ştim, tu eşti măritată cu un agent, Regan, dar tatăl tău nu este un delincvent de carieră.

Sophie avea un aer jalnic.

— Poate că o să se retragă.

— Jack? întrebă Regan.

Cordie spuse, vizibil exasperată:

— Normal că Jack. Dar dacă nu o să fie aşa, Sophie?

— Nu pot permit să se întâmple aşa ceva. Nu ştiu, sunt depăşită..

— Te-ai îndrăgostit, spuse Regan dând din cap.

— Ştii bine că aşa este, afirmă Cordie. Sophie nu se culcă, cu oricine. Dacă nu simţea ceva pentru el, nu se culca cu el.

— Întorcându-se spre Sophie, adăugă:

— Deci nu vrei să te mai culci cu el?

— Normal că vreau să mă mai culc cu el. Tocmai asta este problema.

Cordie o privi cu înţelegere.

— Poate că îţi faci griji pentru nimic. Poate că el nu are de gând să te mai vadă. Poate că acum, că e din nou bine mulţumesc la Chicago, şi-a schimbat gândurile.

Această posibilitate îi dădu Sophiei junghiuri în inimă.

ODATĂ ÎN PAT, ÎN ACEEAŞI NOAPTE, Sophie se simţi potopită de imaginile cu Harrington şi cu Inook şi cu tabăra cercetătorilor. Se dusese în Alaska să scrie un articol despre William Harrington, dar de când s-a întors a făcut tot ce a putut ca să evite această sarcină. A cuprins-o remuşcarea. Jurase că îi va da acestuia un glas şi îi datora lui William măcar atât.

Aruncă de pe ea cuverturile şi se duse la computer. Timp de o oră a scris ce ştia ea despre acest om şi despre ambiţiile lui şi despre moartea lui.

S-a gândit mult şi din greu cum să încheie povestea. În fond, nu avea toate piesele enigmei. Aşa că a scris:

William Harrington iubea provocările. Se hrănea cu ele. Ce l-a purtat pe el în Alaska rămâne încă ferecat în mister, dar într-o zi acesta va fi înlăturat iar noi vom cunoaşte adevărul. Povestea lui nu s-a terminat, încă.

TREIZECI ŞI PATRU

POVESTEA LUI NU S-A TERMINAT, ÎNCĂ.

Marcus Lemming citi cuvintele din ziar şi îl apucă furia.

Era la un pas de scopul lui şi nimic nu trebuia să-i stea în cale. Eric a fost la un pas de a le distruge visul cu prostia lui şi a plătit preţul. Marcus, pe de altă parte, era prea prudent, prea inteligent ca să-l lase să i se strecoare printre degete. Fiecare piesă a cercetărilor lor a fost compilată, înregistrată şi depozitată într-un loc secret. Nimeni nu va da de ele, până când nu va sosi timpul să le predea cumpărătorului. Şi nimeni nu va şti vreodată de afacerea pe care a făcut-o el, de cele cincizeci de milioane de dolari pentru cercetările lui şi pentru formula lui Eric. Ce avea să facă cumpărătorul cu ele, nu era problema lui. Acest lucru era stipulat în contractul de confidenţialitate. Cumpărătorul voia ca drepturile asupra descoperirii să fie preluate de cercetătorii lui, ceea ce era perfect din punctul de vedere al lui Marcus. Dacă aceştia ar fi dezvăluit adevărul, toată lumea i-ar fi considerat nebuni.

Nu exista decât o singură, mică problemă de care trebuia să se mai ocupe Marcus, înainte de a se vedea cu sacii în căruţă: Sophie Summerfield Rose. Eric îi spusese că aceasta nu se va opri. Articolul apărut în ziar spunea clar: *Povestea lui nu s-a terminat, încă.*

Marcus trebuia să o reducă la tăcere. Se gândi că ar putea apela la vreun alt prieten al lui Eric, care să o elimine, dar ultimul o dăduse în bară, aşa că nu avea rost să mai încerce.

O să se ocupe singur de treaba asta şi cum există un scop în spatele tuturor acţiunilor unui om de ştiinţă, se va alege şi cu un profit din asta. Sophie va deveni primul lui subiect de sex feminin. Iar odată experimentul încheiat, îi va da o doză letală şi o va incinera. Nu există cadavru, nu există crimă. Dar va avea datele, în beneficiul ştiinţei… sau cel puţin pentru propria lui răsplată.

Cum va pune mâna pe ea fără să fie văzut, asta era o problemă la care mai avea de lucru. Pregătire şi răbdare – de asta avea nevoie. Dacă aceasta nu va face nicio mişcare pripită şi îi va lăsa timpul necesar, ar putea pune la punct un plan până în cele mai mici detalii. Spera că va avea ocazia să stea de vorbă cu ea, înainte ca ea să moară. O va întreba ce o determinase să meargă atât de departe ca să descopere adevărul. De ce îi păsa ei? William Harrington era un nimeni. Nu avea nici prieteni, nici iubite, nici rude care să se fi învârtit în jurul lui. Era un singuratic şi ea nu îi luase decât un singur interviu. Doar unul singur. Abia îl cunoscuse.

Când Eric a aflat că Harrington îi pomenise Sophiei despre Proiectul Alfa, s-a temut că aceasta va face săpături să afle adevărul, aşa încât l-a angajat pe unul din dezgustătorii lui prieteni, ca să-l scape de ea. Dar Marcus îşi spuse că Eric s-a pripit. Nimeni, nici măcar Harrington nu ştia ce era cu adevărat Proiectul Alfa. Dar acum lucrurile degeneraseră într-atât încât nu-şi dădea seama până unde ar fi putut merge aceasta ca să le afle secretul

Dacă norocul ţinea cu el, avea o lună la dispoziţie ca să se ocupe de ea — o lună până când va primi cele cincizeci de milioane care i se cuveneau.

TREIZECI ŞI CINCI

DOMNULUI BITTERMAN I-AU PLĂCUT ARTICOLELE. A fost încântat, în mod special, de povestea Sophiei despre

echipa de fotbal şi a fost mişcat de povestea ei despre Harrington. Era bine că se întorsese înapoi la muncă, înapoi la rutina ei.

Sophie nu l-a mai văzut pe Jack din clipa în care acesta a plecat, din apartamentul ei, după ce a adus-o acasă de la aeroport. A verificat fiecare cameră ca să se asigure că nu o aştepta nimeni care să se repeadă la ea, a sărutat-o pe frunte şi a ieşit pe uşă.

Sophie se lupta să-l ţină departe de gândurile ei, dar într-o seară târziu s-a decis să-i vadă filmul de pe YouTube. L-a pus de mai multe ori şi de fiecare dată vedea ceva nou, felul în care acesta stăpânea calm situaţia, felul în care reuşise să-i facă pe ceilalţi să nu între în panică. Nu a fost surprinsa de curajul lui. Îl văzuse deja în acţiune şi ştia cum se comporta într-o situaţie de criză, cum îi protejează pe ceilalţi. Era evident că şi pe ea o protejase.

Masculul alfa. Asta era Jack, perfect.

Cu cinci minute înainte de miezul nopţii, Sophie se duse în debara, scoase mobilul din locul lui tainic şi aşteptă să o sune tatăl ei. Acesta era întotdeauna punctual.

— Bună, tată.

— Vorbeşte-mi despre călătoria ta, îi spuse el, în loc de salutări.

Dar mai întâi voia ca să-i povestească despre *Kelly'fs.*

— Şi acum este rândul tău, prinţesă, spuse tatăl ei după ce-i dădu raportul.

Sophie a trecut peste focurile de armă şi peste incendiu şi i-a povestit despre vreme şi despre oameni şi despre mâncare, dar tatăl ei avea un fel al lui de a afla orice şi deja ştia, până în cel mai mic detaliu, ce se întâmplase. Vocea lui suna ca a unui părinte dojenitor, când îi spuse că dacă ar fi ştiut în ce necazuri avea să se bage, nu ar fi încurajat-o niciodată să plece şi i-a promis că data viitoare când va mai pleca undeva, îi va trimite o echipă întreagă de bodyguarzi.

L-a asigurat că nu va fi nevoie. Nu avea de gând să între în alte aventuri.

Vrând să schimbe diapazonul conversaţiei, acesta spuse:

— Mi-a plăcut povestea ta despre Domnul Harrington. Ai făcut o treabă excelentă.

După câteva minute de conversaţie, tatăl ei făcu o pauză.

— Ceva te preocupă. Simt în glasul tău. Ce este?

— Nu ai vrea să ştii.

— Sunt tatăl tău. Mie îmi poţi spune orice.

Sophie inspiră adânc.

— Am făcut o prostie teribilă. M-am îndrăgostit.

— Dar asta este minunat.

— De… el.

— EI?

— De agentul FBI. I s-a părut că l-a auzit icnind. Mai inspiră o dată adânc.

— Şi mai e ceva.

— Eşti însărcinată?

— Nu. A studiat ştiinţele juridice.

Ştia care era părerea lui despre avocaţi. El era unul dintre cei mai buni, dar ştia şi de ce erau în stare cei lipsiţi de scrupule; doar fusese martor. Cu mulţi ani în urmă, ca tânăr şi entuziast avocat, se dusese să lucreze, fără să ştie, la cea mai coruptă firmă de avocatură din Chicago: *Ellis, Ellis şi Cooper.* Ei l-au transformat pe Bobby Rose în omul care era acum.

Bridget O'freilley a însemnat punctul de cotitură. În urma exploziei unei maşini, au murit soţul ei, cei trei copii şi mama ei. Bridget a rămas cu arsuri grave pe mai mult de jumătate din corp. Dacă compania auto ar fi luat în consideraţie atenţionările distribuitorilor şi mecanicilor privind conexiunea defectuoasă, explozia nu s-ar mai fi produs niciodată.

Tribunalul i-a acordat lui Bridget o despăgubire de

treizeci şi două de milioane de dolari, dar după încheierea apelurilor şi după ce *Ellis şi Ellis* şi-au luat partea şi şi-au rambursat cheltuielile Bridget a rămas doar cu două sute de mii de dolari. Suma nu i-a ajuns nici măcar pentru a acoperi o parte din facturile medicale. Ţintuită la pat şi fără bani, Bridget nu a mai putut avea îngrijirea necesară. Până să apuce să primească ajutor de la stat, a murit în urma unei infecţii.

Între timp, *Ellis, Ellis şi Cooper* sărbătoreau chilipirul picat din cer.

Pe vremea aceea, Bobby Rose era un avocat tânăr, idealist. Investigaţiile lui au fost de ajutor în cazul Bridget şi petrecând multă vreme împreună, cei doi au devenit prieteni. Naiv, Bobby credea că acesteia i se va face dreptatea cuvenită, dar văzând cum Bridget murea fără un ban în timp ce partenerii lui plecau în vacanţe luxoase şi îşi construiau vile uriaşe, pe măsura uriaşului lor ego, Bobby s-a schimbat. Şi-a dat demisia de la firmă. Nu a trebuit să le spună de ce. Aceştia ştiau şi râdeau cu poftă pe seama indignării lui morale.

După şase luni, o parte din investiţiile firmei, al căror scop era reducerea impozitelor, a suferit pierderi severe şi neprevăzute, urmate de retrageri inexplicabile din mai multe conturi. Averile li se diminuau văzând cu ochii. Cum o mare parte din tranzacţiile lor erau dubioase, avocaţii au încercat să nu facă publice pierderile. Nu se temeau doar de privirile cercetătoare ale autorităţilor, ci şi pentru reputaţia lor. Erau avocaţi extrem de apreciaţi. Ori, cine ar mai avea încredere într-o firmă care nu-şi poate proteja pripiile conturi?

Începând de atunci, Bobby şi-a jurat că nicio mâţă grasă care se îmbuibă prin mijloace clandestine şi nemiloase, nu se va mai bucura de bogăţiile ei. De-a lungul anilor şi-a căpătat reputaţia de a fi fost implicat în prăbuşirea câtorva afacerişti

notorii. Desigur, ca să facă asta a trebuit să recurgă şi el la unele metode discutabile şi acesta era motivul pentru care legea era în permanenţă cu ochii pe el. Bobby nu era numai şiret, el avea şi şcoala vieţii şi putea dispărea când era necesar. Niciodată nu a fost acuzat de vreo infracţiune; el era căutat mai curând pentru a da explicaţii.

Singurul lui regret era acela că a fost absent de la majoritatea evenimentelor din viaţa Sophiei. Mama acesteia a murit când ea era mică şi circumstanţele l-au împiedicat să fie tatăl care ar fi vrut el. Totuşi, Sophie nu s-a îndoit niciodată de dragostea tatălui ei.

— Spune ceva, tată. Am zis că e avocat, insistă Sophie, văzând că acesta nu vorbea.

— Este un şoc, prinţesă, nu neg, dar o să trecem şi peste asta.

— Nu vreau să-ţi faci griji. Pur şi simplu am simţit nevoia să-ţi spun, dar oricum nu o să iasă nimic din asta. El s-a retras şi o să mă retrag şi eu.

Sophie îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată îndrăgostită şi dacă aşa trebuia să simţi, înseamnă era o porcărie totul.

— Crezi că poţi pleca o vreme… doar ca să-ţi limpezeşti gândurile? Ce-ar fi să vii cu mine la Monte Carlo?

— Sună îmbietor, spuse ea cu o voce lipsită de entuziasm, dar trebuie să aştept până după Ziua Recunoştinţei. Sunt prea mulţi oameni care depind de mine.

— Înţeleg. Ştiu ce ai de făcut. Atunci rămâne după Ziua Recunoştinţei. Acum culcă-te şi nu-ţi face prea multe griji. Lucrurile au un fel al lor de a se rezolva.

S-a prefăcut că îl crede.

MUNCA A DEVENIT SALVAREA EI. S-a îngropat în ea, scriind ore în şir. Reuşea astfel să blocheze afară toate gândurile legate de Jack… până când se băga în pat. Atunci,

închidea ochii şi acesta apărea.

— Pleacă din visele mele, şoptea ea.

Oare el ce făcea? Unde se afla acum? îşi luase permisia şi găsise plaja caldă la care visa? Sau se întorsese la muncă?

Predase oare ancheta legată de Inook sau încă mai lucra la ea? Nu mai ştia nimic, de zile întregi. Cu siguranţă că încă mai căutau răspunsuri. Găsiseră oare un motiv în spatele omului care încercase să-i omoare pe Jack şi pe ea? Proiectul Alfa… patru cercetători… William Harrington. Adormi încercând să facă legăturile între toate acestea.

TREIZECI ŞI ŞASE

ACUM CĂ INTERESUL PENTRU INCIDENTUL DE pe YouTube trecuse, Jack se putea întoarce la muncă. Steaua lui apusese, pentru că apăruseră acum două noi superstaruri pe care să le urmărească lumea. Amândouă erau nişte superbe simboluri hollywoodiene de pe lista A, surprinse luându-se la bătaie la eleganta nuntă a unui puternic producător, tipul având prostul gust de a o fi părăsit pe una, ca să se însoare cu cealaltă. Ce a făcut filmul video atât de popular, a fost limbajul picant şi lungimea picioarelor sumar îmbrăcatei actriţe care-şi făcea loc cu coatele prin mulţime, ca să ajungă la timida mireasă. Starleta cu limbă acidă a eşuat, după primul pumn, întinsă pe tortul de nuntă de zece mii de dolari. Acest film al unui dezastru a devenit un mare hit.

Între timp, Jack s-a văzut desemnat pentru un caz de fraudă, dar cum investigaţia etichetată „Inook“ nu se încheiase încă, s-a dus la Pittman să-i demonstreze că ar fi mult mai eficient dacă ar lucra la informaţiile care veneau din Alaska. Cum argumentaţia lui era valabilă, Pittman se întreba ce să facă.

— Te cunosc eu, Agent MacAlister. Ştiu că o să lucrezi la

cazul asta cu sau fără permisiunea mea. N-am dreptate? Nu contează, nu trebuie să-mi răspunzi. Bine, s-a făcut. Sun şi le comunic tuturor că tu te ocupi de caz. Dar să termini repede. Nu-mi place să-mi ştiu agenţii împuşcaţi în acţiune.

Toate cutiile cu informaţii strânse din tabăra cercetătorilor fuseseră trimise la Chicago. Anchorage nu avea resursele necesare şi cum la Chicago avusese loc prima crimă, cazul le aparţinea celor de aici. Agenţii examinaseră deja fiecare bucăţică de hârtie din fiecare cutie şi văzuseră CD-urile. Lupi. Ore şi zile de filme cu lupi. Doar un singur lucru era neobişnuit la aceste înregistrări: acestea încetaseră înainte de ultimul an. Au fost oare înregistrate şi aceste ultime luni? Dacă da, unde erau discurile.

Jack privea filmele trecând repede-înainte peste scenele fără acţiune. Sophie avusese dreptate. Mâncau, dormeau, ucideau, mâncau, dormeau, ucideau.

Răsfoia tocmai un carnet de însemnări cu spirală, când au intrat doi agenţi, împingând un cărucior cu alte cutii.

— Astea de unde sunt? întrebă Jack.

— Sunt arhivele Fundaţiei TNI. Sunt cercetările din ultimii ani, compilate de doctori.

Până acum, tot ce au examinat agenţii FBI au fost doar banale cercetări ştiinţifice, dar oricum, nu au lăsat nicio piatră nerăsturnată. Jack revenea mereu la ce îi spusese Carter Sophiei, înainte de a fi fost mâncat de lup: *Ai tot scormonit într-una.* Ce se temea acesta că ar fi putut afla Sophie? Ce naiba ascundea el?

Agenţii stătuseră de vorbă de mai multe ori cu cei doi cercetători rămaşi, dar tot nu au reuşit să descifreze motivaţiile lui Carter. Jack s-a familiarizat cu dosarele fiecăruia dintre cei patru doctori şi nu a fost mulţumit de ce a găsit. Cineva de la TNI trebuia să ştie ceva despre secretul lui Carter.

Jack decise că a venit timpul să discute cu ei, faţă în faţă. O

să înceapă cu Doctorul Marcus Lemming din Chicago. S-a dus neanunţat la biroul doctorilor, unde i s-a spus că Lemming era plecat la un seminar în Dakota de Nord. Celălalt cercetător, Doctorul Kirk Halpem, locuia foarte aproape de Minneapolis. Jack luă un zbor de dimineaţă şi pe la începutul după-amiezii bătea la uşa lui Halpem.

Cercetătorul îl conduse în livingul ticsit. Era un bărbat slab, cu umerii aduşi şi un comportament de om bătrân, despre care scria, în dosarul său, că avea patruzeci şi cinci de ani. Evidenta lui oboseală îl făcea să arate mai bătrân.

— Vreţi să vă aduc ceva de băut, Domnule Agent? Se oferi Halpem. Luă câteva ziare de pe scaun şi îi făcu semn lui Jack să se aşeze.

— Soţia mea era cea care făcea ordine aici. A murit acum şase ani. Mă tem că am scăpat situaţia de sub control, spuse el, aruncând o privire în încăpere.

— Cum se descurca soţia cu lungile dumnevoastră voiajuri în Alaska? îl întrebă Jack.

Acestuia i se lumină chipul.

— Venea cu mine. Iubea munca mea şi mă ajuta. După moartea ei i-am însoţit pe Eric, Marcus şi Brandon, la Inook.

— Vorbiţi-mi despre ei, Doctore.

Jack se ridică şi-şi scoate pardesiul. Observând că Halpem se uita la pistolul lui, Jack împături pardesiul, îl puse pe speteaza scaunului şi se aşeză la loc.

— Te rog, spune-mi Kirk. Nu-ţi pot spune nimic altceva decât le-am spus celorlalţi agenţi.

— Aş aprecia dacă mi-aţi mai repeta şi mie, insistă Jack.

— Nu sunt prea multe de spus. Acesta luă o pernă cu motive brodate de pe scaun şi se aşeză.

— O să încep cu şeful echipei noastre, Brandon… Doctorul Brandon Finch. După o vreme, Brandon a început să ne calce pe nervi. Lucrurile trebuiau să fie aşa cum voia el. Era obsedat de totul, de la cum ne pregăteam mâncarea, până la

ce oră ne culcam. Era enervant. Eu reuşeam să mă descurc cu el, dar uneori tot ne mai dondăneam. După un timp, izolarea şi vremea te doboară. M-am simţit cumplit când a murit. Niciunul dintre noi nu a ştiut că avea probleme cu inima. Era supraponderal, dar nu cine ştie ce. Ţinea pasul cu noi, pe teren.

— Ceilalţi doctori cum se descurcau cu el?

— Se descurcau şi ei, ca şi mine. Din când în când se mai certau cu el, dar nu existau resentimente, după ce mai dădeau drumul la aburi.

— Şi Eric Carter?

— Tânăr, pasionat, intens. El şi Marcus s-au împrietenit pe loc, fiind de aceeaşi vârstă. Lucrau bine împreună şi împărtăşeau aceleaşi interese – la început, cel puţin. Apoi Eric a început să devină mai independent. Pe măsură ce trecea timpul, prietenia lor se răcea. Într-o după-amiază, în timp ce Eric examina nişte probe de sânge pe care le recoltase, Marcus ne-a luat pe mine şi pe Brandon deoparte şi ne-a spus că era îngrijorat pentru Eric. Ne-a întrebat dacă am remarcat vreo schimbare la el. Sigur, am observat. Eric devenise foarte retras şi nu lăsa pe nimeni să se uite în însemnările lui, până când nu şi le organiza. Oricum majoritatea acestora erau ilizibile pentru noi. Marcus spunea că el nu-i putea descifra mâzgăliturile.

— Ai avut vreo idee despre ce anume ascundea?

— Nu, nu am avut. Agenţii mi-au spus că înainte de a muri, acesta i-a spus domnişoarei Rose ceva despre nişte teste. Era preocupat de ceva ce căuta aceasta. Nu am idee la ce s-a referit.

Jack voia să treacă mai departe, la Marcus Lemming, când s-a gândit să-i mai pună o întrebare.

— Cine dintre voi făcea imprimările?

— La început le făceam pe rând, dar în ultimii doi ani, Eric a insistat să se ocupe numai el de asta.

— Deci au existat filme video în ultimul an?

— Bineînţeles. Eric se uita la ele iară şi iară şi iară. Pe noi ne scotea din sărite cu asta. Până la urmă am mutat playerul în camera mică, să putem închide uşa. Stătea şi se uita la ele ore în şir. Îl iubea pe Ricky. Dar şi noi îl iubeam. Era un mascul alfa superb. Nu-mi doresc decât să-l pot observa până la sfârşit. Nu cred că o să mai trăiască mult. Ştii, lupii arctici nu au viaţă lungă. Eu a trebuit să părăsesc faza aceasta de studii pentru că în ultimii doi ani Brandon a vrut să merg cu el, să urmărim puii lui Ricky din cea de a doua haită. Îţi imaginezi, probabil, că am creat un fel de arbore genealogic. Recunosc că am aflat multe, dar nu am reuşit să filmăm noile haite atât cât ne-am fi dorit. Eric acaparase echipamentul bun, video şi audio. Avea treizeci de CD-uri. Noaptea le urmărea cu sonorul oprit. El nu voia să audă, doar să vadă. De la unu la treizeci – când termina cu ultimul, o lua de la capăt. Marcus zicea că Eric avea probabil o cădere nervoasă, sau cam aşa ceva. Zicea ca acesta ar trebui să plece pentru o vreme acasă, să consulte un doctor. L-am fi expediat noi, dar oricum urma să închidem în curând, aşa că i-am mai suportat o vreme ciudăţeniile. Eu cred că odată revenit în oraş, Eric şi-ar fi revenit.

Jack voia să se întoarcă la filmele video.

— Ai spus de la unu la treizeci. Eşti sigur de cifra asta?

— Ah, da, sunt sigur.

— Eu am găsit doar douăzeci şi trei de discuri.

Kirk se lăsă pe spate.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte şapte?

— Tu să-mi spui.

Acesta îşi scărpina bărbia.

— Nu ştiu. Precis a făcut Eric ceva cu ele. Poate că le-a trimis acasă. Aţi verificat? Sigur că aţi verificat, adăuga el zâmbind.

Jack trecu la ultimul cercetător: Marcus Lemming.

— Aşa cum ţi-am spus, a fost apropiat de Eric până când acesta a început să se comporte ciudat. Marcus era dedicat studiului şi haitei şi la vremea când a terminat, devenise mai apropiat de mine decât de Eric. Seara, când Eric se uita la filmele lui, Marcus şi cu mine jucam scrabble şi cărţi. Am vorbit doar de câteva ori cu el, de când am plecat din Inook. Marcus se gândeşte să se mute înapoi în Dakota de Nord, ca să fie alături de familie. Studiul acesta l-a consumat mult.

Jack a mai petrecut o oră stând de vorbă cu Kirk. Îşi punea pardesiul şi se îndrepta spre uşă, când s-a oprit să întrebe:

— Nu i-aţi spus niciodată studiului vostru Proiectul Alfa?

— Mi s-a mai pus întrebarea asta de cel puţin o sută de ori până acum. Le-am spus nu, agenţilor şi i-am spus nu, Domnişoarei Rose. Nu i-am spus Proiectul Alfa.

— Aţi stat de vorbă cu Sophie?

— Da, m-a sunat ieri. Zicea că ar vrea să vină să mă vadă. Am vorbit mult la telefon. M-a întrebat despre Proiectul Alfa, dar apoi, nu ştiu cum, am început să vorbim despre soţia mea. Mi-a prins bine să îmi aduc aminte de ea. Mă tem că m-am cam lăsat purtat de val, dar părea sincer interesată.

Aşa era Sophie a lui. Putea face pe oricine să-i spună povestea vieţii. Dar de fapt, nu era Sophie a lui, nu? Jack se gândea mult la ea. Îi lipsea.

Sophie era în gândurile lui, în zborul înapoi spre Chicago. Tot mai „scormonea“ aşa cum o acuzase Eric. Nu avea de gând să renunţe, ceea ce îi crea lui Jack un sentiment ciudat. Trebuia să o sune şi să-i spună să înceteze. Trebuia să vorbească cu ea, să o convingă să se retragă. Simţea nevoia să o revadă.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

VORBE, VORBE, VORBE.

Sophie urmarea protestatarii care pichetau în faţa

băcăniei, cu un amestec de neîncredere şi uluire. Domnul Bitterman îi dăduse misiunea şi asta avea să fie consemnată, în carnetul ei, ca una din acele munci-pe-care-le-urăsc. Ar putea ajunge chiar în top 5.

Şapte protestatari cu pancarte în mână, mărşăluiau înainte şi înapoi, în faţa intrării în magazin.' Trei dintre ei erau îmbrăcaţi în curcani.

Sophie traversă parcarea. Făcându-şi curaj, bătu pe umărul unei femei din coada şirului.

— Scuzaţi-mă. Puteţi să-mi spuneţi cine este şeful curcanilor? Aş vrea să ştiu de ce protestaţi.

Un domn cu o faţă rotundă, înconjurată de pene şi cu un moţ portocaliu care-i atârna de bărbie făcu un pas înainte.

— Eu sunt. Eu am organizat acţiunea asta, anunţă el cât se poate de serios.

— Scriu un articol pentru *Illinois Chronicle,* domnule. Pot să vă pun câteva întrebări în legătură cu acţiunea dumneavoastră de protest?

— Cum să nu. Vrem să atragem atenţia asupra acestei orori.

— Ce oroare? întrebă Sophie.

— Cruzimea nemiloasă faţă de curcani.

— Este o barbarie, asta este, strigă o femeie, peste pancarta ei. Asasinii îi cresc doar ca să-i ucidă şi să-i mănânce. Este o crimă!

— Nu vreţi ca magazinele să vândă curcani pentru Ziua Recunoştinţei? întrebă Sophie, calmă.

O femeie mai în vârstă, cu ochelari, păşi în faţă.

— Întocmai, iar noi o să stăm aici până când încetează crimele.

Fiecare dintre protestatari avea ceva de adăugat şi erau cât se poate atenţi ca Sophie să le scrie corect numele. Cum nu-i mai trecea nicio altă întrebare absurdă prin cap, le mulţumi pentru interviu şi se întoarse să plece. În spatele ei,

grupul mic dar muzical, incanta:

— Salvaţi curcanii! Salvaţi curcanii!

Ţinând microfonul sus, Sophie făcu câteva poze. Cordie şi Regan nu vor crede niciodată, dacă nu le va arăta dovada.

Nu se grăbi în drumul ei înapoi spre birou. Oamenii mergeau în pas alert, înfofoliţi cu toţii în pardesiele lor cu gulerele ridicate până la urechi şi cu căciulile de lână trase bine pe cap. Sophie nu simţise frigul şi a fost surprinsă când se uită în sus, deasupra clădirii First Commerce Bank şi văzu temperatura, cu litere mari, roşii, sub ora exactă: – 2 grade Celsius. Având în vedere unde fusese ea, asta era floare la ureche.

Ce o să scrie despre oamenii-curcani? Nu-i putea numi nebuni iar articolul trebuia să fie convingător şi vesel, pentru că asta voia lumea să citească. În regulă, o să-i facă nişte oameni-curcani veseli.

Ah, Doamne, cum a ajuns ea aici? Protestatari curcani şi necazurile provocate de electricitatea statică – despre asta scria ea în ultimele zile.

Gata cu văicăreala, îşi spuse Sophie. O să scrie articolul fără să vocifereze pentru că asta era treaba ei, dar cum îl va termina, se va năpusti în plin trafic, cu speranţa că o să între în ea un autobuz cât mai mare.

Gary era din nou în separeul ei. Devenise atât de îndrăzneţ încât nici măcar nu se mai prefăcea că ar căuta ceva.

Nici Sophie nu s-a prefăcut amabilă.

— Ieşi afară. Ar fi vrut să-l îmbrâncească, dar ştiindu-l pe Gary, acesta ar fi dat-o probabil în judecată pentru atac. Este spaţiul meu, nu al tău.

— Mă uitam doar, spuse el, impertinent.

Nu l-a întrebat după ce se uita. Îi spusese odată că ea primea întotdeauna poveştile bune – cu siguranţă că nu auzise despre oamenii-curcani – şi voia să vadă dacă nu putea lua el vreuna. După ce s-a uitat să vadă dacă nu-i

furase ceva, se aşeză la computer, tastă parola şi începu să-şi scrie articolul. I-au trebuit douăzeci de minute de la început, la sfârşit. Ataşă o notă, rugându-l pe Domnul Bitterman să nu publice şi poza ei, împreună cu articolul.

Se uită la teancul de subiecte de care trebuia să se apuce. Ce va mai urma? se gândea ea. Lăsându-se pe spate în scaun, inspiră adânc. Vechiul ei carnet cu însemnări stătea deasupra, pe birou. Îl luă şi răsfoi paginile, gândindu-se din nou la interviul cu Harrington. Ştia că îi scăpa ceva şi asta o înnebunea. Deşi le citise de cel puţin douăzeci de ori, mai trecu odată peste ele.

Selectat ca să între într-un club exclusivist. Să fie acesta Proiectul Alfa? Harrington îi spusese club şi îl comparase cu probele olimpice. I se lăudase că făcuse o baterie întreagă de teste, ca să se califice.

„Uită-te la mine“. Aşa îi spusese. *Un club al supraoamenilor?* Iar ea marcase aceste cuvinte cu un semn de întrebare.

Trebuia să stea din nou de vorbă cu Kirk Halpem, aşa că îl sună.

Kirk a fost fericit să o audă.

Sophie începu:

— Chiar urăsc ideea că te plictisesc, dar mă gândeam la lupii pe care i-ai studiat.

— Sunt încântat să-ţi spun tot ce vrei să ştii, se oferi acesta.

— Aceste animale erau în mod special mai viguroase şi mai puternice? întrebă ea.

— Nu aş spune că erau neobişnuite. Erau ce ne aşteptam noi de la aceste subspecii deosebite.

— Aţi observat o îmbunătăţire spectaculoasă a condiţiei acestora, cât timp le-aţi studiat?

— De fapt eu nu am studiat aceleaşi animale, de-a lungul cercetărilor mele. Doctorul Finch şi cu mine am plecat să

studiem un alt grup, în ultimii doi ani. Eric şi cu Marcus au continuat cu masculul alfa iniţial. Acesta, desigur, era cel mai puternic din haită. Aşa cum probabil ştiţi, l-am botezat Ricky. Era deja ajuns la maturitate când ne-am început noi cercetările, aşa încât probabilitatea ca acesta să devină şi mai puternic era mică. Nu-i puteam aprecia exact vârsta, dar am presupus că ar fi mai bătrân, după uzura dinţilor. Speranţa de viaţă a lupilor arctici este cam de şapte ani. Totuşi, este uimitor că Ricky mai era încă în viaţă la sfârşitul studiilor noastre.

— Cât din observaţiile dumneavoastră a fost înregistrat pe video?

— Doctorul Carter a fost foarte zelos cu imprimările lui, deşi am aflat adineauri că ultimele dintre acestea au. Dispărut. Tocmai a trecut pe aici un agent FBI, Jack MacAlister, care a întrebat acelaşi lucru:

— Când a plecat? a întrebat ea.

— Să fie vreo cincisprezece minute.

— Îţi mulţumesc mult, Kirk. M-ai ajutat enorm.

— Poţi să mă suni oricând.

Sophie lăsă telefonul jos şi lovind uşor cu stiloul în bărbie, începu să se gândească. Cum putea să pună mâna pe înregistrările acelea? Toate materialele aflate în tabăra de la Inook erau considerate probe în investigaţiile care continuau şi erau păzite cu străşnicie.

O să facă o şmecherie. Fără să ştie, Kirk o ajutase spunându-i că Agentul MacAlister tocmai plecase de la el. Gândindu-se că Jack avea să se suie în primul zbor înapoi spre Chicago, trebuia să se grăbească. Cronometrarea era importantă.

L-a sunat pe Alee şi fără să-i explice de ce, l-a rugat să se întâlnească cu ea în holul clădirii FBI. Cum acesta se afla deja acolo, a acceptat.

Când s-au văzut, i-a zâmbit dulce şi l-a sărutat pe obraz.

— Jack mi-a spus că ar trebui să văd câteva dintre filmele cu lupi, i-a spus ea. Apoi a ridicat din umeri şi a oftat. Ştiu că o să fie plictisitor, dar m-a rugat şi eu i-am promis că o să fac asta. Ai putea tu să-mi faci rost de ele?

Alee îi întoarse zâmbetul. O ştia de prea multă vreme pe Sophie ca să nu îşi dea seama când trebuia să fie bănuitor.

— FBI-ul nu este un magazin de închiriat casete. Nu poţi pleca cu ele de aici.

— Perfect. Atunci le pot vedea aici? Asta nu ar fi o problemă, nu?

— Poate c-ar trebui să vorbesc cu Jack, spuse Alec.

— Bună idee. E aici? O să-ţi confirme că el a vrut să îl ajut.

— Nu, nu-i aici.

— Vrei să-l suni? întrebă ea, rugându-se la Dumnezeu ca acesta să fie deja în aer.

— Mă îndoiesc că îl pot contacta acum. Dar cred că pot aranja să vezi CD-urile.

Peste cinci minute, înarmată cu un ecuson pentru vizitatori prins pe bluză, îl urma pe Alee de-a lungul unui coridor, intrând într-o încăpere sumar mobilată. A intrat apoi un tehnician cu un player DVD, l-a instalat şi a întrebat-o ce discuri vrea să vizioneze.

— Primele trei şi ultimele trei, te rog, spuse ea.

Alee a rămas în cameră cât timp a urmărit ea lupii. Lucra la nişte hârtii, dar din când în când îşi ridica privirile şi o întreba:

— Ai găsit ceva?

— Nu, nu încă

A scanat primul şi ultimul disc.

— În regulă, am terminat, anunţă ea. Nu mai am nevoie să văd nimic altceva. Mulţumesc, Alee.

Acesta o conduse înapoi în hol.

— Spune-mi, Sophie, ce căutai?

Aceasta zâmbi.

— Un supraom. Pe curând.

Se întoarse spre uşă exact în clipa în care intra Jack. Acesta părea la fel de surprins să o vadă, cât a fost ea, să-l vadă pe el.

Jack îşi înclină capul.

— Bună

— Bună, îi răspunse ea. La revedere.

Încercă să treacă prin dreptul lui, dar o apucă de mână.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Tu i-ai spus să vadă înregistrările? îl întrebă Alee.

Jack se uită la Sophie.

— Na

— Am fost convinsă că da, spuse ea cu un aer nevinovat.

— Sophie, sper că nu ai minţit un agent federal, nu? o întrebă Jack.

Sophie se uită repede la ceas.

— Ah, scumpule. Am întârziat la o întâlnire. Ce plăcere mi-a făcut să ne vedem, spuse, repezindu-se spre uşă.

TREIZECI ŞI OPT

SOPHIE ŢÂŞNI ATÂT DE REPEDE PE UŞĂ, ÎNCÂT A fost la un pas să dea peste două femei mai în vârstă, încărcate cu sacoşe.

Jack nu a ieşit după ea. Cu mâinile în buzunare, a rămas să o urmărească până când dispăru din vedere, apoi se întoarse şi se îndreptă spre lift.

Alee nu a putut rezista.

— Nu vrei să discutăm despre asta?

— La naiba, nu.

Alee zâmbi. Jack era un bărbat prudent şi ca majoritatea bărbaţilor, îşi păstra emoţiile pentru el. Legăturile nu erau un subiect plăcut de discuţie iar el, în mod categoric, nu avea de gând să discute despre femeia pe care o iubea. Nici acum

şi niciodată.

Alee recunoştea semnele. Viaţa lui Jack devenise dintr-o dată foarte complicată şi acesta era derutat. Oare prietenul lui atinsese deja etapa nefericirii? După cum arăta, Alee credea că era posibil. Oricum, atinsese în mod categoric etapa în care oricine putea vedea ceea ce el refuza să recunoască. Şi Alee trecuse prin asta. Ştia că nu era decât o chestiune de timp până la prăbuşirea lui Jack.

Jack şi Sophie. Ei da, asta avea să fie o combinaţie interesantă.

Jack apăsă pe butonul liftului.

— De ce a vrut Sophie să vizioneze înregistrările? Ţi-a spus?

Alee aşteptă să se închidă uşile.

— Zicea că are ea o teorie, dar încă nu era pregătită să vorbească despre ea.

— Nu era pregătită? De ce nu ai convins-o tu să vorbească despre ea?

— Să o *convingi* Glumeşti, da?

— Eşti agent FBI…

— Hei, ar fi nevoie de o echipă de agenţi care să lucreze nonstop doar ca să o facă să spună ce a mâncat la prânz. Şi chiar şi atunci, probabil că ar minţi.

— Dacă descoperă ceva şi începe să-şi vâre nasul, ar putea da de necaz. Îţi dai seama de câte ori s-a tras în ea? îţi spun eu. Al naibii de prea multe ori. Cred că îl sun pe Gil să stea din nou în spatele Sophiei.

— Bună idee, spuse Alee, îl ştii pe Gil. Îi place să aibă bani în plus pentru pocher şi îi place de Sophie.

Jack aşteptă să ajungă în birou ca să îi povestească lui Alee despre călătoria la Minneapolis şi discuţia lui cu Doctorul Halpem.

— A scris o groază de cărţi şi a primit premii, dar este un tip mai curând modest. Nu-mi pot imagina cum a putut

suporta să stea închis cu alţi trei oameni, în Alaska, atâta vreme. Sunt chiar surprins că nu a luat-o razna.

— Apele liniştite sunt adânci. Înţeleg că Marcus Lemming este – scuză-mi calamburul – la polul opus. În mod evident, nu-l deranjează să-ţi spună cât este el de grozav.

Jack şi Alee s-au uitat peste dosarele cu informaţii strânse până în acel moment. Închizându-i pe ultimul, Jack îşi împinse scaunul în spate şi-şi întinse picioarele.

— Potrivit rapoartelor, Halpem şi Lemming nu se aflau la Inook când a fost omorât Harrington. Ei pretind că nu au auzit niciodată de William Harrington. Eric era singur şi habar nu aveau ce făcea acesta. Lemming se întoarce la noapte. Cred că o să-i fac o vizită, spuse Jack.

JACK OPRI MAŞINA în faţa casei lui Marcus Lemming, o casă mică, tipizată, din anii 1960. Structura pătrăţoasă, cu un singur etaj, arăta golaşă pe parcela ei. Nicăieri împrejurul ei nu exista, un pom sau o tufă sau o limbă de iarbă. Buruienile care fuseseră tunse până la rădăcină înlocuiau gazonul.

Un cercetător care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Arctica, probabil că nu avea timp să se îngrijească de casă, îşi spuse Jack, dar se întrebă ce credeau despre acesta vecinii lui, cu gazoanele lor impecabile şi cu tufele perfect tunse.

Alee a avut dreptate în privinţa lui Marcus Lemming: nu semăna deloc cu Kirk Halpem: îi deschise uşa un bărbat vânjos, cu un maxilar pătrat şi o căutătură bănuitoare. Când

Jack îi arătă legitimaţia, rugându-l să-i acorde cinci minute, Lemming se dădu într-o parte, să-l lase. Să între.

Interiorul casei era aproape la fel de inexistent ca şi exteriorul. Duşumeaua din lemn dur era neacoperită. În dreptul unui perete se afla o canapea extensibilă iar o masă şi un scaun se aflau în faţa ferestrei care dădea în stradă. Un alt perete era acoperit în întregime cu biblioteci cu rafturile

atât de ticsite, încât se arcuiau sub greutatea cărţilor.

— Ce vreţi să ştiţi? Le-am spus deja celorlalţi agenţi tot ce ştiu despre Eric, spuse Lemming.

— Cum aţi descrie relaţia dumneavoastră cu acesta? întrebă Jack.

— Ne-am descurcat destul de bine. La început am fost foarte buni prieteni, dar a devenit evident pentru toţi că Eric era gelos pe mine. Eu publicasem deja câteva cărţi şi mi s-a propus să fac parte din consiliul a două instituţii importante. Eric avea un CV – urăsc să vorbesc de râu despre (morţi – dar mă tem că avea un CV mai curând patetic. De fapt, a urmat o şcoală de stat. În timp a devenit foarte categoric în ceea ce privea munca lui şi nu voia să vorbească cu nimeni despre asta. Se scula noaptea şi lucra la însemnările şi înregistrările lui video. Devenise aproape, paranoic, ca şi cum se temea ca cineva să nu-i fure ideile.

Vă asigur, Eric Carter nu avea nimic ce aş fi vrut eu sau ar fi trebuit să fur.

Nu exista dram de simpatie în glasul lui Lemming, în timp ce continua să ia în derâdere acreditările lui Carter.

— Nu am nicio idee ce anume l-a făcut să izbucnească, în felul acesta. Probabil că a fost doborât de stres.

— Deci nu i-aţi văzut consemnările sau înregistrările video?

— Am văzut câteva dintre ele. Dar aşa cum am spus, spre sfârşit a început să le ţină doar pentru el.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu înregistrările?

— Noi, ceilalţi, ne trimiteam însemnările acasă, prin e-mail, iar hardurile le ambalam în cutii şi le expediam. Nu vă pot spune cum proceda Eric.

— I-am găsit caietele cu însemnări şi câteva CD-uri, dar se pare ce cele mai recente dintre acestea lipsesc. Ştiţi ceva despre ele?

— Nu am nicio idee.

Cu cât punea Jack mai multe întrebări, cu atât mai nerăbdător devenea Lemming. Când a fost menţionat numele lui William Harrington, o undă de preocupare îi traversă faţa.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Un urs polar… spuse el, apoi scutură din cap. Cumplit mod de a muri. Nu-mi pot imagina ce căuta el în mijlocul unui pustiu ca acela.

După atâtea întrebări la care răspunsese, Lemming nu i-a spus nimic în plus faţă de ce citise deja Jack, în dosare. Totuşi, acesta începu să remarce o temă care revenea constant în cele declarate de Lemming: Eric Carter lucra de unul singur.

De ce insista atât de mult asupra acestei idei? De ce era atât de important pentru el să se distanţeze de acesta? Erau întrebări pe care Jack avea să le ţină pentru el… o vreme.

Câteva minute mai târziu, în maşina lui, demarând din faţa casei omului de ştiinţă, Jack se uită peste umăr. Lemming stătea la fereastră.

TREIZECI ŞI NOUĂ

JACK ARĂTA BINE, FOARTE BINE… ŞI OBOSIT, se gândea Sophie. Dar foarte, foarte bine.

Şi-a petrecut după-amiaza la o întâlnire de serviciu, scoţându-şi-l pe Jack din minte, dar acum acesta se strecura înapoi în gândurile ei.

Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi repezit asupra lui, în holul clădirii FBI. S-ar fi declanşat alarmele?

Gânduri nebune. Şi nu era decât vina ticălosului ăla mare. Îi era dor să îl sărute.

Simţindu-se melancolică, îşi porunci să înceteze să se mai gândească la el. Avea lucruri mai importante asupra cărora să se concentreze. Cum ar fi curcanii.

Jack nici măcar nu s-a obosit să o sune, de când s-au întors

din Alaska. Şi de ce ar fi făcut-o?

Se grăbea înapoi la ziar. Deasupra ei plana un termen de predare. Mări ritmul paşilor până aproape de alergare. Nu era bine, în pantofii ei cu tocuri înalte.

Când a ajuns la birou, era gata de bătaie. Spera că îl va găsi din nou pe Gary în separeul ei. Atunci ar fi avut motiv să-i dea un pumn. Să o dea numai în judecată. Ce-i păsa ei? Nu avea niciun ban, deci nu avea ce să piardă.

Domnul Bitterman o văzu îndreptându-se spre biroul ei.

— Blondi… striga el, dar făcu o pauză şi se corectă:

— Fată Blondă.

Sophie era încântată. Domnul Bitterman exersa, în fond.

— Lasă-ţi lucrurile şi vino aici. Am o nouă temă pentru tine.

Dacă tema era o continuare la oamenii-curcan, îşi spuse că o să cumpere unul – unul congelat – şi o să-i dea în cap cu el.

În regulă, trebuie să încetez să mai gândesc aşa. Meseria asta mă transformă într-o persoană violentă, îşi spuse ea.

Cu blocnotesul în mână, Sophie intră în biroul Domnului Bitterman şi închise uşa.

Gary era aplecat asupra biroului său şi nu îşi ridică privirea după ea. Ziua începea să devină mai bună.

— Ai observat că ţi-am spus Fată Blondă?

— Da, domnule, am observat şi apreciez. Acum poate că o să vă străduiţi să nu fluieraţi după mine.

— În regulă. Acum stai jos şi spune-mi ce ai descoperit la FBI. Ai dat de ceva?

— Oarecum. Am eu o teorie, dar este destul de îndrăzneaţă. Sunteţi sigur că vreţi să o auziţi?

— Pune-mă la încercare.

— Eu cred că Doctorul Eric Carter nu doar urmărea lupii. Eu cred că le şi făcea ceva. Unuia în special, masculul alfa. Dar eu nu pot dovedi asta. FBI-ul ar putea. Cercetătorii lor ar putea lua probe de sânge de la animale, sau ar putea

examina haita, sau…

— Ce înţelegi prin „le făcea ceva animalelor”?

— Părerea mea este că Doctorul Carter le altera într-un fel.

— Vorbeşti serios, da?

— Este o nebunie, nu-i aşa?

Acesta dădu din cap.

— Le-ai vorbit lui Jack sau lui Alee despre teoria ta?

— Nu. Dar înainte ca acesta să poată întreba de ce, spuse:

— Dacă dumneavoastră râdeţi de mine, este una, dar nu vreau s-o facă ei.

— Lasă FBI-ul să facă investigaţiile, îi ordonă el.

Sophie nu comentă. Oricum ajunsese într-un punct mort.

— Da, domnule. Eu am făcut tot ce am putut, iar până la urmă se vor găsi şi CD-urile lipsă, care vor răspunde la multe întrebări.

— Nu mai vreau să lucrezi la asta. În regulă, Sophie?

Încuviinţă din cap.

— Spuneaţi că aveţi ceva pentru mine.

Îngrijorarea dispăruse din ochii lui.

— Da, aşa este. Îmi promiţi că o să mă asculţi până la sfârşit, înainte de a începe să comentezi?

— Da? întrebă ea, suspicioasă.

— Aş vrea să preiei tu rubrica *„Bucătăria lui Kathy".*

— Să o preiau?

— Kathy îşi deschide în primăvară o patiserie, în centru.

— Şi vreţi să-i ţin locul până când găsiţi pe cineva?

— Nu, vreau să preiei postul definitiv. O să-i spunem *„Bucătăria Sophiei".*

Aceasta începu să râdă, dar cum Bitterman nu i se alătură, se opri.

— Nu glumiţi.

— Nu, nu glumesc.

— Domnule, eu nu ştiu să gătesc. Eu nu aş putea…

— O să te descurci. Ai cinci luni ca să înveţi. Dacă vrei, o să-ţi plătesc nişte ore. Nu te pripi. Tu poţi face orice, când îţi pui mintea.

— Dar eu… dar…

— Bine, mă bucur că eşti de acord. Ţi-am trimis articolul ăsta înapoi, să-l refaci. Apucă-te chiar acum de el.

— Dar eu…

NOROCUL EI CA AVEA SIMŢUL UMORULUI, pentru că altfel chiar s-ar fi dus să caute autobuzul acela. Mai întâi curcanii, apoi bucătăria. Oare viaţa ei putea deveni şi mai nebună?

Când trecu prin dreptul lui Gary, îi surprinse râjetul. Ce canalie, îşi spuse ea pentru a mia oară. Dă-l încolo. În clipa în care s-a apucat de lucru, uitase deja de Gary. Domnul Bitterman voia să refacă unul din articole, ceea ce însemna „Scrie-l din nou, nu-mi place deloc“.

Era la ultimul paragraf când a sunat telefonul. A răspuns fără să-şi ia ochii de pe ecran.

— Alo.

— Sophie Rose? Vocea era adâncă şi gravă. Ăsta nu era un telefon de la un ziar. Omul nu-i folosise numele profesional.

— Da, a răspuns ea cu o ezitare.

— Am ceva ce ai vrea să vezi.

— Cine sunteţi?

— Nu-ţi pot spune numele.

— Atunci mă tem că aici se termină conversaţia noastră.

Era gata să închidă, când omul spuse:

— Stai. Te rog. Nu închide. Am nevoie de ajutorul tău.

Tonul lui rugător o făcu să se oprească.

— Ascult

— Am înregistrările care vă vor arăta ce făcea Eric Carter în Alaska.

Asta îi atrase atenţia.

— De unde le aveţi?

— Nu-ţi pot spune. Tot ce pot să-ţi zic, este că eu nu am nicio legătură cu asta. Nu ştiam cu ce se ocupa el. Nu era un lucru bun şi nu trebuia să mă las implicat. Nu vreau decât să scap de ele.

— Du-le la FBI, spuse ea.

— Nu pot. M-ar umfla

— Adu-le atunci aici, la ziar.

— Nu, nu pot. Devenise frenetic. Nu le dau nimănui altcuiva. Ani încredere în tine. Ţi-am citit articolul. Fie mă scapi. Tu de ele, fie le distrug şi atunci nu o să mai afli niciodată ce s-a întâmplat cu William Harrington.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Strada 68, spre Prescott. Ne vedem acolo, spuse el, şi să vii singură, altfel nu le mai vezi.

— Nu, aleg eu locul, spuse Sophie.

— Bine, unde?

Mintea Sophiei alerga din loc în loc, locuri publice, cu multă lume.

— La *Cosmo'fs,* spuse ea. Îi dădu adresa.

— Să fii acolo la şapte. Şi să vii singură, altfel cade învoiala, mai adăugă acesta şi închise.

Ceasul Sophiei arăta 6:15. Dacă se grăbea, putea ajunge mai devreme la *Cosmo'fs.* În drum o să îl sune pe Jack, să-i spună să vină acolo.

Nu a închis computerul şi nici nu l-a anunţat pe Domnul Bitterman că pleacă. Îşi înşfăcă geanta şi se grăbi spre ieşire. Odată în stradă, căută un taxi. Dar la ora asta de vârf, şansele de a găsi unul gol erau mici, dacă nu imposibile. Va trebui să ia El-ul.

În tip ce alerga, îşi scoase mobilul din geantă ca să-l sune pe Jack. Dar telefonul sună înainte de a fi apucat să-l deschidă. Era tatăl ei.

— Ce-ai zice dacă te-aş invita la masă, prinţesă? M-am

întors în oraş şi astăzi nu sunt o persoană căutată. Ne putem întâlni faţă-în-faţă.

— Ar fi grozav, tată, dar nu pot acum.

— Unde eşti? Respiri greu, spuse acesta.

— O tai prin Nelson Park ca să prind El-ul. Mă întâlnesc cu cineva.

— Dar se întunecă. Nu e cazul să umbli prin parc pe întuneric. De ce nu mă laşi să-ţi cumpăr o maşină?

— Nu e momentul, tată. O să te sun eu, mai târziu. Trebuie să-l prind pe Jack, chiar acum. Este foarte important, spuse ea grăbită.

— Jack? Jack MacAlister? întrebă acesta.

— Tată, nu pot…

Acesta auzi în telefon:

— Nu… Nu… şi apoi ceva nedesluşit.

Şi atât.

PATRUZECI

JACK STĂTEA LA MASA DIN SALA DE CONFERINŢE, împreună cu alţi trei agenţi şi un teanc de dosare. Pittman intră cu alte trei dosare şi se aşeză în capul mesei. După un minut, intră şi Alee.

— Ai întârziat, Agent Buchanan, lătră Pittman.

— Da, am întârziat. Nu se scuză. Oricum, ea tot nu ar fi apreciat. El nu era un copil. Întârziase.

— O să începem cu dosarul Alaska. Jack, vorbeşte.

Jack făcu un rezumat al interviurilor sale cu Kirk

Halpem şi Marcus Lemming.

— Amândoi au reiterat, în principal, tot ce există deja în dosar. Halpem mi-a spus că Lemming a fost cel mai apropiat de Carter. Au petrecut mult timp împreună. Pe de altă parte, Lemming te făcea să crezi că nu-l prea avea la stomac pe tip. L-a acuzat pe Carter de totul, în afară de zăpadă. Nu i-au

plăcut în mod deosebit întrebările mele, aşa că mi-a spus numai ce voia el să ştiu. Este un individ arogant. A ţinut să accentueze faptul că Eric Carter nu era la fel de inteligent ca el. În mod clar, voia să cred că Eric Carter avea secrete. A insistat puţin cam mult pe ideea asta, dacă mă înţelegeţi. Eu cred că ar trebui să-l punem sub observaţie.

Se auzi un ciocănit şi Jennifer, asistenta lui Pittman, îşi vârî capul pe uşă.

— Nu vreau niciun fel de întreruperi, îi reaminti Pittman acesteia.

— Agentul MacAlister este căutat la telefon.

— Preia tu mesajul. Suntem în mijlocul unei acţiuni.

— Este Bobby Rose.

Toată lumea de la masă se întoarse spre Jack.

Vestea o blocă pe Pittman.

— Bobby Rose? De ce te-ar suna el pe tine, Agent MacAlister?

Jack traversa deja încăperea ca să ajungă la telefon, când Jennifer spuse:

— Domnul Rose insistă că este urgent.

S-a întâmplat ceva cu Sophie. Jack ştia deja, înainte de a răspunde. Bobby Rose nu ar fi sunat altfel.

— Pune-l pe speaker, ordonă Pittman.

— Linia patru, spuse Jennifer, înainte de a închide uşa.

— MacAlister la telefon.

— Â dispărut Sophie. A răpit-o cineva.

— Când? Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Scurta drumul prin Nelson Park, spre trenul aerian.

Pittman se prezentă şi întrebă:

— De unde ştiţi că a fost răpită?

— Vorbeam cu ea la telefon. Vocea lui era aspră, din cauza groazei. Mi-a spus că mergea să întâlnească pe cineva şi că trebuia să te sune pe tine, Jack. Trebuia să-ţi spună ceva important.

— Când a fost asta? întrebă Alee.

— Acum cel mult cinci minute. Tocmai îmi spunea la revedere, când a ţipat dintr-o dată… şi… atât.

— O să facem localizarea exactă, spuse Pittman, făcându-i semn cu capul unui agent.

— Unde eşti acum, Domnule Rose?

— În drum spre parc.

— Ne vedem acolo, spuse Alee.

— Ascultă-mă, MacAlister. Găseşte-o. Mă auzi? Găseşte-o.

În clipa în care convorbirea. Încetă, Jack se uită la

Pittman. Spuse, înnebunit:

— Ticălosul de Lemming a răpit-o. Ştiu asta. Dădu un brânci scaunului şi dispăru în goană.

Pittman luă telefonul şi chemă ajutoare, în timp ce începea să le dea ordine celorlalţi din sală.

Alee îl prinse pe Jack în parcare.

— Eu conduc, urlă el.

Tremurând de furie, Jack se străduia să nu se gândească la ce i s-ar putea întâmpla Sophiei, încercând să se concentreze asupra găsirii ei.

Nelson Park nu era prea departe, dar când Alee şi Jack au ajuns acolo, zona viermuia deja de poliţişti. Nu era nici urmă de Sophie şi nimeni nu văzuse nimic.

— La el e, Alee. Ştii că am dreptate. Ar fi trebuit să-l umflu. Ar fi trebuit…

— Nu avem probe.

— La naiba cu probele. Se uită în jur, la poliţie şi în mulţime. Alţi agenţi soseau în zonă.

— Suntem aproape de biroul Sophiei. Poate că a lăsat ceva acolo. O adresă, o notiţă, ceva.

Jack alerga spre maşină, dând din cap.

— Pierdem timp. Cu cât o deţine mai mult…

— O găsim noi, o găsim noi, promise Alee, urcându-se din goană pe locul şoferului.

— De ce? De ce ar risca Lemming să o răpească? Doar ştie că nu avem nici o probă împotriva lui. Dacă aveam, acum era în arest preventiv. Nu are sens.

Alee frână brusc în faţa sediului ziarului şi lăsă maşina parcată în paralel cu o alta şi cu girofarul mergând.

— Nu-i cunosc motivul, spuse Jack.

Bitterman tocmai stingea luminile în birou şi se îndrepta spre uşă, când îi văzu pe Jack şi Alee alergând spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Alee îi explică repede. Bitterman se albi la faţă.

— A spus cumva unde se ducea, când a plecat de aici? întrebă Alee.

— Presupun că se ducea acasă. Trebuia să refacă un articol, dar a plecat fără să-l termine. Este ceva foarte neobişnuit pentru Sophie.

— V-a spus ceva, orice, despre unde avea să se ducă sau cu cine trebuia să vorbească?

— Am discutat despre serviciu. Mi-a povestit despre doctorii din Alaska. Credea că aceştia le făceau ceva bietelor animale. Am pus-o să-mi promită că va înceta să-şi mai bage nasul şi a fost de acord, spunând că îi lasă pe cei de la FBI să afle ce anume.

Bitterman îi conduse la biroul ei.

Gary sări în sus când văzu agenţii.

— Ce se întâmplă? a întrebat el.

— A dispărut Sophie.

Gary îşi coborî pe loc privirile în pantofi.

— Eu unul nu mi-aş face griji. Probabil că este la cumpărături. Se întoarce ea.

Jack cotrobăia pe biroul Sophiei, căutând orice ar fi putut arunca o lumină asupra plecării acesteia.

— Nu este la cumpărături. A răpit-o cineva, îi răspunse Bitterman acestuia, aproape urlând.

— Ah… înţeleg. Sper să fie bine.

Jack văzu „ploşniţa" din spatele monitorului Sophiei.

— Ce…

Se uită la Alee şi luă telefonul Sophiei. Într-o secundă, acesta era bucăţele.

— Încă una. Cu rază mică, spuse el.

Alee se întoarse spre Gary. Jack începu să înainteze încet spre acesta.

— Vrei să ieşi în culoar? îi spuse Alee.

— De ce? Nu mi-am terminat treaba.

Jack nu avea de gând să piardă timpul cu explicaţii. Îl înşfacă pe Gary de cămaşă şi îl împinse din drumul lui.

— Ce avem aici? întrebă Alee arătând spre un microfon de ureche de sub o cutie cu clame, din sertarul biroului.

Gary încercă să se retragă în spate. Alee îl bloca.

— Îi ascultai convorbirile, da? I-ai plantat microfoane în birou şi i-ai plantat şi lui Bitterman în birou.

— Nu, nu, nu am…

— Deci tu erai? întrebă Bitterman.

— Ce ai auzit-o pe Sophie vorbind la telefon? întrebă Alee.

Jack îl înşfăcase pe Gary de beregată.

— Ascultă la mine, perversule. N-am de gând să-mi pierd timpul aici. Dacă ştii ceva, mai bine-mi spui acum. Număr până la cinci, după care îţi sucesc gâtul. Unu… doi… trei…

— Bine, bine. A sunat-o cineva şi i-a spus că are nevoie de ajutorul ei. Voia să-i dea nişte CD-uri pe care ea le putea duce la FBI. Ea i-a spus să le aducă aici, dar el nu a vrut, aşa că a plecat să se întâlnească cu el.

— Unde?

— La *Cosmo'fs.* El voia să se întâlnească în altă parte, dar ea nu a acceptat.

— Unde a vrut el să se întâlnească? întrebă Alee.

— Pe Strada 68, spre Prescot.

— Când ţi-am spus că a dispărut Sophie, de ce nu ai vorbit? îl întrebă Bitterman.

— Pentru că aţi fi aflat că ascultam şi aş fi avut probleme. Nu aveam de gând să fac râu nimănui. Eram sigur că o s-o sune tatăl ei şi poate că o să-i spună ceva ce aş fi putut vinde…

Jack îl împinse atât de tare, încât acesta căzu peste birou.

Alee o luase deja la goană pe scări, vorbind la mobil, iar Jack venea imediat în urma lui.

Bitterman strigă:.

— Cu ce vă pot ajuta?

Jack urlă:

— Ţine-l acolo. Nu-l scăpa din ochi şi dacă-şi mai aminteşte ceva, sună-mă.

— Nu mai ştiu nimic, nu mă poţi obliga să rămân aici, ţipă Gary.

Bitterman luă telefonul şi chemă paza.

Jack şi Alee se repeziră pe scări, în stradă.

În timp ce Alee pornea motorul, Jack spuse:

— O sun pe Pittman. Eu nu cunosc oraşul ăsta. Unde este Strada 68 şi Prescott?

Jack era deja cu Pittman pe telefon şi îi repeta acesteia întrebarea. Pittman avea o hartă întinsă pe masa de conferinţe, dar nu a avut nevoie de ea.

— Vechile magazii şi depozite. Este o zonă mare, Alee. Aveţi nevoie de ajutor ca să o periaţi.

În câteva minute, au primit întăriri. Jack auzea sirenele poliţiei gonind în direcţia lor.

— Cât de departe suntem?

— Nu foarte. Este mai puternică decât pare, Jack. Dacă poate rezista… spuse Alee.

— Nu poţi merge mai repede?

Alee conducea ca la raliul NASCAR, pe ultima tură.

Sună Pittman şi Alee puse pe speaker.

— Poliţia se instalează deja în jurul perimetrului. Mai sunt şi alţii pe drum.

Maşinile poliţiei au baricadat Strada 68. Alee frână brusc şi Jack sări din maşină înainte ca aceasta să se fi oprit.

Se uită la ceas. Sophie dispăruse de peste o oră. Şansele ei scădeau cu fiecare minut.

Rezistă, Sophie.

PATRUZECI ŞI UNU

ÎNCET, ÎNCET, SOPHIE ÎŞI RECĂPĂTĂ CUNOŞTINŢA. Gemu şi încercă să se ridice în şezut. Căzu înapoi şi încercă din nou, de data asta împingându-se cu mâinile în pardoseală, ca să se echilibreze. Era întuneric beznă. Se întinse ca să găsească un comutator, dar nu găsi nimic. Atinse din nou pardoseala. Era rece, dură… beton?

Unde se afla?

În sfârşit, câştigă destulă forţă în picioare ca să se ridice. Se balansă înainte şi înapoi, dar rămase în picioare. Capul îi bubuia şi se simţea ameţită şi dezorientată. Întinzându-şi braţele în faţă, încercă să facă un pas. Dacă ar putea găsi o fereastră sau o uşă, ar putea lăsa să între puţină lumină.

O blocă ceva. Împinse, auzi un hârşâit, întinse din nou mâna şi simţi carton. Sophie rămase locului. Respirând profund ca să se calmeze, încerca să controleze panica pe care o simţea copleşind-o.

Unde se afla?

Nu putea auzi niciun fel de zgomot, nici trafic. Cineva a lovit-o. Încă mai simţea durerea. Îşi atinse faţa şi simţi năclăială. Sânge de la lovitură?

Memoria începea să-i revină. Tata. Vorbea cu tatăl ei. Da, îşi ţinea mobilul la ureche şi brusc, o durere înfiorătoare… apoi întuneric.

Trebuia să găsească o uşă sau o fereastră şi să iasă de aici. Ah, Dumnezeule, dacă se afla într-un tunel sau o pivniţă? Dacă nu putea ieşi?

Încerca să-şi controleze frica. Întinse din nou mâinile, tatonând drumul, până ajunse la un perete. Ce era? Erau blocuri de ciment? înaintă de-a lungul peretelui, spre o uşă. Simţi o clanţă. Gemând, încercă să o deschidă.

Uşa se deschise brusc peste ea, trântind-o pe jos.

Ţipă şi se luptă să se ridice în picioare. O lumină puternică îi inundă faţa, orbind-o. Ridică mâna ca să o blocheze şi văzu silueta unui bărbat în spatele luminii, dar nu putea vedea cine era acesta.

— Bună, Sophie. Aş vrea să mă prezint. Sunt Doctorul Marcus Lemming. Îmi recunoşti vocea? Ce conversaţii plăcute am avut la telefon. Desigur, m-am prezentat drept Paul Larson, atunci.

Îşi puse lanterna pe o cutie de carton, o fixă în sus şi înaintă spre ea. În mâna stângă, lipită de picior, avea o rangă.

— Mi-ai creat foarte multe probleme. Ştii de ce? Nu te-ai putut opri să nu scurmi într-una în ce nu-ţi aparţinea. A trebuit să sapi în continuare… a trebuit să afli…

Se repezi la ea şi îi dădu un pumn în umăr, izbind-o de perete. Sophie se prăbuşi la pământ. Până să-şi revină, acesta o înşfăca de o mână, smulgând-o în sus.

— Ce ştii despre Proiectul Alfa?

Sophie nu reuşi să-i răspundă destul de repede.

— Ce ţi-a spus Harrington? insistă Lemming.

— Nimic, spuse ea cu glasul tremurător, el nu a…

— Nu mă minţi. Ce ştii?

Începu să bălăngănească ranga înainte şi înapoi.

— Cum ai descoperit locul ăsta? De unde ai ştiut să vii aici?

— Nu am ştiut… Eu…

— Mincinoaso, strigă el, mi-ai găsit jurnalul? Aşa ai aflat de proiect? Nu, imposibil, îşi răspunse el singur, jurnalul este aici.

Mai făcu un pas spre ea.

— Cine ţi-a spus?

— Nimeni… Eu nu am…

O lovi cu ranga, dar atent totuşi să nu o omoare. Muchia îi tăie pielea deasupra urechii şi sângele ţâşni, revărsându-se. Sophie încerca să se concentreze. Omul se mişca în lumină şi pe pereţi dansau umbre. Îşi spuse că a văzut ceva mişcându-se într-un colţ. Era cineva acolo? O urmărise cineva? Tata? Sau Jack… l-a sunat oare tata pe Jack? Te rog, sa fie Jack. Trebuia să-i distragă atenţia lui Lemming. Mintea îi alerga. Grăbeşte-te. *Grăbeşte-te.*

— Cum ai ştiut să vii aici? o întrebă el din nou.

Întrebarea nu avea logică. Era nebun, îşi spuse Sophie.

Delira oare?

— Ştii cum am ajuns aici. Ştii, spuse ea.

Acesta se opri şi începu să-şi clatine capul, gândindu-se la răspunsul ei.

— Ştiu eu? Cum aş putea eu…

Scutură din cap.

— Nu, minţi.

— Dacă mă omori, vor veni după tine şi te vor prinde.

— Nu o să mă găsească nimeni, niciodată. O să am cincizeci de milioane de dolari şi o identitate nouă.

O trase, ridicând-o în genunchi.

— Am avut planuri mari cu tine, dar acum va trebui să le schimb. Păcat că ai fost atât de băgăcioasă. Tu mă obligi să fac asta…

PATRUZECI ŞI DOI

ALEC BUCHANAN CONDUCEA ACŢIUNEA. SE

aplecă peste capota maşinii. Avea în faţă o hartă a zonei, pe care o scosese unul din poliţişti din torpedou. De o parte şi de alta a lui stăteau doi agenţi îmbrăcaţi civil şi unul dintre ei ţinea o lanternă deasupra hărţii, atent, în timp ce Alee

trasa zonele de cercetare, pentru fiecare echipă. Poliţia şi agenţii FBI erau adunaţi într-o parcare liberă din capătul uriaşului complex, o zonă industrială cu depozite şi magazii. Majoritatea lucrătorilor plecaseră acasă peste noapte şi străzile erau libere.

— Chestia asta o să ne ia zile, se plânse un poliţist colegului său. Dar se uită întâmplător peste maşină, la agentul MacAlister şi regretă imediat comentariul.

— Ce ştiţi de maşina lui Lemming? îl întrebă Alee pe un detectiv.

Un poliţist tânăr ieşi din rând şi i se adresă lui Alee.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar eu cunosc zona asta. Cred că vă pot ajuta. Arătă spre hartă: Prescott se termină aici. Clădirile din partea estică sunt bătute în scânduri. Ştiu asta. A trebuit să-mi scot copiii de acolo. Urmează să fie demolate, dar nu s-au apucat încă de ele. Sunt câteva locuri în care s-ar putea strecura o maşină… şi alei. Eu aş începe de acolo şi aş continua spre est.

Apoi arătă spre o altă secţiune.

— Zona asta de trei cvartale este plină cu depozite individuale. Unii şi le-au împrejmuit cu garduri, alţii, nu. Nu cred că cineva ar putea ascunde o maşină aici. Ar trebui să parcheze în stradă… sau poate între depozite.

Agenţi şi poliţişti s-au împrăştiat în evantai, în toate direcţiile, pentru a încercui zona, deplasându-se încet spre ea. Alee s-a asigurat că toţi poliţiştii din oraş erau în alertă, prioritate având districtul în care se aflau depozitele. Pe moment, acesta era singurul fir pe care-l avea:

Un alt agent, Hank Sawyer, preluat acţiunea, pentru ca Alee să i se poată alătura lui Jack. S-au urcat în maşina lui Alee şi s-au îndreptat spre est. Au intrat prin poarta ruptă a unui gard de sârmă şi au cotit spre Strada 70.

Jack spuse:

— Stai o clipă. El avea un motiv precis, să se ducă la unul

din depozitele individuale. Când echipă i-a cercetat casa şi biroul, a găsit fişiere, dar nu a căutat şi copiile hard. Kirk Halper zicea că expediau aici copiile hard. Precis că Lemming le-a depozitat undeva. CD-urile lipsă ar putea fi şi ele aici. Uită-te şi tu unde ne aflăm. Nimeni n-o să te întrebe vreodată ceva, când închiriezi o chestie dintr-astea. Dacă a plătit în numerar şi s-a folosit de un alt nume…

— Şi de ce să o aducă pe Sophie aici?

Jack scutură din cap, având senzaţia că se agăţa de un fir de păr, dar era disperat să găsească un răspuns.

— Planul lui este să ia documentele şi să se care din Chicago. Poate că vrea să scape de Sophie. Poate că Sophie s-a apropiat prea mult… nu ştiu. De un singur lucru sunt sigur: dacă a pus mina pe ea şi intenţionează să fugă, nu o s-o ia cu el.

Alee coti într-o alee îngustă, dintre două clădiri înalte, înainta încet, cu farurile stinse. Majoritatea becurilor erau arse sau sparte. Chiar deasupra lor, un bec desprins, atârnând pe stâlp, pâlpâia şi bâzâia ritmic. Ieşind într-o stradă, văzură o maşină de poliţie, la patru blocuri distanţă, patrulând încet, în aceeaşi misiune.

— Rămâi pe alei, spuse Jack. Aerul nopţii aburea geamurile. Coborî geamul din partea lui ca să vadă mai bine, în timp ce patrulau în sus şi în jos, prin trecerile strâmte.

— Stai, spuse Jack brusc. Îşi scoase capul pe fereastră şi scrută zona.

Trei alei mai departe, frumos vârâtă între două containere ruginite, se afla o maşină. Alee opri maşina.

Jack spuse:

— Asta este. Maşina lui Lemming. Coborând din maşină, spuse:

— Sună-l pe Sawyer. Spune-i, fără sirene, fără lumini.

Înainta încet de-a lungul aleii, cercetând uşile din stânga, în timp ce Alee, care venea după el, se concentra asupra

corpurilor din dreapta. Uşile rulante erau suficient de mari ca să treacă un camion prin ele, ceea ce însemna că şi spaţiul din spatele acestora era mare. Lângă fiecare uşă de garaj, se mai afla o intrare secundară. Totul era bine încuiat.

Jack ajunsese aproape de capătul şirului de uşi când văzu un fir de lumină care străbătea prin garnitura de etanşare, din cauciuc. Se apropie, încordându-se să audă ceva.

Se auzea o voce înfundată de bărbat, joasă şi ameninţătoare, dar Jack nu putea să înţeleagă ce spunea. Auzi apoi un ţipăt… ţipătul Sophiei.

Trase un foc în lacăt, izbi cu piciorul în uşă şi alergă înăuntru, cuprinzând, dintr-o privire, întreaga scenă: cutii din carton stivuite până sus, o lanternă proptită deasupra, cu lumina îndreptată spre Sophie. Aceasta era în genunchi, pe pardoseală. Lemming, în umbră, stătea deasupra ei, cu o rangă în mână. Se repezea cu ea asupra Sophiei, când Jack trase.

O dată nu a fost suficient. Fusese o lovitură în plin, în piept, dar Marcus nu a căzut. S-a clătinat pe spate, şi-a recâştigat echilibrul şi s-a repezit din nou asupra Sophiei. Alergând spre el, Jack mai trase două focuri, în timp ce o înşfăca pe Sophie de un braţ, târând-o în spatele lui. În sfârşit, Lemming s-a prăbuşit, cu faţa strivită de pardoseala de beton, cu ranga încă în mână.

Jack îngenunche lângă Sophie şi văzu sânge pe unul din obraji.

— Sophie, uită-te la mine. Deschide ochii.

Aceasta se lupta să se concentreze. L-a văzut pe Marcus, apoi pe Jack aplecat deasupra ei. O luă în braţe şi o ridică cu grijă. Sophie îşi vârî capul sub bărbia lui şi îl simţi tremurând. O durea orice mişcare, dar se forţă să-şi întoarcă suficient capul, ca să-şi apese buzele de urechea lui.

— Doi, şopti ea.

Jack a înţeles. Şi-a ridicat la timp privirea ca să vadă o

umbră mişcându-se între cutiile din dreptul peretelui opus. Cu viteza fulgerului, se aruncă peste Sophie şi trase. Umbra ţâşni şi întoarse, sălbatic, focul. Jack îşi goli cartuşul şi se pregătea să ia un altul.

În clipa aceea, în uşă a apărut Alee.

— În spatele cutiilor, în partea stângă, strigă Jack.

— L-am prins. Ieşi de aici, îi porunci Alee. Trase un foc şi se poziţionă în faţa lui Jack.

S-a auzit un declic şi au ştiut că arma ticălosului se golise.

— Mă predau. Mă predau. Nu trage. Îmi arunc arma şi ies. Nu trage.

Cu mâinile în aer, Kirk Halpem pâşi în lumină. Ticălosul avea un zâmbet pe faţă.

PATRUZECI ŞI TREI

SCENA DE LA SPITAL ERA HAOTICA. SOPHIE

fusese dusă jos la radiologie, pentru investigaţii şi acum se afla din nou în salonul de la urgenţă, parcata într-un pat din spatele unei perdele, aşteptând chirurgul plastician ca să fie cusută. Regan şi Cordie stăteau lângă ea. O soră şi o infirmiera au recunoscut-o pe Sophie de la ultima ei vizită aici şi amândouă au cerut o pauză de masă.

Sophie avea o durere de cap ucigătoare, dar doctorul a refuzat să-i dea ceva pentru durere, nici măcar o aspirină, până când nu primea rezultatul investigaţiilor.

— Aşteaptă să vadă dacă nu ai vreun traumatism cranian, îi explică Cordie.

— Tata e aici? Vorbeam cu el la telefon, când s-a întâmplat.

— Este pe drum. Am auzit că le-a făcut poliţiştilor viaţa grea în parc. Ţi-au găsit mobilul lângă fântână şi era plin de sânge. Tatăl tău parcă înnebunise, i-a spus Regan.

— Unde sunt Jack şi Alee?

— Au fost aici, dar cum au aflat că o să fii bine, au plecat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Sophie, în şoaptă.

— Ce vrei să spui cu „mulţumesc lui Dumnezeu“? Doar ştim ce simţi pentru Jack, spuse Cordie.

— La fel şi tata. Nu cred că ar fi o idee bună pentru ei să se găsească împreună în aceeaşi încăpere.

Cordie o bătu uşor pe mână.

— O să fie bine, spuse ea în timp ce îi aruncă o privire cu înţeles lui Regan, de partea cealaltă a patului.

Sophie îşi trase o pătură peste picioare.

— Este frig aici, spuse ea.

— Ai trecut printr-o traumă. Corpul tău reacţionează. Mai vrei o pătură? o întrebă Regan.

Cu lacrimi în ochi, Sophie spuse:

— A fost cumplit. Am crezut că…

Cordie o întrerupse:

— Ne poţi povesti mâine. Este încă prea tulburător pentru tine, acum. Încercând să destindă atmosfera, adăugă:

— Domnul Bitterman a fost fericit când a auzit că n-ai păţit nimic. Ţine foarte mult la tine.

— În secret, este un blajin.

— Zicea să-ţi spunem că l-au arestat pe Gary. A fost dus în cătuşe.

— De ce? Ce a făcut?

Sophie râmase de câteva ori cu gura căscată, în timp ce Cordie îi repeta conversaţia avută cu Bitterman.

— Ce gunoi! Nici Regan şi nici Cordie nu au contrazis-o.

O infirmieră trase perdeaua şi intră cu o tăviţă în mână. Când a văzut-o pe Sophie, îngheţă pe loc şi începu să dea încet înapoi, trăgând perdeaua la loc.

— Ce-a fost asta? şopti Cordie.

Se auzi un telefon. Alee o suna pe Regan, să-i spună că nu se mai întoarce la spital. Doctorul Halpem, pe care Cordie îl botezase Frankenstein, îşi dăduse drumul la gură şi nu voia

avocat. Iar ei încercau să profite de situaţie şi să scoată cât mai mult de la el.

Chirurgul plastician nu se grăbise prea tare ca să ajungă la spital, dar era un om bun şi lucra repede. După ce s-a uitat la rănile de pe faţă ale Sophiei, i-a luat bărbia în mâini şi i-a întors capul într-o parte şi în alta, studiind-o.

— Frumoasă piele. Fără cusur. O structură osoasă bună. Un nas perfect… comenta el.

— Nu a venit aici pentru un lifting, spuse Cordie, exasperată.

Doctorul îi zâmbi.

— Voi trei aţi putea lucra în *îngerii lui Charlie.*

Întorcându-se înapoi spre Sophie, spuse:

— Nu o să ai multă vreme de aici înainte, nevoie de Botox… Cu condiţia să nu duci o viaţă stresantă. Eu da, o să am nevoie într-o bună zi. Cine practică chirurgia plastică trăieşte în stres.

Sophie ar fi râs dacă nu ar fi durut-o atât de rău capul.

— Credeţi că dumneavoastră trăiţi în stres? Câte gloanţe aţi încasat astăzi? îl întrebă ea.

Doctorul intui că era pe un teren periculos, aşa că schimbă subiectul.

— Nu ai suferit niciun traumatism cranian, aşa că o să pleci acasă şi o să dormi în patul tău, îi spuse el.

Tatăl Sophiei a ajuns la timp la spital, ca să o ducă acasă. I-a propus să rămână peste noapte la ea, dar Sophie a refuzat. Avusese deja aceeaşi discuţie cu Regan şi Cordie. I-a promis că o să se culce imediat după plecarea lui.

Sophie era epuizată şi se simţea soioasă. A avut grijă să nu-şi ude pansamentul de pe faţă, în timpul duşului. După ce se băgă în cămaşa de noapte şi se spălă pe dinţi, se prăbuşi pe pat. Epuizarea o storsese dar nu era încă somnoroasă, aşa că aprinse televizorul şi butonă canalele. Se opri la canalul culinar. Niciodată nu se mai uitase pe el. Lui Jack îi plăceau

emisiunile astea. Ce făcea el oare, acum? Terminase cu Halpem? Spera că acesta primise deja răspunsurile. O s-o sune mâine?

A adormit dorindu-şi să fi fost în braţele lui şi întrebându-se dacă acesta se gândea la ea.

PATRUZECI ŞI PATRU

JACK NU SE PUTEA STĂPÂNI SĂ NU SE GÂNDEASCĂ la Sophie şi la fiecare jumătate de oră ieşea din sala de interogatorii şi suna să afle noutăţi. A ştiut când aceasta a părăsit spitalul şi a ajuns acasă.

Oricum, trebuia să mai scape puţin de Kirk Halpem, ca şi Alee, de altfel. Doctorul le întorsese stomacurile pe dos. Când nevoia de a-i arde un pumn în faţă devenea prea imperioasă, Jack ştia că era momentul să se ridice.

În mod categoric, Halpem îl prostise. I se păruse tipul blând, de om studios, aşa cum stătea în scaunul lui uzat, vorbind despre decedata lui soţie şi ridicând-o în slăvi pe Sophie pentru că fusese atât de înţelegătoare, dar acum că jocul se terminase, adevăratele lui culori începeau să iasă la suprafaţă. Nu mai trebuia să se prefacă modest.

Halpem era infatuat şi vanitos şi ţinea ca ei să ştie cât de deştept fusese. În mod evident, pentru el era important să câştige respectul celorlalţi faţă de superiorul lui intelect. Alee şi Jack i-au jucat în strună, făcând orice ca să-l determine să vorbească.

— Niciodată nu îţi dai seama cât de proşti pot fi oamenii decât când stai cu ei, spuse Halpem. Eric şi Marcus au crezut că micul lor secret, micul lor Proiect Alfa – spuse el batjocoritor — era cât se poate de în siguranţă, când de fapt a fost floare la ureche să-ţi dai seama cu ce se ocupau ei. După primul an, am ştiut că puneau ceva la cale. Orice copil ştie să umble cu aparate de ascultat şi este atât de uşor să

spargi password-uri şi coduri, încât am făcut un hobby din asta. Te poţi plictisi de moarte dacă nu mai faci şi altceva în afară de a observa lupii.

Intră în cele mai amănunţite detalii despre cum asculta el conversaţiile şi-şi băga nasul prin fişierele acestora.

— Cireaşa de pe tort a fost faptul că Marcus a ţinut un jurnal, în tot acest timp. Ascunderea acestuia sub saltea a fost o mişcare înţeleaptă, nu? adăugă el sarcastic.

Jack i-a pus întrebări concrete despre descoperirea ştiinţifică.

— Eric a descoperit formula. Eu cred că este posibil să o fi avut încă din primul ah la Inook. A fost o întâmplare că a descoperit ce efecte putea avea aceasta şi felul în care adrenalina îi modifică efectele. Noi doi am discutat deja despre Ricky, Agent MacAlister. Îţi aminteşti că ţi-am spus atunci că era un mascul alfa matur? Ei au început imediat să experimenteze pe el. Eric ne spunea, lui Brandon şi mie, că avea nevoie să-i preleveze sânge, ca să descopere diversele microorganisme, dar eu ştiam ce făcea el în realitate. Injecta animalul şi după o vreme, când Brandon şi cu mine am plecat ca să studiem alte haite şi. Nu ne-am manifestat niciun fel de interes, nici măcar nu se mai obosea să vină înapoi cu fiolele cu sânge. Nu ştiu câte injecţii a primit Ricky, dar am început să observ o uşoară schimbare la lup. Firește, mă prefăceam că nu vedeam nimic, iar Brandon era prea absorbit de munca lui ca să remarce ceva. După o vreme, Ricky a devenit mai puternic şi mai mare. Halpem chicoti şi adăugă:

— Un lup cu steroizi, doar că nu un steroid i se administra. Acesta era un drog minune, cu beneficii incredibile şi fără efecte secundare.

Eric şi Marcus şi-au continuat experienţele pe alte animale, când s-au întors la Chicago. Au instalat un laborator. Totul este scris în jurnal.

— Cum a intrat Sohie Rose în toată povestea asta? întrebă Alee.

— Când primul lor subiect, William Harrington, a fost adus la locul de testare, au aflat că ea îl cunoştea şi că a stat mult de vorbă cu el. Îi trimisese un e-mail înainte ca ei să-i închidă website-ul; şi i-a lăsat un mesaj pe telefon. A fost chiar la apartamentul lui, să-l caute. Ei voiau ca lumea să ştie că acesta a plecat în Europa, într-o lungă călătorie… în cazul în care cineva s-ar fi interesat de el. Dar ea nu s-a mulţumit cu asta. Apoi, când Harrington a fost ucis, s-a găsit cartea ei de vizită şi s-au temut că ea ar fi putut şti prea multe.

Eric devenise de-a dreptul paranoic, aşa încât Marcus a sunat-o, dându-se drept un anume Paul Larson, doar ca să afle cât de mult ştia ea. Poate că ar fi lăsat-o în pace, dar ea l-a întrebat despre Proiectul Alfa. Halpem ridică din umeri.

Erau deja prea implicaţi. Iar ea le-ar fi putut da peste cap afacerea de cincizeci de milioane de dolari, pe care o făcuseră ei. Trebuia să dispară.

Pe măsură ce Alee şi Jack cereau mai multe detalii, Halpem devenea tot mai vorbăreţ. Răspunsurile lui se transformau în prelegeri.

— Acum o să vă explic cum l-am ademenit pe Marcus la depozit. Zău, a fost atât de simplu. L-am sunat, complet înnebunit şi i-am spus că m-a sunat reportera aceea, zicând că ştia despre un anumit studiu ştiinţific secret, la care se lucra în tabăra noastră şi că ştia unde se aflau CD-urile lipsă, care puteau dovedi acest lucru. Şi că se ducea acolo ca să le recupereze.

Se opri o clipă, un zâmbet vag curbându-i colţurile gurii în timp ce-şi amintea de convorbire.

— A intrat atât de rău în panică, încât abia a aşteptat să întrerupă conversaţia şi să se ducă la scorbura secretă. Nici măcar nu m-a întrebat de unde a putut ea afla.

— Cum a… începu Alee.

— Nu mă întrerupe, se repezi el. Capul îi zvâcni la această izbucnire şi inspiră adânc, să se calmeze înainte de a continua.

Ademenirea femeii era puţin riscantă, dar mie nu-mi trebuia decât să o aduc undeva, într-un spaţiu deschis şi să o izolez şi a mea era. Am prins-o în Parcul Nelson. Am lovit-o cu putere. Nu am ştiut că sunt atât de puternic. Halpem îşi muta privirea de la Jack la Alee şi înapoi.

— A căzut leşinată. Recunosc, pe mine nu mă preocupase prea mult persoana ei, dar când m-a sunat acasă, am fost convins că se apropia de adevăr, mai mult decât toţi agenţii aceia care m-au chestionat. Ştiam că trebuia să mă descotorosesc de Marcus, aşa că de ce să nu fi împuşcat doi iepuri deodată?

— De ce voiai să te descotoroseşti de Marcus? De ce să nu-l fi predat, pur şi simplu, poliţiei? a întrebat Alee.

Halpert îşi studie unghiile şi spuse:

— Din cauza banilor, firește.

— Ce bani?

— Cele cincizeci de milioane. Ştiam că Marcus o să mă vâneze, aflând că am făcut şi eu micile mele săpături. Contactul lui din Dubai era fericit să între cât mai devreme în posesia formulei şi a studiilor de cercetare. Nu-i păsa cine i le vindea.

Halpem oftă şi privi în depărtare.

— Cincizeci de milioane. Se află într-un loc sigur şi sunt toţi ai mei.

— Nu o să ai nevoie de bani acolo unde o să te duci, îi spuse Alee.

Halpem îl întrebă cu un aer inocent:

— Dar, Agent Buchanan, ce am făcut eu? Nu am omorât pe nimeni. Dacă pedeapsa va fi pe măsura delictului, sunt convins că voi fi, cât ai bate din palme, un om liber. Se opri şi reconsideră:

— Nu, o să fiu un om liber *bogat,* cât ai bate din palme. Recunoaşteţi, domnilor, că am fost mai şmecher ca voi.

Interogatoriul a înaintat mult în noapte. După ce s-a încheiat, Jack şi Alee şi-au predat rapoartele preliminare şi au plecat acasă.

Jack era frânt. Avea nevoie de aer proaspăt. Avea nevoie de un duş. Şi avea nevoie de Sophie.

A TREZIT-O SUNETUL APEI CARE CURGEA. S-a întors pe o parte şi s-a uitat la ceas: 2:20. O clipă a crezut că aude ploaia, dar apoi a auzit ceva căzând în baie.

— Fir-ar. Era o şoaptă, dar destul de tare ca să ştie că Jack ieşea de sub duş.

Televizorul era încă deschis, dar telecomanda era pe noptiera din partea cealaltă a patului. Nu a pus-o ea acolo. Era prea departe de ea.

Jack ieşi din baie. Căsca şi era gol puşcă.

— Te-am trezit, scumpo?

— Ce cauţi aici?

Intră în pat şi se întinse după ea.

— Aveai nevoie de mine, aici.

— Eu dormeam tun. Nu aveam nevoie…

— Eu aveam nevoie să fiu aici.

— Cum ai intrat în apartamentul meu?

— Şşşt. Culcă-te. Ai nevoie de odihnă.

Era aşa de fericită că Jack era acolo. Se ghemui mai aproape de el.

— Mâine schimb încuietorile.

— Nu contează. Eu tot o să intru. Nu scapi de mine, Sophie.

Nu ştia ce să-i răspundă. Părea serios, ca şi cum într-adevăr ar fi vrut să rămână cu ea. Deşi ştia cine era ea, tot o mai voia. Ce se întâmplase cu el? De ce să o fi vrut pe ea… exceptând poate, sexul. În mod clar, nu ar fi stat cu ea pentru

că ştia să gătească. Mintea ei începu să o ia razna.

Respiraţia lui adâncă îi spunea că Jack adormise şi totuşi, când a încercat să se întoarcă, acesta şi-a înteţit strânsoarea.

SOPHIE S-A TREZIT PE LA MIJLOCUL DIMINEŢII.

Jack o mângâia pe spate. S-a întors în braţele lui şi l-a sărutat.

— Te iubesc, Jack.

— Şi eu te iubesc.

— Dar asta nu poate duce nicăieri. Ştii, da?

— Mă căsătoresc cu tine, Sophie. Asta este ce ştiu eu.

Îi sărută bărbia şi baza gâtului.

— Tata nu o să fie de acord.

Mâinile îi alunecară în jos pe pieptul lui. Zâmbi, simţindu-i inspiraţia înghiţită.

— Mă dezamăgeşti.

Jack mormăi în sinea lui. Îl înnebunea.

— Ştii… FBI-ul, spuse ea.

Jack nu mai putea fi atent la ce-i spunea ea. Îl mângâia, tachinându-l, tulburându-l.

— Nu o să creadă că eşti destul de bun pentru mine. Probabil că are dreptate, continuă ea.

Jack o întoarse pe spate, se sprijini în coate şi se uită în ochii ei.

— Nimeni nu te va iubi vreodată aşa cum te iubesc eu. Sophie îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îl trase spre ea.

— Dovedeşte-mi.

PATRUZECI ŞI CINCI

LA INSISTENŢELE LUI AIDEN, PETRECEREA DE logodnă a avut loc la hotelul Hamilton.

Au fost peste şaptezeci de invitaţi. Au venit şi fraţii lui Jack. Tatăl lui murise cu ani în urmă iar mama era plecată în

cea de a patra sau a cincea lună de miere. Fiii ei nu mai puteau ţine socoteala.

Jack stătea de vorbă cu Alee şi Gil, dar nu o pierdea o clipă din ochi pe Sophie. Aceasta sporovăia cu Domnul şi Doamna Bitterman şi cu fiica acestora, pe care Sophie o găsea delicioasă.

Domnul Bitterman îi spunea soţiei sale:

— Ai auzit ce post i s-a oferit Sophiei? Ceva pe cinste. Şi nu a fost singura ofertă. Corect, nu? Asta s-a întâmplat după ce a scris articolul despre William Harrington.

— L-am citit. A fost superb. *„Omul Uitat,* spuse Doamna Bitterman.

— Dar ea i-a refuzat, oftă Domnul Bitterman.

Sophie râse.

— Probabil că nu sunt întreagă la minte. De fapt, nici n-am vrut să-mi schimb slujba. Presupun că am vrut doar să mi se ofere asta.

— Şi ce-o să se întâmple când tatăl tău o să aibă din nou probleme cu poliţia? Ştii că e inevitabil.

— Jack zice că o să-l ia la întrebări… dacă o să poată da de el.

— Te împaci cu situaţia asta?

— Domnule Bitterman, îl ştiţi pe tata. Nu-l vor putea reţine mult. O să-şi negocieze el ieşirea.

— Pentru că tot vorbeam de lup…

Îşi făcea apariţia Bobby Rose. Era afabil şi fermecător şi, cum spuneau Doamna Bitterman şi fiica ei, le zăpăcea pe femei.

Pentru Sophie, nu era decât tatăl ei. Acesta se îndrepta spre Jack, dar fiind repede înconjurat de oaspeţi, şi-a întârziat apropierea de ţinta lui. Sophie se scuză şi se grăbi să i se alăture lui Jack.

Gil veni lângă ea.

— Cum se descurcă tatăl tău cu chestia asta? Se mărită

singura lui fiică.

— Nu este deloc fericit.

— Ah, cu siguranţă că este.

— Nu, nu este. Nu-l place pe Jack, insistă ea.

— Ei, Sophie, de unde ştii asta? o întrebă Gil, crezând că exagera.

— Ştiu pentru că mi-a spus, „Sophie, nu-mi place Jack".

Alee se înecă cu băutura. Gil se uita perplex.

— Este în regulă. Nici Jack nu îl place în mod deosebit pe tata, dar o să se descurce ei.

Câteva minute mai târziu, Boby Rose se afla în faţa fericitului cuplu. Dădu mâna cu Jack şi o sărută pe Sophie.

Se apropie şi Domnul Bitterman de ei.

— Îi spuneam Domnului Rose că am auzit zvonuri cum că s-ar redeschide *Kelly'fs Root Beer.*

Bobby încuviinţă din cap.

— Este o investiţie bună. Făcându-i cu ochiul Sophiei, completă:

— S-ar putea întâmpla asta. Se întoarse apoi spre Jack.

— Am citit în presă că Doctorul Kirk Halpem încearcă să facă o învoială.

— Nicio şansă, spuse Jack.

— Este adevărat că tipul ascunde cincizeci de milioane de dolari? întrebă Gil.

Jack dădu din cap.

— Da. Zice că nimeni nu-i va găsi vreodată.

Bobby Rose se uită la fiica lui şi zâmbi.

— Pui pariu?

SFÂRŞIT

Numărul 1 în topul *New York Times* al autorilor de bestseller-uri

Julie Garwood revine la suspansul romantic contemporan, cu acest roman de mare succes.

Sophie Rose, o reporteră dură și hotărîtă, trece prin pericole uriașe, fiind ajutată de Jack Mac Alister, un experimentat luptător de la FBI. Ei formează o alianță dublată de pasiune.

Forțe puternice nu se vor opri de la nimic pentru a împiedica divulgarea conspirației pe care Jack și Sophie sînt pe cale să o descopere.

Mister captivant, acțiune palpitantă, iată elementele acestui suspans romantic.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 24,00

ISBN 978-973-1789-38-5